



# **kiều nữ lắm chuyện 3**

**điều gì em cũng muốn**

*Cecily von Zlegesar*  
Nguyễn Trương Quý dịch



HỘI NHÀ VĂN





## **kiều nữ lắm chuyện 3**

**điều gì em cũng muốn**

**Cecily von Zlegesar**  
Nguyễn Trương Quý dịch

  1003 Hội Nhà văn

*Cecily von Ziegesar*  
Nguyễn Trương Quý dịch

# ***kiều nữ lắm chuyện***

## ***Điều gì em cũng muốn***



## GOSSIP GIRL

Copyright © 2003 by Alloy Entertainment

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Alloy Media, LLC dba Alloy Entertainment và Công ty Văn hóa Phương Nam.

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa Phương Nam, 2010.

Mọi sao chép, trích dẫn phải có sự đồng ý bằng văn bản của Công ty Văn hóa Phương Nam.



*Em muốn, em muốn, em phải được tôn thờ.*

*- Ban nhạc The Stone Roses*

*Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.*

## Xin chào các cậu!

Kỳ Giáng sinh ở thành phố New York thật kỳ diệu, nhất là khu phố trên. Không khí náo nức mùi của tuyết đang rơi, mùi củi trong lò cháy và mùi đồ ăn Giáng sinh đang nướng. Nhìn từ trên những căn hộ tầng thượng của chúng mình, Công viên Trung tâm trông giống như một xứ thần tiên bằng bạc, đại lộ Park Avenue trở thành một cuộc diễu hành của đèn Giáng sinh, và kích cỡ của cây thông trong Trung tâm Rockefeller dường như hứa hẹn một lễ Giáng sinh đáng kinh ngạc hơn bao giờ hết - dù rằng tất cả chúng mình rồi sẽ say túy lúy để có thể nhận ra. Đọc đại lộ Năm, các cửa sổ cửa hàng đều trang hoàng cho kỳ lễ. Các cô gái đi ra phố mua sắm mặc những chiếc áo khoác Marc Jacobs bằng cashmere màu xanh da trời lộng lẫy. Họ đã quên về từ hồi tháng 10 và còn chần chừ gì mà không mặc. Đêm đến, ai cũng ra ngoài cùng tận hưởng niềm vui, *vui* thật là vui. Quên đi việc học giữa kỳ; quên đi những tờ đơn đăng ký vào đại học phút chót; quên đi việc phải giúp mẹ mua quà tặng cho người giúp việc, đầu bếp, tài xế hay những bà chuyên lo việc giặt ủi. Hãy vợ lấy bộ váy quây Prada bằng satin đen, đôi giày cao gót 10 phân của Christian Louboutin hay đôi Perspex gót nhọn hoắt, cái túi Hermès Birkin màu cam, và tóm lấy chàng trai dễ thương nhất bạn biết rồi ra ngoài với tớ nào!

Ngó nghiêng

**D** và **V** đang khóa môi nhau ở dưới bến tàu trên phố 79. Thật là bi kịch khi họ mất bao nhiêu là thời gian để nhận ra họ thích nhau. **N** đang mua hoa hồng nhưng cho **J** - và bạn không nghĩ rằng cậu ta lại có một phần con người ngọt ngào trong cơ thể nghiện ngập đẹp đẽ của mình. **B** và **S** đang phi đến hiệu **Bendel's** để chọn lấy bộ cánh mặc cho **vũ hội Đen Trắng** đêm

nay. Tớ nghe nói **Flow** - cựu người mẫu, giọng ca chủ lực và cây guitar mê ly của ban nhạc **45** , vừa mới giành giải **MTV Music Award** cho album đầu tay hay nhất, **Komunik8** - sẽ đến làm lễ công bố danh dự về số tiền quyên góp được. Dạ hội là một buổi gây quỹ cho **Be Kind** , một nhóm bảo vệ quyền động vật mà Flow là phát ngôn viên. Nhưng ai quan tâm làm gì cái đó chứ? Chúng ta đều biết chúng ta chỉ tới vì có thể ngó được cái khuôn mặt tuyệt hảo của chàng. Gặp bạn ở đó nhé!

Họ thực sự là bạn bè trở lại?

Đúng đấy: **S** và **B** đã quyết định hôn nhau làm lành, và đúng lúc. Ý tớ là bạn thực sự làm bộ đàm lê được bao lâu với người đã cùng tắm chung thời tiểu học? **B** có thể không có tóc vàng hay cao ráo hoặc “trải đời” như **S** , nhưng chừng đó chẳng phải là cơ để cô phải ghét bạn mình. Và **S** sẽ chẳng bao giờ xảo quyết hay ích kỷ bằng **B** , nhưng đấy cũng chẳng phải là điều khiến cô phải sợ nàng ta. Thay vì thế, hai cô gái quyết định đặt sang bên sự khác biệt và vui vẻ với nhau, ít nhất cũng để cho thời gian khắc trôi. Câu hỏi ở đây là, giờ họ quay lại với nhau, chuyện chơi khăm điên rồ nào họ sắp làm tới đây?

Tin tớ đi, tớ sẽ là người đầu tiên khám phá ra, và các cậu sẽ là người thứ hai. Thì tớ có giỏi giữ bí mật đâu.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC



# Hoa khô dạ vũ

“Nếu con đó mà cao tầm được hơn mười lăm phân nữa, cậu ấy có thể dụi cằm vào khe ngực của nó,” Blair Waldorf quan sát lúc nó nhòm bạn trai cũ của mình, Nate Archibald, nhảy với Jennifer Humphrey, con nhỏ lùn lớp 9 nhưng nảy nở kinh dị. Đây là đứa mà vì nó Nate đã đá Blair không có cách gì giải thích nổi chỉ vài tuần trước. “Nhưng thế nào rồi cậu ấy lại ngọt thờ cho mà xem.”

May mắn thay, Blair đã bỏ bữa tối hôm đấy, không thì nó chắc sẽ phải cắm đầu thực mạng vào phòng vệ sinh nữ mà nôn thốc ra vì ghê tởm.

Serena van der Woodsen, người bạn xưa nhất và mới nhất của Blair, lắc mái đầu vàng óng đáp lại. “Tớ không nghĩ vậy,” cô nói. “Tớ chẳng có vấn đề gì khó chịu với nhỏ Jenny, nhưng tớ vẫn luôn nghĩ cậu với Nate là cặp *hoàn hảo*. Các cậu hiển nhiên là được định mệnh sinh ra để cùng nhau sống trọn đời.”

Thật là điều lạ khi Serena nói vậy. Dù gì thì cô và Nate đã mất sự trong trắng với nhau sau lưng Blair vào mùa hè sau năm lớp 10. Nếu có hai người nào được sinh ra để cho nhau, bạn nghĩ đấy phải là họ. Nhưng với mọi mối quan hệ Serena đã trải qua, vụ lãng nhăng nho nhỏ của cô với Nate chỉ là một cuộc tình bất ngờ không dự tính trước. Blair và Nate mới thực sự *nên chuyện*. Và họ đã luôn như là một cái gì đó bất biến đáng tin cậy - như người gác cửa ở hành lang tòa nhà trên đại lộ Năm của Serena - thật chẳng thể hình dung nổi tương lai sẽ ra cái gì nếu họ không thành đôi lứa. Thông qua họ mà Serena đưa ra được minh chứng rằng một phần của quan hệ có thể ước là như thế nào, và khá là sợ hãi khi thấy mọi chuyện trở nên biến đổi một cách đáng ngại.

Blair nốc ly champagne Cristal ừng ực. Hai cô gái ngồi chờ vợ bên cái bàn tròn to uyển phủ khăn trắng - đen bóng trong phòng khiêu vũ sang trọng của khách sạn St. Claire, nơi buổi dạ vũ Đen Trắng tháng chạp đang dập dìu đông nghẹt. Các cô gái mặc váy áo hai dây đen dài hiệu Versace và

Dolce & Gabbana với những cái lông trắng cắm trên tóc. Họ đang nhảy với các cậu trai mặc đồ lễ phục đen và trắng hồ cứng hiệu Gucci do Tom Ford thiết kế. Một quả bóng khổng lồ kết bằng hoa hồng đen và trắng treo trên trần. Blair cảm thấy quen thuộc đến nhàm.

Mẹ nó vừa cưới chỉ mới 1 tháng trước với một tay thất thế quá cân, người nhể nhại mồ hôi và âm ỉ tên là Cyrus Rose, và buổi tiệc chiêu đãi đám cưới diễn ra cũng đúng ngay cái phòng này. Đám cưới diễn ra cũng đúng vào sinh nhật 17 tuổi của Blair, cái ngày nó định “đi tới bên” với Nate. Nó đã mất hàng giờ để chải chuốt bản thân và đã dượt đi dượt lại từng khoảnh khắc một trong đầu. Ấy vậy mà sau đó, nó tình cờ gặp phải cảnh Nate ngồi với cái con nhỏ đó trong sảnh khách sạn và nhận ra rằng lúc hạ màn, chẳng nghĩa lý gì việc nó trông nóng bỏng ra sao trong bộ váy phù dâu màu café espresso hiệu Chloé, cũng như việc tóc nó gây ấn tượng thế nào, hay là đôi Manolo Blahnik màu nhũ nó đi cao đến thế. Nate quá bận rộn với việc mò mẫm bộ ngực bong bóng của cái con 14 tuổi tóc xù kia để chú ý đến cô.

Đó quả là sinh nhật tồi tệ nhất mà Blair từng có. Nhưng nó không day đi day lại mãi chuyện đó làm gì. Không hề.

Ừ, đúng vậy.

“Mình không tin vào định mệnh tí nào nữa,” nó bảo Serena, đánh cạch cái ly champagne pha lê xuống bàn và suýt nữa làm vỡ chân đế. Nó lùa những ngón tay vào mái tóc dài, nâu sẫm của mình, mới được cắt nhờ tay của Antoine, thợ làm đầu yêu thích mới của nó, ở Salon Cửa Đỏ của Elizabeth Arden.

Serena cười, trợn tròn đôi mắt xanh sẫm. “Rồi cậu tính sao khi lúc nào cậu cũng nói Yale là định mệnh của cậu?”

“Cái đó khác,” Blair khẳng khẳng bảo vệ ý kiến.

Bố Blair đã học ở Yale, và Blair luôn luôn mơ cũng được vào học ở đó. Nó đứng đầu lớp ở trường Constance Billard và nhiệt tình tham gia các hoạt động ngoại khóa đến mức việc nộp đơn sớm dường như là lựa chọn

hiển nhiên. Nhưng suốt cuộc phỏng vấn, nó đã tan tành dưới sức ép và trở thành Blair, Nữ Hoàng Nào Kịch của vương quốc Màn Bạc. Nó đã kể cho người phỏng vấn mình một câu chuyện chia ly đẫm lệ về việc mẹ nó đã ly dị người cha đồng tính của mình ra sao và đã cưới một người đàn ông mà bà không tìm hiểu kỹ, rồi nó nóng lòng muốn vào đại học đến mức để có thể bắt đầu một cuộc đời hoàn toàn mới. Và sau đó, nó hôn người phỏng vấn - thực sự là nhón chân lên hôn vào cái má hõm lõm chớm râu của ông ta!

Blair luôn hình dung bản thân giống như một nữ nhân vật chính của loại phim đen trắng những năm 50, kiểu thần tượng Audrey Hepburn của nó. Lần này là cảnh suy sụp của nó. Giờ nó bị buộc phải xin học vào Yale theo diện thường cùng đám lâu nhâu còn lại, và nó thậm chí đã phải nhờ bố làm công quả một chương trình nghiên cứu xuất ngoại ở Pháp cho trường Yale để giúp nó đặt được một chân vào. Nhưng cơ hội đó được của nó vẫn mỏng tèn tẹt.

Blair tóm lấy cái chai Cristal trong cái xô lạnh ở giữa chiếc bàn tròn rộng và rót đầy ly của mình. “Định mệnh chỉ dành cho bọn thua cuộc,” nó nói. “Thật là dở dẩn để bào chữa cho việc để mọi sự xảy đến với bạn thay vì *khiến* cho chúng xảy ra.”

Giá mà nó biết đích xác làm thế nào để khiến mọi sự nó muốn xảy ra sẽ *xảy ra* mà hoàn toàn không phải bối tung lên.

Khả năng tập trung chú ý của Serena ngắn hơn cả của một con cún mới đẻ, và cô đã uống quá nhiều rượu để có nổi một cuộc nói chuyện nghiêm chỉnh. “Thôi không nói về tương lai nữa được không?” cô hỏi. Cô châm một điếu thuốc và nhả khói lên phía trên đầu Blair. “Cậu biết chưa, đồ nhóc tóc vàng Aaron đang nói chuyện cứ nhìn chăm chăm cậu suốt mười phút vừa rồi đấy.” Cô che miệng bằng những ngón tay dài, thon và cười khúc khích. “Ồi. Họ đến kìa.”

Blair quay người lại để nhìn người anh con dượng ăn chay tóc tết bím luống cày, Aaron Rose, và một cậu trai cực kỳ cao lớn có mái tóc vàng như bông và đôi mắt nâu nhạt, bận bộ lễ phục Armani tuyệt hảo, cả hai đang

bước lại bàn nó. Cậu trai gõ những ngón tay dài về hồi hộp lên đôi chân siêu dài của cậu và nhìn xuống đôi giày Christian Dior đen bóng của Blair, như thể cậu sợ bị vấp phải chúng. Phía sau hai cậu trai, sàn nhảy ken đặc những cô gái kiêu diễm ăn mặc diễm lệ và những chàng trai đẹp đẽ đáng ngưỡng mộ đang quàng tay lên cổ nhau, đung đưa theo một bài hát của Beck.

“Nói chuyện gì hay hay với Blair đi,” Serena bảo Aaron. “Cô nàng đang stress về tương lai đấy.”

Blair trợn mắt lên. “Ai mà không chứ?”

Đôi môi mỏng màu đỏ của Aaron phịu xuống vẻ lo lắng xin lỗi. Cậu, Blair và Serena cùng tới vũ hội, và ngay khi họ tới, Aaron đã bỏ hai cô để đi uống rượu và hút thuốc khi gặp đám bạn. Nhưng Blair cuối cùng tỏ ra thu mình lại và rầu rĩ, về chuyện đám cưới của phụ huynh, cuộc phỏng vấn tệ hại với trường Yale và bất cứ chuyện gì khác. Nó cần mọi sự ủng hộ tinh thần có thể có. “Xin lỗi. Tớ không phải là một bạn hẹn hò thật tử tế. Muốn nhảy hay làm gì không?”

Blair lờ cậu đi. Trông nó có vẻ muốn nhảy lắm hay sao? Nó liếc sang người bạn tóc vàng cao của Aaron. “Cậu là ai vậy?”

Cậu tóc vàng nở nụ cười. Hàm răng cậu ta còn trắng hơn cả áo sơ mi của cậu. “Tôi là Miles. Miles Ingram.”

Con trai của Danny Ingram, chủ nhà hàng và hộp đêm nổi tiếng, chủ sở hữu của những điểm ăn chơi như Gorgon ở New York và Trixie ở LA, đây là chỉ kể vài cái tên sơ qua.

“Cậu ấy cùng lớp tớ ở Bronxdale,” Aaron thêm vào. “Chúng tớ đang lập một ban nhạc. Miles chơi trống.”

Blair nhấp ngụm champagne, đợi xem họ nói gì đó đỡ nhạt nhẽo.

Miles cười với Blair và gõ những ngón tay lên lưng cái ghế trống. “Cậu xinh hơn tớ tưởng nhiều!”

Cậu đáng yêu, nhưng những ngón tay gõ trống có thể gây khó chịu cực kỳ.

Blair không mím cười đáp lại. Nó cầm ly lên. Aaron chắc chắn đã bảo Miles rằng nó là một mù phù thủy trăm phần trăm, và cậu ta hẳn mong đợi nó có mụn cóc trên mũi và chồi cặp sau đít.

Không chính xác vậy. Aaron chỉ không thích nhắc tới người em con mẹ kế bởi cậu muốn giữ nó cho riêng mình. Nhưng đừng làm cho lưới của bạn xoắn xuýt cả lên - chúng ta sẽ đánh bắt con cá này sau.

Aaron vén những lọn tóc ra sau tai. “Và đây là Serena,” cậu giới thiệu với Miles.

Miles nhìn chớp nhoáng khuôn mặt như được tạc hoàn mỹ của Serena, đôi mắt xanh thẳm, thân thể dài, yếu điệu và bộ váy Gucci màu đen tuyệt diệu của cô. Cậu nấn ná mắt nơi cô một lát - thật khó cưỡng lại - trước khi quay sang Aaron. “Lạ ghê. Cậu chẳng nói gì về việc Blair lại xinh đẹp thế.”

Aaron nhún vai vẻ không thoải mái lắm. “Xin lỗi nhé.”

Blair và Serena châm thuốc, vẫn đợi điều điên rồ xảy ra. Nghĩ đến điều Blair vừa nói về định mệnh, nó phụ thuộc vào việc họ sẽ *khiến* nó xảy ra.

Aaron hăng giọng. “Cậu chắc là không muốn nhảy chứ?” cậu hỏi Blair.

Blair chú ý rằng cậu không đeo nơ đen và áo sơ mi của cậu nới cúc ở chỗ cổ. Rõ ràng là cậu ta đang ra một tuyên bố. Nó rít một hơi thuốc dài và nhả khói vào mặt cậu. “Không, cảm ơn.”

Bài hát của Beck đã hết, mọi người ồn ào trở về bàn, say khướt.

“Chân tớ đang liệt rồi đây!” Kati Farkas rên rỉ, thả phịch người xuống cái ghế đối diện Blair và tụt phắt đôi giày ra.

“Của tớ thì liệt hẳn rồi,” Isabel Coates phụ họa, núp mình vào cái ghế bên cạnh.

Hai năm qua, trong khi Serena phải đi học ở tận Học viện Hanover ở New Hampshire, Isabel và Kati dính như keo bên cạnh Blair. Họ cùng mua đồ trang điểm ở hiệu Sephora, cùng uống cappuccino ở hiệu Le Canard, và vâng, họ thậm chí còn vào nhà vệ sinh cùng nhau nữa chứ. Blair cai trị khung cảnh xã hội, thế nên khi bám theo cô, họ cảm thấy gần như nổi tiếng

lây, được trải thảm đỏ khắp nơi. Nhưng chỉ trước ngày Columbus, Serena đã bị đá khỏi trường nội trú và tái xuất giang hồ ở thành phố để đánh cắp Blair của họ, và Kati với Isabel lại trở về là Kate và Isabel xưa.

“Làm sao mà các cậu lại không nhảy chứ?” Kati hỏi.

Blair nhún vai. “Tôi không có hứng.”

Isabel thở dài. “Tất cả mọi sự bộn mình phải làm là qua được giữa kỳ tuần tới,” cô nói, nhằm lẫn sự chán chường trong giọng của Blair với sự mệt mỏi. “Và rồi bộn mình sẽ được đi nghỉ Giáng sinh.”

“Các cậu thật may mắn vì được đi đến toàn những nơi hay ho,” Kati thêm vào. “Mình *lại* phải đi cái món trượt tuyết ngu đần ở cái vùng Aspen ngu ngốc.”

“Xời, thế vẫn không tệ bằng cái nhà nghỉ quê mùa chán òm của tớ ở Connecticut,” Isabel đáp lại.

“Sẽ nhộn lắm đó,” Serena bật ra một nụ cười phấn khích.

Kati và Isabel nhìn cô trừng trừng.

Blair và Serena sẽ đi St. Bart cùng nhau trong kỳ nghỉ Giáng sinh. Mẹ Blair và bố Aaron đã nghỉ chuyến trăng mật trên tàu ở vùng Carribe và đã bố trí để gặp Blair, Aaron và em trai Blair, Tyler, vào kỳ nghỉ ở resort sành điệu Đảo Hòa Bình ở St. Bart. Họ được phép đem theo một người bạn nếu muốn, vì thế sau bữa trang điểm ở nhà vệ sinh hôm lễ báo hi đám cưới, Blair đã rủ Serena.

Dĩ nhiên, họ sẽ trở lại thành phố vào lễ Năm mới. Không có cô gái hội hè tự trọng nào lại xài lễ Năm mới ở xa bố mẹ sau khi đã qua tuổi 12.

“Sẽ rất ra trò đấy,” Blair đồng ý với nụ cười thỏa mãn. Nó có thể hình dung ra bản thân mình hoàn hảo, bôi kem râm nắng bóng mượt trong bộ bikini Missoni mới trên một bãi biển cát trắng tinh khôi, khuôn mặt nó ẩn dưới cặp kính râm Chanel cỡ đại, trong khi những chàng trai hấp dẫn mặc quần short đem cho nó những thức uống lạ đưng trong những trái dừa. Nó sẽ quên đi chuyện trường Yale, Nate, mẹ nó hay ông Cyrus, nó chỉ nằm nướng cho da thịt nâu bóng màu cà phê sữa dưới ánh mặt trời xứ đảo nóng

bồng. Dĩ nhiên nó biết Kati và Isabel ghen tỵ vô cùng rằng nó đã chẳng mời đưa nào trong bọn đi St. Bart cùng, nhưng thành thực mà nói, nó chẳng muốn có một cái đuôi chuột nào hết.

Chỉ còn 1 tuần nữa thôi.

Chuck Bass đến phía sau Blair và đặt hai bàn tay to, ấm của cậu ta lên bờ vai trần, rần rỏi vì chơi tennis của nó. “Tớ vừa thấy Nate và con nhỏ trường Constance đó đang vui vẻ với nhau ở góc phòng,” cậu thông báo, như thể ai cũng muốn biết.

Chuck đẹp trai theo kiểu thương gia ngẫu ngẫu nhĩ nhĩ. Cậu ta cũng là cậu trai ong bướm nhất thành phố New York. Cậu đã cố gạ gẫm Serena khi cô say khướt ở phòng khách sạn Tribeca Star của nhà cậu hồi tháng 10, và cậu đã gần như làm cho nhỏ Jenny Humphrey tụt quần áo cho cậu xem trong phòng vệ sinh nữ ở bữa tiệc *Hôn lên môi đi* cùng tuần ấy. Chuck là loại xảo quyệt tệ hại nhất, nhưng ai cũng vẫn cứ dính với cậu, vì cậu là một trong số họ: Cậu học ở trường nam sinh tư thục nhỏ; ở cấp tiểu học, cậu từng đến trường múa của Arthur Murray, học tennis ở sân Asphalt Green, hát ở nhà thờ của khách sạn ven biển miền Nam nước Pháp. Cậu đã được mời đến những bữa tiệc lớn nhất và những buổi giảm giá hiếm hoi nhất chỉ dành cho số ít người như thế mặc định, và cậu cũng được sinh ra để sống cuộc sống đẳng cấp như lẽ tất yếu. Kể cả có bị từ chối, Chuck sẽ còn quay lại nhiều hơn. Cậu ta là kẻ máu lạnh không chịu thất bại.

Blair cố gắng giữ vai ra khỏi tay cậu ta. “Thì sao?”

Chuck vẫn giữ chặt tay. “Nate chưa bao giờ cho cậu được thế phải không?” Cậu ta bắt đầu massage vai Blair. “Tớ đang nghĩ có thể tớ nên là người nhận được vinh dự đó.”

Toàn thân Blair cứng lại. Cho đến giây phút đó, nó chưa bao giờ có một vấn đề gì với Chuck, nhưng giờ thì nó hiểu tại sao Serena lại ghét cậu ta đến thế. Nó hất tóc ra sau, nhào vai ra khỏi tay Chuck và đứng dậy. “Tớ phải đi tiểu đây,” nó nói với cả bàn, hoàn toàn lờ Chuck đi. “Rồi đi về nhé. Bọn mình có thể mở tiệc lại ở nhà tớ.”

Aaron đứng dậy và bước lại gần nó, vén mấy lọn tóc tết ra sau tai về e dè. “Cậu ổn chứ?” cậu hỏi, giọng lo lắng.

Vào khoảnh khắc đó, toàn bộ cái hành động của Ngài Nhảy Cảm khiến Blair thấy khó chịu chẳng kém gì sự nịnh bợ của Chuck.

“Tôi khỏe.”

Nó quay người đi và băng qua phòng với vẻ hấp dẫn nhất có thể có trên đôi giày Christian Louboutin Perspex gót nhọn 10 phân và trong bộ váy Gucci đen siêu bó, giữ mắt nhìn thẳng để tránh gặp tầm nhìn của Nate và con nhỏ Ginny kia, hay bất cứ cái tên củ chuối nào của con bé đó.

Mọi người đang tụ tập trên sàn nhảy, la hét kích động. Có vẻ như Flow - ca sĩ hát chính hấp dẫn nhất trong âm nhạc - sắp xuất hiện. Nhưng Blair chẳng quan tâm. Nó không điên lên bởi người nổi tiếng, như mọi đứa con gái. Nó không cần thế, bởi nó đã là một ngôi sao vĩnh hằng của bộ phim truyện chiếu trong đầu nó, người nổi tiếng nhất mà nó biết.



# Ngôi sao nhạc rock khiến mọi thứ rộn ràng

Jenny gần như ngẩn ngơ trong niềm hạnh phúc suốt cả buổi tối. Trước khi tháp tùng nó đến Vũ hội Đen Trắng, Nate mặc bộ lễ phục Donna Karan mới, đón nó lên taxi, đưa nó đi ăn sushi và uống quá nhiều rượu sakê ở quán Bond, tặng nó một cái mặt dây chuyền hiệu Jade Jagger hình sao bằng ngọc lam. Mắt cậu lấp lánh dưới ánh nến và mái tóc nâu vàng của cậu rồi bù lên. Trong đầu Jenny, nó như thể có một cái máy ảnh Polaroid để có thể vẽ một chân dung mới toanh của cậu vào sáng hôm sau mà thêm vào bộ sưu tập của nó.

Phần tuyệt nhất là sau khi họ đến vũ hội, Nate không lười nó đi quanh để trò chuyện với những người nó chẳng biết. Thậm chí đám bạn chơi bời của Nate, Jeremy Scott Tompkinson, Anthony Avuldsen và Charlie Dern cũng để họ yên. Đêm nay, Nate hoàn toàn là của nó, hạnh phúc ôm lấy nó khi họ yên lặng hôn nhau ở góc phòng.

“Anh có biết bức tranh *Nụ hôn* của Gustav Klimt không?” Jenny thốt lên, khi nó ngược nhìn khuôn mặt đáng yêu của Nate.

Nate nhú mày. “Không nhớ lắm.”

“Có, anh biết đấy. Nó nổi tiếng lắm. Như thế này tự nhiên làm em nhớ đến nó.”

Cậu nhún vai và nhìn lên sân khấu. “Anh nghĩ cái gã ở nhóm 45 sắp ra nói gì đấy.”

Jenny tựa lưng vào tường. Trước khi có Nate, nó hẳn đã phải tè ra quần vì khao khát được nhìn thấy một người nổi tiếng như Flow, nhưng giờ mọi thứ nó muốn là tiếp tục hôn Nate.

“Nào?” Nó cười khúc khích và chấm nhẹ miệng vào mu bàn tay, cẩn thận không để dây lớp son bóng MAC màu hồng vào găng. “Chuyện đó thật tuyệt,” nó thầm thì.

“Gì cơ?” Nate hỏi, liếc nhìn về phân tán tư tưởng quanh phòng.

“Em chưa bao giờ hôn lâu đến thế trước đây,” Jenny thú nhận.

Nate quay lại và mỉm cười với nó. Cậu đã hút một liều trên đường đón nó và giờ vẫn còn dư vị. Cậu thích bộ váy Jennifer đang mặc. Dài và có màu đen, gấu bông thấp, có một cái diềm màu trắng nổi bật đập dòn ngang mắt cá chân.

Jenny đã mua chiếc váy ở hiệu Thế kỷ 21, cửa hàng của một nhà thiết kế giảm giá là nơi lui tới thường xuyên của đám người săn món hời và đầu óc u mê luôn sẵn sàng mua bất cứ cái gì có một nhãn hiệu của nhà thiết kế trên đó, kể cả khi nó rõ ràng chưa hoàn chỉnh hay thực sự là một ý tưởng tồi của anh ta vốn sẽ không được bán ở bất cứ đâu, ngoại trừ ở Thế kỷ 21.

Chính xác là nó đã tiêu tới 4 tháng tiền trợ cấp của bố vào cái váy, nhưng Nate chẳng thể biết điều đó. Cậu nghĩ nó trông như một thiên thần đen - trắng nhỏ xíu. Một thiên thần với bộ ngực hoành tráng nhất mà cậu từng thấy. Cậu đưa tay lên và xoa nắn đôi tay mảnh mai, mềm như da em bé của nó. Nó toát lên vẻ tốt lành, quá tốt lành và ấm áp, như bánh mì mới nướng ở một nhà hàng năm sao.

DJ bắt đầu chơi bài hit của nhóm 45, “Đời Bại Tôi,” và rồi Flow từ đâu đó nghênh ngang ra sân khấu, mặc một cái áo khoác lễ phục bên ngoài một chiếc áo phông đỏ có dòng chữ HÃY TỬ TẾ màu trắng viết hoa, và cười ngoác ra như thể ai nấy đều biết anh ta là một trong số những gã hấp dẫn nhất trên đời. Flow là con của một người mẫu đồ lót và một nhà tài phiệt café người Jamaica, trông như một phiên bản rám nắng, mắt xanh của Jim Morrison từ ban nhạc kinh điển những năm 60 The Doors. Anh ta bước đến phía sau cái bục thủy tinh, nhạc ngừng, mọi người hò reo và vỗ tay. Jenny luôn bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay Nate rồi bóp chặt khi họ bước ra khỏi góc phòng để xem.

“Tôi chỉ muốn gào lên với tất cả những ai đã ăn mặc đẹp và đến tham dự tối nay để quyên tiền cho...” Flow banh cái áo lễ phục ra và chỉ vào áo

phông trên người, rồi đám đông cuồng nhiệt trong phòng khiêu vũ chẳng ngượng ngùng gì mà hét lên như lũ rồ, “Hãy Tử Tế!”

Cùng lúc đó, Blair đẩy cửa phòng vệ sinh nữ ra thì thấy Nate và Jenny đang tay trong tay đứng ngay trên lối đi. Jenny mặc một cái váy lòn lẹt kiểu thời bà ngoại không rõ nhãn hiệu mà xem ra quá to ở dưới và quá nhỏ ở trên. Con bé và Nate trông như những đứa trẻ tồi tàn từ vùng ngoại ô đi dự đêm khiêu vũ trung học của chúng.

Blair chỉnh lại dây đeo váy và bập bập đôi môi màu hồng ngọc của mình. Ra khỏi đây càng sớm càng tốt cho nó. Nhưng nó không thể lui đi như một cô bạn gái cũ tội nghiệp bị phụ tình. Nó có cách đáng tự hào hơn thế nhiều.

Có cách, hơn thế.

“Tôi cũng muốn cảm ơn ban tổ chức buổi vũ hội, phụ trách là Blair Waldorf và Serena van der Woodsen,” Flow tiếp tục đọc từ tấm thiệp nhỏ nhắc lời trên tay. “Này, mà sao hai cô gái không lên đây và giúp tôi công bố các bạn đã quyên được nhiều tiền nhỉ?”

Mọi người ngẩn cổ tìm kiếm Serena và Blair.

Trong phục sức lôi cuốn thông thường của mình, Serena tạo ra một bầu âm thanh hò reo ầm ĩ và lướt đi chẳng khó khăn xuyên qua sàn nhảy để lên bục với mái tóc vàng tung bay. Flow lùi lại, ngẩn ra vì vẻ kiêu diễm của cô, và Serena ngả về phía micro. “Lên đây nào, Blair,” cô kêu lên, nhìn quanh căn phòng đông nghẹt. “Lên đây mau!”

Blair có thể cảm nhận được mọi người đang dán mắt vào mình. Nó cố nở nụ cười và rời chỗ đang đứng ở cửa nhà vệ sinh, bước thẳng qua mũi Nate và Jenny khi tiến tới sân khấu.

Miệng Nate há hốc khi Blair đi vút qua. Nó trông cao hơn cái mức mà cậu vẫn nhớ, và mông nó trông cân đối hơn. Mái tóc dài lấp lánh, và da nó óng ánh như ngọc trai khiến cậu muốn chạm vào. Nó trông thật *hot*. Không, nó trông còn hơn cả *hot*. Bỗng nhiên, cậu cảm thấy bối rối. Cậu muốn nắm tay Blair và nói, “Hãy quay lại đây. Anh đã sai.” Nhưng rồi

Jenny nắm chặt lấy tay cậu, cậu nhìn xuống đôi mắt nâu đầy tình cảm và khe ngực sâu hoắm của Jenny. Cậu lại quên ngay Blair.

Nate như thể một con chó săn Labrador gốc nghịch nhất đời. Nếu bạn quăng ra một cây gậy trước mặt nó, nó sẽ phải đớp lấy ngay, nhưng nếu bạn lại quăng tiếp một quả bóng tennis, nó sẽ quên bằng cây gậy và lao tới quả bóng.

Blair lên bục và Flow đưa Serena một mẫu giấy, cười ngoác mang tai bởi vì hai trưởng ban vũ hội đều trở nên lộng lẫy đến thế.

“Okay,” Serena nói, rồi đọc từ mẫu giấy. “Chúng ta đã quyên được tám trăm nghìn bốn trăm dollar. Tất cả sẽ được chuyển cho Hủy Tử Tế, quỹ giải cứu động vật quốc tế mới.” Cô cười nụ cười nổi tiếng quen thuộc đã từng được chụp ảnh đăng trên các trang xã hội và tán chuyện, rồi cô huých vào tay Blair.

Blair đã chủ trì hàng trăm buổi thế này rồi. Nó biết thủ tục.

Nó hướng vào micrô. “Cảm ơn các bạn đã đến dự!” nó la lên, nở nụ cười nhà-cải-cách đẹp nhất của mình. “Và đừng quên túi quà tặng Coach của mình - đó mới là phần hấp dẫn nhất!”

Âm nhạc trỗi lên, to hơn trước, và mọi người trở lại say sưa nhảy múa. Flow nghiêng đầu về phía Serena và nói thầm gì đó vào tai cô. Hơi thở của anh ấm và làm tai cô nhồn nhột. Anh có mùi của đồ da mới.

Serena khúc khích. “Đợi một giây nhé?”

Flow gật đầu. Serena kéo tay Blair và bước ra khỏi bục, lôi Blair quay lưng lại bàn của họ. “Anh ấy muốn tớ cùng ra ngoài chơi, bọn mình có thể đi bằng xe limo của anh ấy. Nhanh lên, lấy áo khoác đi. Cậu cũng đi nào.”

Blair cau mày, nó thật sự không phải loại người làm chân gỗ. “Mình không đi đâu.”

Serena vờ như không nghe thấy. Cô sẽ không để Blair làm bê bết cả bữa tiệc của mình.

Kati, Isabel, Chuck, Aaron và Miles vẫn ngồi ở bàn, uống Stoli do Chuck mang theo trong một cái bình dẹt bằng bạc. “Đi nào,” Serena hân hoan nói. “Tất cả ra ngoài thôi! Chúng mình sẽ làm tiệc trong xe limo của Flow!”

Blair lục cái vé gửi áo khoác ra khỏi cái xách tay da chồn và tê tê - không hẳn là không độc ác với súc vật - hiệu Fendi. Đôi khi sự nhiệt tình của Serena gần như phát điên. Nhưng cuộc đời của cô không diễn ra ở vũ hội.

Cô thích ý tưởng ăn mặc thật lộng lẫy và đi vòng quanh thành phố, ngắm nhìn thế giới lướt qua cửa sổ xe limousine. Nó rất là giống Audrey trong phim *Bữa sáng ở Tiffany's*.

Và có thể một chuyến đi trên xe limo của Flow sẽ đúng là thứ để chuyển vị một cách kỳ diệu cuộc đời cô từ một chuỗi những thất vọng sang một chuỗi giấc mơ trở thành hiện thực.

Hoặc có thể không.

Nate bắt đầu thấy chán việc chỉ hôn Jenny. Cậu đã không uống được nhiều, và cậu thực sự cần một điều cần sa khác.

“Muốn đi bộ chút không?” cậu hỏi.

Jenny mỉm cười với cậu. Lông mi cậu như thể được dát vàng, hết như tóc cậu. Điều duy nhất có thể làm đêm nay hoàn hảo hơn bao giờ hết là nếu Nate nói với nó, “Anh yêu em.” Thật hứa hẹn làm sao khi chính xác đó là điều cậu sắp làm. “Có chứ,” nó đáp lại tha thiết.

Họ mặc áo khoác, và Nate giữ cửa cho Jenny ra khi họ rời cái khách sạn ồn ào.

Một chiếc limo đen to uyển có cửa sổ màu đen mờ đang đậu bên ngoài. Nate và Jenny bước xuống bậc thềm đá, ra vỉa hè. Nate bỏ tay ra khỏi tay Jenny để kín đáo châm điếu cần sa. Jenny lẩn mẩn nghịch đôi găng tay da lộn màu đen, vẻ thất vọng. Nếu Nate định nói, “Anh yêu em,” nó chẳng muốn cậu phê thuốc khi nói câu đó.

Bất ngờ, cửa sổ sau xe limo hạ xuống và mái tóc vàng đẹp đẽ của Serena hiện ra.

“Này, các cậu!” cô gọi Nate và Jenny. “Đi nào. Bọn mình sẽ tổ chức tiệc! Lên xe! Lên đi!”

Như thường lệ, Serena hành động khá bốc đồng. Thậm chí cô còn chẳng bận tâm xem đây là những kẻ tệ hại nhất trên quả đất mà Blair muốn gặp.

Jenny luôn vô cùng ngưỡng mộ Serena, và đi chơi lòng vòng cùng cô và những người khác trên xe nghe có vẻ lôi cuốn và phóng túng. Lôi cuốn hơn là đi bộ loanh quanh trong trời lạnh giá khi Nate say thuốc. Nó chạm vào tay Nate. “Bọn mình đi được không?”

Nate nhún vai. Cậu hứng khởi với bất cứ thứ gì, miễn là cậu có thể mang theo liều thuốc này đi cùng. “Được rồi,” cậu nói. “Tại sao không?”

Cửa bật mở, Jenny cười khúc khích vẻ kích động khi trèo lên giữa một đồng chân đi tất lưới và quần lễ phục, len vào một cái chỗ trống bé tí gần cửa sổ bên cạnh một cô gái đi đôi giày độc đáo nhất và có vẻ đắt nhất mà nó từng thấy. Một cô gái từng là bạn gái cũ của Nate, Blair Waldorf.

Mặt Jenny chuyển sang đỏ như quả cà chua, và ngay lập tức nó ngoảnh đầu sang hướng khác, chỉ còn cách giương mắt nhìn gã Chuck Bass đều cẳng, gã khốn từng cố sàm sỡ nó trong buồng vệ sinh ở bữa tiệc *Hôn lên môi* đi hồi tháng 10.

Thử xem điều gì xảy ra khi bạn lao vào một cái limo mà không kiểm tra xem ai đã vào trong đó trước?

# D muốn giữ mình cho hôn nhân

Daniel Humphrey cắn đứt cái móng tay út của Vanessa Abram và nhổ nó xuống tấm thảm xù màu nâu dưới sàn phòng ngủ. Cái móng dài hơn các móng ngón khác và cậu chán việc cô cứ bắt chọt cào cậu bằng nó.

“Này, đó là cái móng chơi guitar của em đấy,” Vanessa cự lại, vật tay cô ra khỏi cậu và xem xét chỗ hư hại.

Dan cười sặc, khuôn mặt xanh xao của cậu căng lên dưới mái tóc nâu bờm xờm. Cậu họa hoãn mới đi cắt tóc, nhưng chính để mọc dài quá mức lại làm cho cậu có hình ảnh của một nhà thơ đầu bù tóc rối nghiện café. “Cứ như thể em chơi guitar ấy.”

Vanessa nhún vai và bóp đỉnh đầu gần như trọc của mình. Cô có đôi mắt nâu rất to, làn da mảnh mai, đôi môi mỏng màu đỏ và hẳn sẽ còn xinh hơn nếu như đừng cạo trọc đầu. Nhưng Vanessa không thích xinh đẹp; cô khoái phía tối tăm hơn của mọi vật, phần bên dưới xấu xí của chúng.

“Anh biết sao không?” cô nói. “Cả ngày em đi chơi với anh, nhưng ban đêm thì em chơi rock.”

“Em thậm chí còn không thích nhạc mở to cơ mà,” Dan chế giễu. Cậu đẩy cô xuống giường và bắt đầu cù cô vào dưới cánh tay. “Đĩa CD yêu thích của em là bản ghi âm một cơn sấm sét.”

“Dừng lại!” Vanessa thét lên, vùng vẫy tay chân và thở phì phò đầy cuồng loạn. “Daniel Randolph Humphrey, anh dừng lại ngay!”

Ôi, họ không dễ thương sao?

Dan ngừng thọc lét cô và đứng dậy. “Em vừa nói từ *R* .”

Vanessa kéo cái áo len cổ lọ màu đen xuống để che cái bụng xanh xao hơi phệ của mình. “Randolph, Randolph, Randolph. Ai lại đi đặt tên con mình cái tên đệm là Randolph chứ? Nghe cứ như là tên của bao cao su hay một diễn viên phim khiêu dâm ấy. Randolph Người Bôi Trơn!” cô hú lên.

Dan đột nhiên im lặng, tư lự khi thọc ngón tay lên điều thuốc đang cháy, di vào cái chần len quân dụng cổ lỗ thanh lý trên giường.

Vanessa đứng dậy. “Em xin lỗi. Em hứa sẽ không đùa cái tên đệm của anh nữa và giờ em đang đứng đây, cười như một con ngu.”

Nhưng điều đó chẳng phải là thứ khiến Dan bận tâm.

“Clark bao nhiêu nhĩ, hăm hai?” cậu hỏi.

Đôi mắt nâu của Vanessa mở to. Clark là người phục vụ quầy bar mà cô từng gặp trước khi Dan rút cục đã nhận tham gia chương trình và nhận ra rằng cậu và Vanessa nên tiến xa hơn là bạn. “Ừ, thì sao?”

“Và anh ta là người pha chế rượu quầy bar? Một kiểu người làm tình giỏi?”

“Em đoán vậy.” Cô vẫn chưa rõ cậu đang định nói chuyện gì.

Dan lùi lại trên giường và châm điếu Camel thứ một triệu trong ngày. Cậu rít thuốc thật sâu và nhả ra một luồng khói xanh xám lên phía trên đầu Vanessa. Cô có thể đoán cậu đang cố gắng sáng tác, nhưng mắt cậu lại có vẻ lo lắng.

“VẬY hai người... ừm... có ngủ với nhau, hay gì không?”

Vanessa cố gắng ngăn lại nụ cười. Ra là về chuyện đó. Cô dẫn đo câu trả lời. “Đại loại.”

“Tức là, em đại loại có hay là đại loại không?”

“Ờ thì, bọn em đã làm chuyện đó, nhưng không đến mức ấy,” Vanessa đáp lại vẻ lơ đãng.

Cô và Clark đã làm tình với nhau 2 bận. Lần đầu diễn ra trong ánh sáng ban ngày, và cô quá lo lắng về thân thể mình đến nỗi chẳng thật sự chú ý được thứ gì khác. Lần sau thì cô cảm thấy thư giãn hơn, nhưng vẫn không thể hiểu tại sao chuyện này lại quan trọng thế. Với cô, nó chỉ có vẻ như một trò vui thời tiền sử. Kiểu như nó vẫn thực sự chính xác là thứ tất cả mọi con vật từ ngựa vằn cho đến linh cẩu vẫn làm trong mùa giao phối trên màn trình diễn của tự nhiên này. Thực sự thì đấy là một thứ cũng vui để thực



hiện. Nó khiến cô cảm thấy như mình có căn bản hơn, một kiểu kinh nghiệm đã-nếm-đã-làm.

“Anh rõ rồi.” Dan rít một hơi thuốc nữa. Và lại một hơi khác. Cậu lần theo đường khâu của viền cái vỏ gối màu trắng đã bị ố vết café. Cậu là một trai tân và Vanessa thì không còn trinh. Cậu không biết được mình cảm thấy ra sao về chuyện đó.

Thực sự thì có. Cậu cảm thấy lo lắng, ngu xuẩn, thấp lùn, gầy guộc, xanh xao, kỳ cục, và hoàn toàn thiếu hụt. Cô ấy đã phải tiến tới và làm tình với một gã nào đó để làm gì?

“Xem nào, em biết anh là trai còn zin,” Vanessa nói huých toẹt. “Nhưng điều đó không có nghĩa là anh phải ở giá.” Cô nhướn đôi lông mày đen rậm lên vẻ khiêu gợi và cười cợt.

Dan ngược lên và cười đáp lại, má cậu bừng đỏ và nóng vẻ xấu hổ đáng yêu. “Thật vậy à?”

Vanessa gật đầu và xích lại gần cậu. “Thật đấy.” Cô đặt tay lên lồng ngực mảnh khảnh của cậu và đẩy cậu nằm xuống giường. Rồi cô lôi điều thuốc ra khỏi tay cậu và nhúng nó vào cốc café nguội ngắt đã vơi nửa ở cái mặt tủ đầu giường. “Đừng lo,” cô nói bằng cái giọng khàn khàn, có vẻ kinh nghiệm đàn bà nhất của mình. “Em biết em đang làm gì chứ.”

Cô hôn cậu nhẹ nhàng lên môi và bắt đầu cởi quần áo của cả hai. Đầu tiên, cô lột cái áo phông màu xám của cậu, rồi cô cởi cái áo đen của mình ra. Cô chỉ còn lại trên người cái áo chèn ngang màu đen. Mọi thứ Vanessa mặc đều màu đen.

Dan hít một hơi sâu và nhắm mắt lại. Điều này không xảy ra như những gì cậu hình dung. Với cậu, tình dục là ở chính trong trạng thái sinh ra và chết đi của những trải nghiệm đầy chất thơ mãnh liệt nhất mà một cá nhân có thể có. Nó không phải là thứ mà bạn làm cùng bạn gái nhân lúc bạn buồn chán vào một đêm thứ bảy trước kỳ nghỉ giữa hai học kỳ. Nó là thứ bạn làm khi bạn đã thực sự khám phá lẫn nhau trong mọi cách thức khác - trí tuệ, tinh thần, triết học. Dan đã từng thậm chí đùa cợt với ý tưởng đợi

được quan hệ tình dục cho đến lúc hôn nhân và sẵn sàng có con. Cậu muốn có 5 đứa con và đặt tên chúng theo các nhà văn cậu yêu thích: Kafka, Goethe, Sartre, Camus và Keats. Thậm chí, nếu cậu không muốn đợi đến khi kết hôn, cái lần đầu tiên ấy ắt phải là một quá trình khám phá, giống như bạn đang học cách nói chuyện với người khác bằng một ngôn ngữ mới.

Nhưng Vanessa đã học thứ ngôn ngữ đó từ một gã khác mất rồi.

“Anh có đôi chân thật là khăng khiu,” cô quan sát, quỳ xuống sàn khi kéo tất của Dan ra.

Dan ngồi dậy và rụt chân khỏi cô. “Đợi đã.”

Vanessa trườn lên tấm đệm và ngồi xuống sát bên cạnh cậu, bắt chéo chân, chỉ mặc có quần bó sát và áo ngực màu đen. “Có gì không ổn sao?”

“Anh không muốn làm chuyện này,” Dan nói. Cậu gập hai cánh tay gầy gò thu lại trước ngực. Cái quần nhung thì vẫn còn trên người, nhưng cậu cảm thấy thật lỏa lồ. “Ý anh là không phải lúc này.”

Vanessa tóm lấy cánh tay cậu và bấm bấm nghịch ngợm trên đó. “Em cũng lo lắng trong lần đầu mà. Nó không thực sự là chuyện gì nghiêm trọng đâu,” cô nói vẻ trấn an. “Em hứa đấy.”

Dan nuốt khan và nhìn lên trần. Cậu dăm dăm nhìn vào một chỗ gẫy trên cái gờ trên trần. “Anh chỉ muốn đợi cho đến khi nó... có tính hữu cơ hơn.”

“Đư-ợc rô-ôi,” Vanessa nói chậm rãi. “Nhưng chuyện này chỉ là sex thôi, anh biết mà. Đâu phải là một bài thơ.”

Hiển nhiên, cô không thể hiểu. Với Dan đó là một bài thơ. Chắc chắn là bài thơ quan trọng nhất mà cậu có thể viết.

Cậu vợ lấy cái áo phông và chui đầu vào. “Anh chỉ thực sự muốn đợi, vậy thôi.”

“Được,” Vanessa nói, đã có vẻ tới ngưỡng mất kiên nhẫn. Dan luôn luôn phân tích mọi sự quá mức cần thiết, viết về chúng ra những quyển sổ tay màu đen con con cho đến khi chẳng còn gì để viết. Cô yêu cái sự nhạy cảm và lãng mạn của cậu biết bao, nhưng một lần nữa, sẽ hay hơn nếu cậu quên

đi việc cứ nghĩ ngợi quá nhiều và hãy cứ thả trôi theo dòng chảy. Thực sự, cô đã phải lòng cậu từ ngày họ gặp nhau và trở thành bạn thân từ 3 năm trước. Cô không có ý định hủy hoại những thứ mà giờ đây họ rút cục có với nhau.

Dan châm điều thuốc khác. Tay cậu run như điên.

Vanessa hích cậu lần nữa. “Này, đừng lo lắng quá thế. Em thấy cũng được nếu mình không làm gì hết. Okay?”

Cậu gạt đầu, Vanessa nắm và kéo cánh tay cậu qua vai cô. Họ nằm ngả xuống giường, và Dan nhả khói lên cái đèn lồng Trung Quốc màu đỏ treo trên trần, cậu nhẹ nhàng bới một phía mái tóc lờm chờm của Vanessa bằng ngón cái của mình. Cậu thấy mừng vì không phải giải thích quá nhiều. Đó là điều hay ho trong chuyện chơi cùng người bạn thân của cậu. Cô ấy biết cậu gần như rõ hơn cả cậu tự biết bản thân mình.

Họ nằm như thế một lát, nhìn khói bốc lên từ điều thuốc lơ lửng trên không. Đó là điều hay khác trong việc chơi cùng bạn thân của bạn. Bạn không phải nói liên tục.

“Ngay khi kỳ nghỉ bắt đầu, em muốn quay phim thêm,” Vanessa nói, phá vỡ bầu im lặng. “Em lo là cái phim Chiến tranh và Hòa bình của em quá tồi để gửi cho trường NYU.”

Bộ phim gần đây Vanessa làm là chuyển thể từ một cảnh trong Chiến tranh và Hòa bình của Tolstoy, và có Dan đóng vai một hoàng tử Andrei nghiện hút. Vanessa đã nộp đơn sớm vào NYU và muốn gửi họ một trong số những phim của cô thay vì viết một bài luận, vì làm phim là ngành cô dự định theo học. Cô nóng lòng lắm rồi. Chỉ một học kỳ nữa ở cái trường Constance Billard cho những đứa con gái Mạnh mai, Phép tắc, nơi (ơn Chúa) cô không hợp với mọi thứ, và rồi cô sẽ tự do, tự do, tự do!

Dan nhả ra một hơi khói dài. Cậu không biết Vanessa lo lắng về điều gì. Các phim của cô đều tầm tối, nhưng điều đó lại làm cho chúng nổi bật. Đó là cách mà NYU sẽ không thể từ chối cô. “Nếu ai đó phải lo lắng, thì là anh,” cậu nói, tay cậu lại giần giật đầy căng thẳng.

“Ý anh là sao?” Vanessa hỏi gặng. “Trường nào mà có một chương trình viết lách tử tế nửa vời thôi là đã sôi lên để có anh ấy chứ.”

“Ừ, nhưng nói về chuyện tối tăm nhé. Những bài thơ của anh thật là...” Dan ngưng bật. Những bài thơ của cậu rất *riêng*, đó là những gì chúng thể hiện. Và dường như hơi kỳ dị khi gửi những đồng thơ ấy tới ai đó ngẫu nhiên làm ở các phòng giáo vụ trường Columbia hay Brown hoặc Vassar, như thể cậu phơi trần tâm hồn mình ra trước một người lạ, kẻ chưa chắc đã từng đọc tác phẩm của Goethe, Sartre hay Camus và sẽ không hiểu được những liên tưởng gián tiếp của cậu tới những tác phẩm của các vị ấy.

“Anh cũng nên nghĩ đến việc thử tìm cách xuất bản một vài bài thơ của anh chứ,” Vanessa gợi ý. “Như thế thực sự sẽ khiến người ở các phòng giáo vụ trường đại học phải chạy quanh anh.”

Dan đập đầu mẩu thuốc vào một cái lon Coke rỗng. “Ừ, đúng vậy,” cậu nói. Cậu thích được viết, nhưng không phải là cái kiểu sẵn sàng gửi phứa đi để đăng báo. Cậu vẫn chưa tìm được giọng điệu riêng của mình. Cậu biết điều đó. Mọi bài thơ cậu mới viết đọc lên phải khác với những cái cũ.

Vanessa ngồi dậy. “Là sao? Em nghiêm túc đấy. Anh nên làm việc đấy đi.”

Dan tụt xuống sâu hơn dưới lớp chăn. “Sao cũng được,” cậu lẩm bẩm về lưng chừng. Cậu không sẵn sàng cho tình dục, và cậu cũng chưa sẵn sàng cho đăng thơ. Giờ cậu cảm thấy què quặt hơn bao giờ hết!

Vanessa biết đã đến lúc phải lùi lại một bước. Cô hít hơi sâu và trở thành một con mèo ngoan bên trong mình, thứ tạo nên từ điểm ấm áp của cái lò sưởi tinh thần, nơi Dan cần một nụ hôn mãnh liệt lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cậu.

Cô chui vào dưới chăn và hôn lên cằm cậu. “Một tuần nữa và chúng mình sẽ có cả kỳ nghỉ như thế này,” cô thì thầm.

Không giống như hầu hết các bạn học ở trường Constance Billard và Riverside, cả Vanessa lẫn Dan đều không đi đến chỗ nào hoành tráng để nghỉ cả. Vanessa sống với Ruby, người chị chơi guitar bass, trong một căn

hộ ở khu Williamsburg ở Brooklyn. Bố mẹ các cô là những nghệ sĩ tiên phong sống ở Vermont và thường nghỉ Giáng sinh trong chuyến lưu diễn của một nhóm nghệ sĩ hội họa trình diễn. Dan và em gái Jenny sống với người cha, Rufus, một nhà văn Cộng sản và là biên tập viên vô danh của các nhà thơ thế hệ Beat. Ông là người không tin vào Giáng sinh hay Hanukkah, hoặc bất cứ ngày lễ nào để nghỉ đến nghỉ ngơi cả.

“Bố sẽ nấu bữa tối món bột xốt cà chua fromage mỗi năm một lần vào thứ sáu,” Dan nói và di bàn tay dọc lưng Vanessa, để cho bản thân thư thái trở lại. Cậu thích cái cảm giác mượt mà và rắn chắc của lưng cô, chứ không toàn xương sườn như của cậu. “Em sẽ đến, đúng không?”

Cô nhún vai. “Chắc chắn rồi. Nhưng bảo bố anh là em sẽ không ăn nhồi nhét như năm ngoái đâu. Đó là việc nữa mà em phải làm trong kỳ nghỉ này. Em định giảm hai cân.”

Dan vẫn nắn lưng cô. “Tại sao?” cậu hỏi. Vanessa chẳng cần phải ăn kiêng. Cơ thể cô vừa đúng như kiểu cậu mô tả trong một bài thơ của cậu: như nước.

“Bởi vì quần áo của em sẽ vừa hơn nếu em làm vậy.” Vanessa không muốn trở nên hốc hác, như hầu hết các bạn học, nhưng cô không thích cái cảnh cô chết dở với cái bụng để cài được khuy quần.

“Chà, anh thích em như em vốn thế,” Dan nói, dí mũi vào tai cô.

Vanessa quay đầu về phía cậu, môi họ gặp nhau trong một nụ hôn dài và ngọt. Khi họ hôn nhau, cô không thể kìm được ý nghĩ làm tình với Dan sẽ nhiều ý nghĩa hơn hẳn với Clark. Nếu như Dan chỉ cần sẵn sàng.

“Anh yêu em,” cậu thì thầm, đôi mắt nâu thắm mở to.

“Em cũng yêu anh,” cô nhắm mắt, thì thầm đáp. Đột nhiên cô rất muốn đề nghị cậu lần nữa xem có muốn làm tình không, nhưng cô không muốn phá hỏng khoảnh khắc này. Cô chỉ cần đợi cho đến khi cậu sẵn sàng, cho dù với Dan thì nghĩa là phải đợi đến khi họ lấy nhau chẳng hạn.

Chẹp. Cứ như là họ không tỏ ra đã sẵn sàng ấy.

# J hồi tiếc vì đã đi dự tiệc

Ở băng sau của chiếc limo của Flow, Blair thấy mình bị kẹp giữa cô nàng Jenny Humphrey ngực to và cậu bạn Miles tóc xù chơi trống cùng hội của Aaron. Đối diện họ, Serena ngồi trong lòng Flow - “để dành chỗ cho người khác,” cô bảo vậy - và Nate thì rúc vào bên cạnh cửa sổ, đang say thuốc. Cậu cũng đã cuốn mấy điếu cho Kati, Isabel và Chuck, những người còn huyền não hơn khi họ phê thuốc hơn sau khi đã say rượu. Aaron ngồi bắt chéo chân trên sàn giữa hai hàng ghế, hút điếu thuốc lá thảo mộc của cậu và chơi PlayStation 2 trên xe.

“Tên thật của anh là gì ấy nhỉ?” Serena hỏi Flow, cho dù cô đã biết tổng khi xem MTV rằng tên anh chàng là Julian Prospere. Thực sự đây là một cái tên hay hơn Flow nhiều, nhưng cô không nói ra làm gì.

Anh chàng cười nhoẻn nụ cười kiểu cậu trai then thừng nổi tiếng đã từng lên bìa tạp chí *Spin*, *Rolling Stones*, *Entertainment Weekly* và *Interview*, rồi lắc đầu. “Không nói đâu.”

“Ồ, ở ngoài anh chẳng đẹp mấy nhỉ,” cô nói, ngoảnh đầu đi chỗ khác với một nụ cười hơi tinh quái. Cô nói dối, dĩ nhiên rồi. Anh ta ít nhất 10 lần *đẹp hơn* trong ảnh, nếu như điều đó thậm chí là hiện thực.

Serena biết cô đang đong đưa một cách kỳ cục, nhưng cô yêu mái tóc nâu sẫm của Flow xoắn lên quanh trán, làn da màu đồng ánh vàng, và những ngón tay dài thanh tú của anh nữa. Tại sao không tán tỉnh anh ta chứ? Chỉ là chuyện một đêm thôi. Ngày mai, Flow sẽ trở về LA hoặc nơi nào anh sống, và cô sẽ rút cục lại bắt đầu học giữa kỳ. Mọi điều cô muốn chỉ là một chút vui vẻ.

Mọi điều Serena *từng* muốn chỉ là một chút vui vẻ.

Flow nhăn mặt, vờ như ngượng ngùng vì nổi ngoại hình như thiên sứ của mình. “Xin lỗi nhé. Anh đoán anh cũng chẳng cao cho lắm.”

Anh cúi xuống và mở cái tủ lạnh nhỏ Sub-Zero bên dưới ghế. “Này, chúng ta có bia ở đây. Ai khát nào?”

“Vâng, cho xin,” Blair trả lời ngay lập tức. Làm cho mình thoải mái và uống cho say là cách duy nhất để chịu đựng được bất cứ thứ gì ở đây.

“Ừm, em sẽ thử xem sao,” Jenny rụt rè đánh tiếng. Chiếc limo nẩy lên khi đi qua một cái nắp cống, và ngược nó đung đưa rất nặng nề. Nó liếc nhìn Nate để xem cậu có chú ý không, nhưng cậu đang nhìn ra cửa sổ với cái nhìn đâu đâu mà cậu vẫn có khi đang cực kỳ phê thuốc.

Miles giúp Flow rót đầy 10 ly champagne bằng pha lê. Cậu đưa một ly cho Blair. “Chúc sức khỏe,” cậu nói, chạm ly với Blair.

Blair lấy ly rượu và kể từ lúc nó không ngồi cạnh cửa sổ cũng như không còn gì để xem nữa, thì nó mới để ý đến khuôn mặt Miles. Cậu có đôi mắt nâu vàng tròn, giống mắt Mookie, con chó của Aaron. Cái mũi có thành cao mà nhỏ của cậu lấm tấm tàn nhang nhỏ xíu, và mái tóc vàng gần như trắng của cậu vuốt dựng đứng lên. Căn cứ vào cách những mạch máu nổi lên dưới cái cổ dài của cậu, cậu chắc chắn có tập thể dục hoặc chơi bóng rổ gì đó. Và hơn hết, cậu trông giống như một nhân vật hoạt hình với một cơ thể vận động viên. Nhưng vì chẳng còn gì hay hơn để làm và cậu rõ ràng trở nên hấp dẫn, Blair nghĩ hẳn sẽ vui vui nhẹ nhàng khi đong đưa với cậu.

Nó đặt tay lên chân cậu. “Cảm ơn,” nó nói, nhấp một ngụm champagne.

Miles mỉm cười như thể cậu nghĩ đây là khởi đầu cho một tình bạn đẹp.

Flow phát nhỏ dãi vì Serena. “Em thật sự là cô gái xinh đẹp nhất mà anh từng thấy dạo này,” cậu thầm thì vào tai cô. “Có thể là chưa từng thấy. Anh không thể tin là em lại không phải là một người mẫu hay diễn viên được.”

Serena nhúng mấy ngón tay vào ly champagne và đưa chúng lên miệng. Cho rằng vì nổi tiếng như thế, cô nghĩ Flow sẽ có kiểu tự phụ và mồm mép, nhưng thật ngạc nhiên là anh rất đứng đắn. Nếu anh ta không phải là một ngôi sao nhạc rock, hẳn chuyện này coi như hoàn toàn tắt ngóm, nhưng vì anh ta là một ngôi sao rock quyến rũ, nên cô quyết định cho qua.

“Không hề,” cô nói. “Em chỉ là em.”

Sự thực thì ảnh của Serena vẫn thường xuất hiện trên các cột tin xã hội và tạp chí, cô chỉ không phải chi tiền cho chúng - cô chẳng cần làm thế.



Flow vẫn tiếp tục chăm chú nhìn cô.

Serena khúc khích cười. “Thôi đi nào.”

“Ồ, bé ơi,” Chuck nói với cái vẻ cực đáng ghét, ngậm điếu cần sa. “Có người đang đê mê đêm nay đây!” Cậu ta nhắm nghiền mắt lại như thể sắp lìa đời.

“Mình đói ghê,” Kati nói. Cô mở cái gạt tàn ở cửa xe và rồi đóng lại. “Anh có gì để ăn không?”

“Tớ cảm thấy... ngứa như kim châm,” Isabel thốt lên, hai mắt như lồi ra khỏi đầu.

Aaron nhìn xuống sàn, thấy Blair đang ngồi rất gần Miles, tay nó đặt lá lơ trên đầu gối cậu ta. Không kết thúc trò chơi, cậu tắt máy PlayStation và đứng dậy, chen vào chỗ giữa họ trên ghế.

“Oái,” Blair rên rỉ khi cái mông gầy của cậu va phải hông nó.

“Ôi, bị lắc lư quá thôi mà,” Aaron nói. “Này, chúng ta sẽ đi đâu đây vậy?” cậu hỏi Flow.

Flow di di những ngón tay chơi nhạc của mình dọc theo mái tóc vàng của Serena và nhún vai. “Trung tâm. Có thể xuống một câu lạc bộ.”

Jenny giữ chặt ly champagne và vắn vẹo người trên ghế. Cũng không sao khi tất cả bọn họ vào một câu lạc bộ. Trông họ già hơn tuổi, và chắc chắn đều có căn cước giả. Dù có ngực to, Jenny trông vẫn chỉ như mới 10 tuổi. Nó thậm chí còn phải trình thẻ ở Blockbuster để thuê băng video loại R [uu](#)! Điều cuối cùng nó muốn là quan sát mọi người lướt qua cánh cửa của một câu lạc bộ nổi tiếng trong khi một người gác cửa sẽ ân cần chặn nó lại, bảo rằng đây là giờ lên giường. Nó nên đi khỏi để cùng rảo bộ với Nate. Nó luôn có được thời gian tốt đẹp hơn nhiều khi họ đi riêng với nhau so với phải đi cùng người khác nữa.

“Nate?” nó nói, nghiêng người ra trước và nắm lấy tay cậu. “Em chắc phải về nhà sớm.” Đã hơn 12 giờ đêm, và nó cần phải có mặt ở nhà lúc 1 giờ.



Trong cái vỏ đáng tin cậy được ngưỡng mộ, Nate không hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Cậu vẫn nhận ra Blair đang ngả ngón với cậu trai mảnh khảnh, tóc xù bông mà cậu chưa từng gặp, và cậu cũng để ý thấy Jenny với dáng vẻ không thoải mái. Nhưng khi những thứ này trở nên kỳ cục, Nate vờ như đang phiêu diêu và đợi ai đó động đậy. “Okay,” cậu nói, bình tĩnh. “Ra khỏi đây thôi.” Chỗ thuốc cậu mang theo cực kỳ ngọt lịm, và cậu không thấy có nhu cầu phải vào một cái câu lạc bộ âm ỉ. Sau khi đưa Jenny về, cậu có thể gọi điện luôn cho Jeremy và gặp đám bạn trên quán bar ở Rivington trong một căn phòng ấm cúng phía sau, nơi bạn có thể ngồi trên sofa và hút cần sa mà không ai làm phiền. “Này,” cậu gọi, đập tay vào tấm kính giữa băng ghế sau với tài xế. “Cho chúng tôi xuống được không?”

Blair mỉm cười. Có thể là nó đã gây sức ép cho Nate tệ hại đến nỗi cậu phải tháo thân bởi vì không thể đối mặt với việc nhìn nó đang đặt tay lên người gã trai khác chẳng?

“Ôi, Nate. Chẳng lẽ các cậu không muốn đi chơi với bọn này sao?” Serena hỏi.

Nate nhún vai. “Tớ phải đưa cô ấy về nhà,” cậu nói.

Jenny lo lắng. Nó không mấy thích thú khi bị nhắc đến là “cô ấy.” Tài xế dừng xe lại và mở cánh cửa sau ra cho họ. Jenny nhảy ra và Nate bò ra theo. “Bye!” nó cất tiếng vui vẻ với mọi người còn lại bên trong.

Bên kia băng ghế sau, Chuck nhếch mép cười với nó, mắt cậu ta nheo nheo. “Quá tệ,” cậu lẩm bẫm.

Jenny không rõ cậu ta có ý gì, nhưng nó cực kỳ chắc chắn là có gì đó hỏng bét.

“Gặp lại các cậu sau!” Serena đáp lại, người duy nhất thực sự nhận thức được rằng họ đang rời đi. “Chúc may mắn trong kỳ nghỉ!”

Nate và Jenny ngồi yên lặng trên taxi về phố trên. Nate vui vẻ nhìn những cửa hiệu và nhà hàng lướt qua, thậm chí đếm từ 1 đến 20 lặp đi lặp lại trong cái đầu đang say của mình. Jenny ngồi bắt chéo chân như xoắn lại,

phiền muộn nghĩ về cái gì đó đã hỏng bét. Hẳn là lỗi của nó, nó lý sự. Nó là người muốn leo lên xe limo đầu tiên mà.

Taxi dừng lại trước cửa tòa nhà của Jenny ở đường 99 và đại lộ West End. Nó cầm lấy tay nắm cửa.

“Này,” Nate nói, sờ vào cổ áo của nó.

Cậu không thể để nó đi mà không nói chúc ngủ ngon. Cho dù cậu say thuốc đến lú lẫn, cậu vẫn giữ được phép lịch sự, và phép lịch sự đã trở thành lối ứng xử.

Cậu hôn lên má Jenny, mái tóc màu hung của cậu xòa lên da nó. “Chúc ngủ ngon,” cậu nói với nụ cười ngọt ngào rất con trai.

Jenny mỉm cười đáp lại, muốn quên đi hết những gì vừa xảy ra và vờ như đêm nay đang kết thúc hoàn hảo như khi bắt đầu.

“Chúc ngủ ngon,” nó nói, bỗng nhiên thấy không muốn đi.

“Ngủ sâu nhé,” Nate thêm vào, đôi mắt xanh lục của cậu lấp lánh trong ánh đèn đường.

Ôi.

Nhiều khi cậu đáng yêu đến mức không tưởng tượng được! Tim con bé tràn trề niềm yêu đích thực, Jenny đóng sập cánh cửa xe lại và bước vào sảnh tòa nhà. Thay vì đi thang máy, nó chạy tuốt 8 tầng thang bộ và đâm bổ vào căn hộ.

“Này,” anh trai Dan gọi nó. Cậu đang bước xuống phòng khách, tay cầm 2 cốc café tan Folgers đi vào phòng ngủ.

“Này.”

Jenny tụt cái áo khoác giả lông màu đen ra và vứt lên cái ghế ở trong góc. Cái áo treo trên lưng ghế chừng một giây rồi rơi xuống sàn. Điều đó chẳng khiến ai bận tâm. Căn hộ bốn phòng ngủ cũ kỹ xập xệ này đã chẳng được dọn dẹp ra hồn từ hàng năm nay rồi.

“Chơi thế nào?” Dan hỏi.

Cái mặt đá ngọc lam hình sao Nate tặng nó đang treo trên cổ. Jenny sờ lên nó để trấn tĩnh. “Ổn cả.” Nó nhìn hai cái cốc trên tay Dan. “Vanessa vẫn ở đây à?”

Dan gật đầu. Cậu có thể cảm nhận thấy có gì đó đang diễn ra. “Ừ. Muốn đi loanh quanh với bọn này một lát không?”

Jenny và Dan hợp nhau, nhưng cậu không phải lúc nào cũng ân cần thế này với nó. “Được,” nó đồng ý, đi theo cậu xuống sảnh vào phòng ngủ.

Vanessa đang ngồi trên giường, vẫn chỉ mặc áo lót đen và quần bó. “Chào Jennifer,” cô nói, đón lấy cốc café từ Dan. “Em vẫn muốn chị gọi em như thế chứ?”

Jenny gật đầu. Chỉ có Nate và Vanessa gọi cô là Jennifer. Nate gọi thế bởi vì đó là do nó đã tự giới thiệu lúc họ gặp ở công viên. Còn Vanessa gọi vậy vì Jenny yêu cầu.

Vanessa luôn tử tế với nó. Cô gái này luôn cư xử tôn trọng nó.

Giường của Dan bừa bộn, và chỗ quần áo còn lại của Vanessa thì ở trên sàn. Rõ ràng là Jenny thấy họ hẳn đã làm tình với nhau. Nó đứng ở ngưỡng cửa, lưỡng lự khi bước thêm vào phòng.

“Em có thể hỏi một câu được không?” cuối cùng nó cũng hỏi. Nó không chỉ rõ ai là người nó muốn hỏi, vì nó cũng không thật sự để tâm nếu nhận được hai câu trả lời.

“Hỏi đi,” Vanessa nói, uống một ngụm café với hai tay cầm quanh cái cốc đang bốc khói.

“Chị có thể nói cho em một cách thành thật chị nghĩ gì về Nate?”

Dan nhún vai. Cậu và Nate không học cùng trường nhưng nhân dịp hoàn toàn tình cờ, cậu đã chung chuyến đi tới trường Brown cùng Nate và Serena van der Woodsen và đám bạn nghiện ngập của Nate tháng trước. Nhiều nhất như cậu có thể nói, Nate chỉ là một đứa nghiện nặng giàu có, đẹp mã. Chẳng có gì sai với cậu ta, nhưng cậu ta chẳng có gì đặc biệt. Điều khiến Dan muốn chết đi được là cô em gái thông minh, xinh đẹp của mình lại phí thời giờ cho một thằng sẽ nhất định làm tan nát tim con bé. Nhưng

cùng lúc, Dan có thể hiểu tại sao Jenny lại phải lòng Nate. Cậu ta lớn tuổi hơn, và hơn nữa, là kiểu con trai dễ thương đặc trưng mà mọi đứa con gái đều muốn đi chơi cùng. Ít nhất, cho đến khi con bé nhận ra cậu chàng tệ nhạt đến mức nào.

Trở lại trong suy nghĩ lúc trước của Dan, có một sự lo âu dễ căn nhắc về việc Nate ép Jenny làm những điều mà nó chưa sẵn sàng, nhưng Jenny đã về nhà sớm gần 1 tiếng đồng hồ và không có vẻ thất vọng, vì vậy cậu quyết định không gợi ra nữa.

Vanessa nhún vai. Nate là kiểu nam sinh đầu đất xoàng xoàng mà cô chẳng có thời gian quan tâm, nhưng cô không muốn làm đau lòng Jenny khi nói ra điều đó. “Chị thật sự không biết cậu ta, nhưng mọi cô gái ở Constance đều nói chuyện luôn mồm về hắn. Chị nghĩ hắn có thể sẽ là một bạn trai tốt.”

Dan gật đầu. “Ừ.” Đó là một cách lịch sự để bày tỏ.

Jenny nhún vai. “Okay,” nó nói, cảm thấy phân vân hơn bao giờ hết. “Em đi tắm cái đã.”

Nó đóng cửa phòng Dan lại và bước xuống sảnh để về phòng mình. *Hắn có thể là một bạn trai tốt*, nó nhắc lại. Cái câu đó có ý nghĩa ra sao chứ? Nó chẳng muốn chỉ là một bạn trai tốt. Nó muốn cái điều mà Gustav Klimt đã ghi lại thật hoàn hảo trong *Nụ hôn*. Cái cảm giác đầy phóng xạ, điện tích, ôm-em-thật-chặt-để-em-không-ngã-khỏi-bầu-trời-này của việc *đang yêu*.

Ôi, chúng ta ai mà chẳng như thế, phải không bạn yêu quý?

---

<sup>[1]</sup>R-rated: loại phim yêu cầu trẻ em dưới 17 tuổi xem với sự có mặt của phụ huynh hoặc người lớn giám hộ.

# Anh quá tàn nhẫn khi tử tế

Khi chiếc limo đến Gorgon, câu lạc bộ mới hấp dẫn ở mạn Lower East, Kati, Isabel và Chuck đã thiếp đi một lát trong mớ bông bong tóc tai, khăn khổ, ví, chân và áo choàng trên băng ghế sau. Blair, Serena, Flow, Miles và Aaron đứng trên vỉa hè nhìn xuống họ.

“Ờn Trời,” Blair nói. Nếu phải nghe Kati hay Isabel đưa ra một bình luận thiếu suy nghĩ, phủ phê về cách ai cũng trông tím ngoét, nó hẳn sẽ thét lên.

“Trông giống bầy cún con ghê,” Serena quan sát.

“Muốn tớ đánh thức họ dậy không?” Miles đề nghị.

“Đừng!” hai cô gái ré lên đồng thanh.

“Này Miles,” Aaron nói. “Đây không phải là một trong các câu lạc bộ của bố cậu chứ?”

Miles đỏ bừng mặt và cúi xuống nhìn đôi giày Prada đen bóng đi ban đêm của mình. “Ừ.” Blair nghĩ thật là dễ thương ở cái cách cậu ngượng ngùng.

“Hay đấy.” Flow luồn những ngón tay trần qua cái găng tay của Serena. “Sẵn sàng quậy tưng chưa?”

Serena đã từng có cái cảm giác điên rồ, choáng váng đó khi cô không biết chắc chuyện gì sắp xảy ra tiếp theo. Đó là cảm giác yêu thích của cô. Cô xiết chặt tay anh ta. “Đương nhiên rồi.”

Họ bước về phía cửa câu lạc bộ. Người gác đã sẵn sàng kéo sợi dây nhưng đỏ sang một bên để cho họ vào.

“Đợi đã,” Blair nói, dừng lại khi nhớ ra lời bình luận tởm lợm mà Chuck đã nói lúc tối. Giờ là cơ hội để làm cú trả thù ngọt ngào mà không tốn kém. “Ai có bút không?”

Flow lôi ra từ túi bên trong ngực áo cái bút dạ Sharpie màu đen vẫn dùng để ký vào chân dung. Blair dựa người vào xe, cẩn thận không để cổ áo

chạm vào mũi Chuck khi nó viết “*Đưa đồ ngu này về NHÀ*” vào trán cậu ta. Rồi nó đóng cửa xe lại.

“Cảm ơn,” nó nói, trả lại cây bút cho Flow. Họ bắt đầu bước ngang qua người gác cửa râu ria hộ pháp vào sau sợi dây nhung.

“Ừm,” Aaron nói, do dự. Cậu bật nắp bật lửa Zippo rồi đóng lại. “Tớ nghĩ thật sự phải về nhà đây. Tớ có nhiều bài phải làm ngày mai.”

Blair tròn mắt lên. “Vậy sao? Tôi cũng thế.”

“Muốn về nhà với tớ không?” Aaron đề nghị.

Blair liếc nhìn Serena, người đang lắc đầu một cách kiên quyết. “Không,” nó trả lời.

“Cậu chắc là cậu muốn bỏ cuộc chứ?” Miles hỏi Aaron. “Bên trong vui lắm. Và tớ có thể lấy cho bọn mình một phòng riêng.”

“Tuyệt quá,” Flow nói đầy hào hứng.

Aaron lắc đầu. Cậu là kẻ kỳ khôi, và cậu hiểu điều đó. “Ừ. Gặp các cậu sau.”

Bốn người còn lại nhìn cậu bước dọc phố với hai tay đút trong túi quần, đuôi áo lật phật phía sau cậu. Rồi Flow ôm vòng quanh eo Serena và thúc cô chạy vào cửa câu lạc bộ.

“Người cuối cùng đi vào là đồ trứng thối!” cô thét lên.

Blair đã định đuổi theo họ nhưng Miles nắm lấy tay nó. “Này. Bạn có phiền nếu tôi làm điều này trước khi mình vào trong không?”

Blair ngược nhìn cậu. Không, nó chẳng thấy phiền. Xét cho cùng, nó là người đã đặt tay lên chân của cậu trong xe mà.

Miles cúi xuống và hôn một cách ôi-sao-mà-âu-yếm lên miệng Blair. Đó là một cái hôn rất lịch sự và đàn ông. “Tôi đã muốn làm điều này cả đêm nay rồi,” cậu thú nhận với nụ cười ngượng ngùng.

Blair đang thử diễn thái độ quý-cũng-phải-quan-tâm của Serena. Nó có thể làm được điều này. Nó có thể có một niềm vui ngẫu nhiên với một cậu

traï ngẫu nhiên mà không có gì giống Nate. Bên cạnh đó, sau đêm nay, nó chẳng bao giờ phải gặp Miles nữa nếu như nó không muốn.

Nó mỉm cười làm duyên. “Tớ đoán chúng mình là đồ trứng thối,” nó nói khi ngửa cằm lên hôn Miles lần nữa. Và giờ là lúc nụ hôn là cái gì đó thật lịch sự.

Trong 3 nghìn từ hoặc ít hơn, hãy viết về một người đã có ảnh hưởng đến bạn một cách sâu sắc. Hãy mô tả sự in dấu của cuộc đời người đó lên cuộc đời bạn một cách rõ ràng nhất có thể.

Blair Waldorf      Khóa luận Đăng ký      18 tháng 12

Đại học Yale

Audrey Hepburn sinh ra ở Brussels ngày 4 tháng 5 năm 1929, là con gái của một nữ nam tước Hà Lan và một doanh nhân người Ireland Anglo. Tên trong giấy khai sinh của nàng là Audrey Kathleen van Heemstra Ruston. Khi nàng mới chỉ 3 tuần tuổi, nàng bị ho gà và tim bị ngừng đập, nhưng người mẹ kiên trì đã cứu sống nàng bằng cách phát vào miệng. Và mặc dù mới chỉ là một đứa trẻ, Audrey hẳn đã học được một bài học vào ngày đó bởi vì cho đến cả cuộc đời còn lại, thậm chí khi nàng ốm, nàng đã sống một cuộc đời đầy đủ ý nghĩa nhất. Mỗi khi tôi cảm thấy quá tải vì sức ép của các kỳ thi dự bị hay thời khóa biểu điên rồ của mình, tôi nghĩ đến Audrey và cảm thấy đầy cảm hứng.

Tôi tin rằng nếu bạn hết mình và làm việc chăm chỉ hướng đến một mục tiêu, bạn sẽ được tưởng thưởng. Audrey đã được tưởng thưởng bởi đã được phát hiện nhờ...

*Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.*

## Xin chào các cậu!

Mọi người nổi tiếng thật sự thú vị hơn người bình thường?

Chúng ta nói về họ như thể chúng ta biết họ. Chúng ta đọc mọi thứ chúng ta có thể cầm trên tay viết về họ. Chúng ta buồn cho họ khi họ trải qua một cuộc đổ vỡ nghiệt ngã và hạnh phúc cho họ khi họ kết hôn hoặc giành giải Oscar. Chúng ta bình luận kiểu tóc của họ, chú ý khi họ tăng hay giảm cân. Chúng ta thậm chí còn cuồng lên về việc được kết bạn với họ. Và chắc chắn, họ có quần áo đáng kinh ngạc, nhiều nhà, và một tấm thiệp khai trương đến tất cả các nhà hàng mới mở. *Nhưng chúng ta cũng làm được như thế*. Sự thật là, điều duy nhất làm cho những người nổi tiếng thú vị là họ nổi tiếng. Trừ khi dĩ nhiên họ thật sự thú vị, như... ồ, tôi chẳng hạn.

Ngó nghiêng

**S** và **Flow** - vâng, chính **Flow** đó, vừa thấy nhận giải MTV Music Award cho album đầu tay hay nhất - đang nhảy như mấy con khỉ điên ở **Gorgon** đêm thứ bảy. Sau đấy, họ bị bắt gặp đang vào khách sạn **Tribeca Star** - để lấy một phòng chẳng? Hư quá, hư quá - tớ chắc chúng mình sẽ đọc tất tật trên báo khổ nhỏ ngày mai. **B** và cậu trai mới mà chúng mình gọi là **M**, cũng ở **Gorgon**, chung nhau một điếu thuốc lá lãng mạn ở góc phòng. **K**, **I**, và **C** trông mất phương hướng khi họ nhảy ra khỏi một chiếc limo ngay trước lúc bình minh, khi lái xe dừng lại mua xăng đâu đó gần cầu đại lộ Ba. Hi vọng là tài xế đủ tử tế mà đưa họ về nhà của họ. **A** bước dọc đại lộ Năm, mặc bộ lễ phục, trông buồn bã hơn cả một cậu trai tóc tết luống đáng được nhìn.

**E-mail của bạn**

**H:** Chào GNC,



tớ biết một sự thật rằng **flow** là gay. Lý do duy nhất anh ta đi chơi với **S** là như thế thì mọi người sẽ nghĩ anh ta là bình thường.

- Snoopy

**D:** Snoopy thân mến,

Tớ để ý cái quần lễ phục Đen và Trắng của anh ta trông hơi chật ở mông, vậy chắc bạn đúng!

- GNC

**H:** GNC ơi,

Tớ học cùng lớp **M** ở Bronxdale, và tớ đã phải lòng cậu ta và chiếc xe của cậu ta 2 năm nay rồi. Thật dễ thương sao khi cậu ta luôn gõ trống lên bàn học suốt giờ học, và cậu ta lái con xe Porsche màu da cam cũ đáng yêu đó. Tớ không biết cậu ta đang làm gì với **B**. Cô ấy thật sự chỉ là một con đĩ với một chữ đ và một chữ ã.

- Olive

**D:** Olive thân mến,

Xem cái gì xảy ra khi bạn đang đứng ì ra chứ? Con đĩ đã có được chàng trai của bạn. Đĩ! Tớ là một nhà thơ biết ghép vần mà tớ không biết đấy. Nghiêm túc này, nghĩ xem, nếu như bạn chưa từng kết bạn với **M**, bạn có thể nhờ cậu ấy cho đi ké trên cái xe Porsche cũ đáng yêu của cậu ta.

- GNC

Lời cuối về giữa kỳ

Đừng có nhồi nhét. Tớ biết những lớp cuối cấp này là tính điểm vào trường đại học, nhưng bạn học các thứ cả rồi. Nếu bạn chưa, thì đã quá muộn để biết. Hãy đi tắm bồn nước muối Biển Chết, mặc vào cái quần pajama Versace lụa tím yêu thích, uống một ly Cristal, sơn móng tay với màu mới mà bạn chọn ở quầy Chanel trong hiệu Bendels, và có giấc ngủ đẹp đẽ. Bạn sẽ làm được nhiều hơn so với cách cứ thức khuya để điền các tấm card thư mục với những ghi chú ngu ngốc mà bạn sẽ chẳng thể đọc nổi vào buổi sáng.

Chúc may mắn. Tôi luôn đặt hi vọng ở các bạn!  
Các cậu biết các cậu yêu tôi mà!

GNC

# Cả những bạn gái nổi tiếng cũng có kỳ nghỉ giữa năm học

Thứ hai, ngày đầu tiên của tuần nghỉ giữa năm học, và các cô gái lớp tiếng Pháp dự bị năm cuối trường Constance Billard đang ngồi trong một phòng học tầng 3, mặc váy đồng phục siêu ngắn bằng len xám, áo cổ lọ cashmere hiệu TSE màu đen, quần bó Wolford đen, và giày bệt Gucci da lộn đen, cắm cúi trên những tập bài kiểm tra màu xanh, viết hối hả như điên. Blair ngồi ở hàng đầu, gần với giám thị, người từng là giáo viên dạy làm phim ngắn của nó, thầy Beckham. Thầy này là người nó rất khinh miệt vì can tội đã cho nó một điểm C cho bài làm về điện ảnh vừa rồi. Bài làm viết về các bộ phim của Woody Allen, cắt nghĩa tại sao chúng lại không thu hút số đông khán giả Mỹ là do chúng chỉ nói về New York và những con người loạn thần kinh sống ở đó. Thật hứa hẹn là mặc dù thầy Beckham quê ở vùng Trung Tây, ông lại là một người hâm mộ Woody Allen đến cuồng tín. Ông nhận xét bài của Blair là “dưới tầm”. Thật là một cú đau đینگ.

Phần đầu của bài thi là một chuỗi những câu hỏi phải trả lời trong một đoạn văn miêu tả ngắn gọn. Câu đầu tiên là *Qu'est-ce que vous voulez faire pendant votre temps libres?* “Bạn thích làm gì trong lúc rảnh rỗi?”

Hơn cả dễ. Blair thích mua sắm những đôi giày đắt tiền, thiết kế độc đáo, ăn bít tết kèm khoai tây chiên, uống Ketel One pha tonic cùng Serena, và hút thuốc nhiều nhiều. Vào mùa hè thì cô thích chơi quần vợt. Cô từng thích hôn Nate trên giường cô trong khi phim *Bữa sáng ở Tiffany's* đang chạy trên đầu đĩa DVD làm nền ở đằng sau, nhưng giờ cô chẳng thích thế nữa. Cô quá bận để làm tất cả những việc khác.

Câu tiếp theo là *Decrivez votre famille*. “Kể về gia đình bạn.”

Blair hắt ra một tiếng thở dài diên tiết. Nó thực sự trôi chảy tiếng Pháp, để biết rõ các từ “tính dục đồng giới huyền tượng,” “đồ ngốc xít” và “đồ

bất tài béo ị, tồi tàn,” là những gì mô tả đúng nhất về bố, mẹ, và cha dượng của mình. Nhưng cô Rogers, giáo viên tiếng Pháp, người có một sự mất trí trầm trọng và chẳng có tính hài hước gì ráo, nên chẳng có gì là hứa hẹn ấn tượng với cô nếu Blair viết thế. Thay vì thế, Blair hào phóng mô tả bố nó là “một người bạn lớn có cùng sở thích giống tôi: mua giày”; mẹ nó là “một phụ nữ tóc vàng nhân hậu luôn quên tên mình trừ khi có ai nhắc hộ”; và cha dượng là “một người đàn ông vui nhộn có điệu cười âm ỉ và gu quần áo lạ thường.” Em trai, Tyler, thì dễ rồi: “Cậu ấy chắc chắn lớn lên sẽ dễ thương, nhưng bạn thân nhất của cậu là bộ PlayStation 2 và bộ sưu tập đĩa hát những năm 80.” Còn lại Aaron. Blair dừng lại một lát. Nó thích Aaron, cho dù dạo này cậu ta làm bộ im lặng và rầu rĩ. Ở vào tiêu chuẩn con bố dượng, cậu ta có thể còn tệ hơn nhiều. Nó mỉm cười và viết, *Người anh con bố dượng của tôi, Aaron, chắc chắn sẽ cứu thế giới*. Thế. Đó là điều đẹp đẽ nhất mà nó từng nói về bất cứ ai.

Câu tiếp là *Imaginez qu'un djinn apparait sur votre épaule pour vous dire qu'il vous accordera un seul souhait. Quel serait votre souhait??*

Blair gõ cái bút chì số 2 của mình lên mặt bàn gỗ. Nó ước điều gì ư? Nó ước mình được vào Yale, hiển nhiên rồi. Và nó ước mẹ nó cùng Cyrus sẽ nghỉ tuần trăng mật mãi mãi để nó không phải sống cùng họ hay thấy họ hôn nhau, âu yếm nhau nơi công cộng bất kể lúc nào. Nó ước Nate sẽ chuyển đến Nam Cực để không bao giờ phải đụng độ cậu hoặc con nhỏ bạn gái của cậu nữa. Nó cũng thật sự muốn một đôi boots da màu nâu vàng có gót nhọn cao 10 phân; nó vẫn chưa tìm được đúng đôi như thế. Và một cái áo khoác da cừu. Và một cái mũ lông cáo có dải bịt tai.

Blair không thực sự bận tâm chuyện bố nó là gay, nhưng nó ước ông có thể tìm được một bạn trai sống ở New York thay vì tận bên Pháp để ông có thể đưa nó đi mua sắm thường xuyên hơn. Và nó ước Serena có trong buổi thi dự bị tiếng Pháp để họ có thể ngồi cạnh nhau và chuyên cho nhau những mẫu giấy ghi những chuyện điên rồ trên các báo hôm nay về Serena và Flow. Nó cũng ước gì mình đã không thức quá khuya đêm thứ bảy với Miles, Flow và Serena, vì nó vẫn hơi bị nôn nao sau đó. Thêm vào đó,

Miles đã gọi nó 2 lần hôm qua và để lại tin nhắn trong máy nó, cho dù nó đã cố tình cho số giả để khỏi phải nghe thấy cậu ta nữa. Nó chẳng có nhu cầu gọi lại cậu ta gì hết.

Đêm thứ bảy vui thật đấy, nhưng điều chó chết cuối cùng nó cần ngay lúc này là một người bạn trai mới.

Thầy Beckham hăng giọng âm ỉ, Blair rời mắt khỏi bài thi và ngược nhìn ông. Ông có mái tóc màu vàng. Không phải là vàng hoe, mà là vàng như thể nước mũi của ai đấy khi họ bị ồm nặng. Mắt họ gặp nhau, và rồi thầy Beckham có một phản ứng khác thường: Ông đỏ mặt.

*Excusez-moi?*

Blair quay đi, kinh khiếp. Bàn chân run run hồi hộp khi nó nhìn vào câu hỏi. *Vous avez une desire. Que desirez vous?*

Nó cực kỳ ước sao thầy giáo dạy môn học làm phim nhếch nhác mà nó tưởng là ghét nó đừng nhìn nó như thể ông ta thực sự si mê nó. Nó ước được ở trên bãi biển ngay lúc này thay vì ngồi tê cóng cả mông trong một phòng học không đủ ấm. Nó ước đã ăn sáng, vì nó đang đói. Nó ước cả đồng thứ, nhưng chỉ có một câu trả lời mà thôi.

Nó viết về việc vào Yale, cho dù hoàn toàn không cần thiết để một học sinh cuối cấp trung học viết về việc muốn vào đại học, nhưng nó thà viết nhạt hoét còn hơn để lộ ra bất kỳ chi tiết cá nhân ly kỳ nào với cô Rogers. Rồi nó vẽ một cái giày cao gót nhỏ lên lề tập bài thi màu xanh của nó và nhìn lên thầy Beckham lần nữa. Ông này vẫn đang chăm chú nhìn nó, má ông bóng lên màu đỏ như gấc. Ông ta đang làm *cái gì* vậy? Phác ra vụ giết người của nó, hay hình dung ra nó sẽ giống cái gì khi chỉ mặc đồ lót? Blair quay đi, thấy ghê tởm. Nó liếc nhìn cái đồng hồ Cartier bạch kim mặt vuông của mình. Còn một tiếng đồng hồ chết tiệt nữa. Câu tiếp theo.

Hai tầng bên dưới Blair, trong hội trường của trường Constance Billard, Serena đang vật lộn với bài thi môn lịch sử Mỹ của mình.

*Không*. Serena không hẳn chính xác là loại học sinh phải vật lộn.

Cô đã đếm đến số ngọn chẻ ra của đuôi tóc mình - 9 cái - và cô đã trả lời câu hỏi về sự liên quan của nước Anh trong Thế chiến II với một bài luận *rất* ngắn về việc trong thời chiến mọi thứ bị cạn kiệt ra sao và phụ nữ Anh đã phải thôi đi tất vì không có nylon. Thay vào đó, những người phụ nữ cần cù có đầu óc thời trang đã vẽ những đường kẻ dọc theo bụng chân để làm cho giống như họ đang đi tất vậy.

Serena thở dài. Trong những ngày đấy một cô gái có thể chắc chắn đi chơi đêm với một gã nào đấy mà không có chuyện hình của cô ta sẽ bị tương lên đây các trang lá cải hôm sau. Hình của Serena và Flow ở Gorgon đã có trên tờ *Post*, *Entertainment Weekly*, *People*, *Women's Wear Daily*, và vô số trang web, cái nào cũng gọi họ là “cặp đôi đó.”

Thật kỳ cục. Cô đã hôn tạm biệt Flow trong một giờ khắc chẳng đáng kể ở quán bar khách sạn Tribeca Star vào sáng chủ nhật, rồi anh ta đi khỏi để lên máy bay riêng đi Baja, nơi anh ta sẽ quay vài cảnh cho đoạn video của bài hát mới của nhóm 45, “Cuộc sống của Tội Lỗi,” trước khi anh sẽ đi nghỉ Giáng sinh. Anh chàng ngọt ngào vô cùng và họ đã có khoảng thời gian tuyệt vời đêm đó, nhưng họ rõ ràng không phải là một cặp. Một cặp nghĩa là bạn thấy nhau hàng ngày. Có nghĩa là bạn đang yêu. Và dù cô với Flow có một chút *si mê*, nhưng họ hoàn toàn không phải là yêu, bất kể sự thực là anh ta đã gửi tặng hoa cho cô.

Ba tá bông tulip đen rất-khó-kiếm, chính xác thế.

Serena đã từng nhận quà từ các chàng, vì thế hoa hoét chẳng làm cô bối rối, chùng nào Flow chưa gửi các thứ cho cô hàng ngày. Thịnh thoảng, một anh chàng có thể đi hơi quá đà. Lấy Dan Humphrey làm ví dụ. Cậu lẻo đẻo theo Serena như một con chó con khi cô quay lại từ trường nội trú hồi mùa thu, và cậu thậm chí còn viết thơ cho cô, những thứ rất lụy tình và nghiêm trọng đến phát sợ. Serena thực sự thích Dan, nhưng cậu hơi quá nhạy cảm. May cho cô, cậu đã bập vào Vanessa, người nhạy cảm tương đương, và họ làm thành một cặp tuyệt vời. Nhưng Serena không quan tâm đến việc cặp với ai. Cô quý như vàng sự độc lập của cô, khả năng theo đuổi tính đồng bóng của mình và làm những gì cô thấy sung sướng. Cô là một kiểu con gái

bất ngờ không dự tính trước - việc cặp đôi sẽ chỉ làm gò bó cô thêm mà thôi.

Serena nhìn chăm chăm vào câu tiếp theo. *Quân đội Mỹ tham gia Thế chiến II từ lúc nào, và tại sao?*

Một câu hỏi thích đáng hơn là, *Khi nào cô dùng đến cái kiến thức này?* Câu trả lời quá hiển nhiên: *chẳng bao giờ!* Ai mà quan tâm đến cái gì đã xảy ra trong quá khứ, khi tương lai bày ra trước mắt với những sự ngạc nhiên huyền ảo và sự điên rồ không thể tả giấu sau từng đường vòng và khúc quanh?

Ai đó gõ vào vai cô và Serena nhìn lên. Đó là thầy Hanson, giáo viên môn Latin làm giám thị buổi thi môn Sử hôm nay. Ông cao gầy và có bộ ria mép luôn luôn giữ chính xác một độ dài không đổi, bọn con gái ở Constance vẫn quả quyết nó là đồ giả.

“Sao ạ?” Serena giật mình. Cô biết cô đã lơ đãng, nhưng cô không thể gặp rắc rối vì lý do đó trong khi viết bài thi, đúng không nhỉ? “Em làm gì sai sao?”

Rồi cô nhận thấy thầy Hanson đang mỉm cười dưới bộ ria.

Ông chìa ra một cuốn *Post* dưới tay cô. Nó được giở sẵn ở trang 6, trang buôn chuyện về người nổi tiếng, có cái ảnh to đùng của Serena và Flow đang chui vào xe sau khi rời Gorgon vào đêm thứ bảy. “Tôi rất xin lỗi vì đã chen ngang, nhưng tôi thấy em đã xong bài thi, và tôi phân vân liệu xin em có thể nhờ Flow ký vào đây được không,” ông thăm thì. “Tôi là một người hâm mộ cực kỳ. Và sẽ thật tuyệt nếu em cũng ký vào nữa.”

Serena chớp mắt. Đầu tiên thì cô không hề nghĩ rằng thầy Hanson lại xìn tin đến độ biết Flow là ai. Thứ hai là cô không có mong muốn yêu cầu Flow làm gì cả. Và thứ ba là - *Xin thưa?* Cô vẫn chưa làm được gì để kết thúc bài thi cả!

“Flow đang ở Baja ạ,” cô thì thầm đáp lại. “Vậy sẽ được nếu em chỉ ký vào đấy chứ?” Cô liếc quanh phòng về ngưỡng ngập. Tất cả các cô gái khác

đều ngưng viết và đang chăm chú nhìn cô và thầy Hanson hoặc bàn luận với nhau.

“Tớ nghe nói Flow và Serena đã đính hôn,” Nicki Button bảo cô bạn Alicia Edwards. “Họ sẽ cưới vào lễ Năm mới ở Vegas. Tại khách sạn Bellagio.”

“Báo Post nói họ gặp nhau ở dạ hội Đen - Trắng hôm thứ bảy,” Isabel Coates nói với Kati Farkas. “Nhưng điều đó chẳng đúng gì cả.”

“Họ gặp nhau ở trại giáo dưỡng năm ngoái phải không?” Kati nói. “Flow đã ở trại giáo dưỡng, đâu như 12 lần rồi. Nhưng cô ta cũng thế.”

Serena ký tên cô và đưa tờ tạp chí lại cho thầy Hanson, hi vọng thầy sẽ không cho cô điểm kém môn Latin lúc này vì cô đã không thể lấy cho thầy chữ ký của Flow.

“Cảm ơn,” ông thì thầm, xem xét chữ ký của cô. Ông mỉm cười vui thích. “Tôi chắc một ngày nào đó nó sẽ đáng giá cả gia tài!”

“Không dám ạ,” Serena nói hòa theo. Tiếng ồn trong phòng mỗi lúc to hơn.

“Được rồi, các cô gái. Quay lại làm bài đi,” thầy Hanson ra giọng lạnh lùng khi ông quay lại bàn ở phía trên phòng.

Serena nhìn xuống bài thi lần nữa. *Quân đội Mỹ tham gia Thế chiến II từ lúc nào, và tại sao?*

Nhưng trước khi cô có thể bắt đầu viết trả lời, cô đã bị vây lấy bởi một tá bạn học, tất cả đều giơ những cuốn *Post* để cô ký. Thầy Hanson không thể ngăn lại khi ông là người khơi mào.

“Được rồi,” ông nói, phớt lờ cái nhìn cầu cứu của Serena. “Tôi sẽ cho mỗi người thêm 5 phút làm bài, 5 phút, và rồi tôi muốn các em quay lại chỗ ngồi.”

“Tớ đầu tiên!” Rain Hoffstetter, chìa cuốn *Post* ra cho Serena.

“Không, tớ chứ!” Laura Salmon la lên, đẩy Rain ra.



Serena cười khúc khích trong sự kinh ngạc. Khi cô quay lại từ trường nội trú 2 tháng trước, cô bị xem như con hủi. Và giờ ai cũng muốn chữ ký của cô?

Cô do dự, đặt sẵn bút bên trên tấm hình trong cuốn tạp chí của Laura. Rồi cô viết dòng nguệch ngoạc điên khùng mang thương hiệu của cô, *Các cậu biết các cậu yêu tớ mà, Serena* .

# Tình yêu, chuyện ấy và Frankenstein

Kỳ thi tiếng Anh cuối cấp ở trường dự bị Riverside dài và khó kinh dị, nhưng Dan chẳng lo. Cậu đã đọc Frankenstein của Mary Shelley 2 lần và đã nạp hầu hết thơ của Keats vào hợp tuyển đã được ghi nhớ của cậu. Bên cạnh đó, cậu có thể viết được cả một bài luận tiếng Anh đáng điểm A ngay trong lúc ngủ ấy chứ.

Sau khi đã phân tích “Tụng ca chim Sơn ca” kỹ lưỡng như cậu có thể, cậu lật mặt sau tập bài thi màu xanh và bắt đầu viết một bài thơ mới mà cậu hi vọng làm thành thứ có thể gửi kèm theo đơn đăng ký đại học của mình. Dan thường không bao giờ viết cái gì ngoài những bài thơ tình đầy cảm giác bất an. Bài này có tên “Gửi Vanessa.”

*Những mẫu giấy*

*chanh cắt lát*

*nước muối trong mắt tôi*

Cậu đang thử nghiệm với hình thức thơ tự do mới, và cậu không chắc liệu nó có mang lại ý nghĩa gì không.

*Mặt em*

*một cái mẹt*

*em xoa dịu vết cắt tôi*

*và bôi dầu động cơ tôi*

Bôi dầu động cơ tôi? Không, nghe thế gợi dục quá, và cậu không muốn cho Vanessa nắm được bất cứ ý đồ gì trong trường hợp cậu muốn khoe cô bài thơ. Dan nhìn chăm chăm vào các từ và cố nghĩ đến một cách hay hơn để viết ra. Rồi cậu xé mẫu giấy ra khỏi cuốn vở và vo viên lại. Tại sao cậu không thể viết được cái gì hay hơn thế nhỉ?

Dan cảm giác có ai đó đang theo dõi mình và liếc sang trái thấy Chuck Bass, một trong số những gã cá biệt của lớp, đang ngồi ngay cạnh. Hồi lớp 7, Chuck là một trong những đứa con trai lùn nhất lớp. Cậu ta đeo kính gọng sừng và mặc bộ comple nhung màu nâu và lúc nào trông cũng giống như cần phải vào nhà vệ sinh. Cậu ta và Dan học cùng môn tiếng Anh lớp 7, và thầy giáo yêu cầu viết một bài thơ trong lớp về một bộ phận cơ thể. Chuck vốn kém khoản viết lách, và cậu ta luôn cho Dan một mẫu giấy này nài Dan viết hộ một bài thơ. Viết thì quá dễ với Dan rồi, và cậu viết ra điều đầu tiên nghĩ tới, một bài thơ về đôi bàn tay và những gì chúng làm cho cậu trong công việc của một ngày. Cậu đưa bài thơ cho Chuck để chép lại, và rồi viết nhanh một bài thơ khác về cái miệng của cậu nhưng nó dở quá. Chuck được một điểm A+ cho bài thơ về bàn tay và lời phê của thầy giáo ghi, *Hãy xem em có thể làm được gì nếu em tập trung tư tưởng đây ?* Trong khi Dan chỉ được một điểm B cho bài thơ cái miệng và nhận xét của thầy giáo là, *Tôi biết em có thể làm được tốt hơn .*

Thoạt tiên thì Dan chẳng bận tâm. Ít nhất cậu đã giúp được một thằng nhóc đang có vẻ cần sự giúp đỡ. Nhưng trong vòng một năm, Chuck cao thêm 45 phân, bắt đầu cạo râu, đeo cái nhẫn hồng có khắc chữ ký, quàng khăn lụa cashmere xanh hải quân, và trở thành một đứa cực kỳ hư đốn, đặc biệt đối với con gái. Cậu ta đã từng sàm sỡ em gái của Dan, Jenny, trong phòng vệ sinh ở bữa tiệc tháng trước. Dan đã rõ ràng rằng mình ghét Chuck thậm tệ, nhưng Chuck dường như chẳng bận tâm. Bất cứ lúc nào từ giờ trở đi, hãn mà vẫn cứ nhờ Dan giúp môn tiếng Anh, Dan sẽ *lại* phải bảo hãn cuốn xéo đi.

Đúng lúc này, Chuck đang chăm chú nhìn vào bài làm của Dan, cố gắng đọc bài luận của cậu về “Tụng ca chim Sơn ca.” Dan lật một trang giấy trắng và viết, **MÀY CÓ THỂ ĐỌC ĐƯỢC CÁI NÀY CHỨ, ĐỒ KHỐN? TỰ XỬ ĐI!** bằng chữ viết hoa cỡ lớn. Chuck ghé mắt nhìn vào bài thi của Dan và rồi nhìn lên, thọc cho Dan một phát.

**KHÔNG**, tiên sư **MÀY!** Dan viết, và gạch dưới hai gạch.

Trước khi sang câu tiếp theo, Dan đọc lại vài dòng trong bài “Tụng ca chim Sơn ca” trong tờ bài thi của mình.

*Trong bóng tối tôi lắng nghe; và rất nhiều khi*

*Tôi đã nửa chừng yêu cái Chết nhẹ nhàng*

Đây là một mở đầu hoàn hảo cho bài thơ tặng Vanessa. Cô là bóng tối của cậu. Và đúng vậy, Dan đã yêu nửa chừng cái chết, cách cậu hút thuốc liên tục, và hiếm khi ăn gì, rồi cách uống quá nhiều café. Vanessa giữ cho cậu được lành mạnh. Cô giữ cho cậu còn sống được.

Dan nhặt cái bút lên và cố gắng nghĩ đến một cách viết lãng mạn hơn, cô đọng hơn cũng về thứ Keats đã viết, nhưng khác đi. Có điều cậu càng cố gắng bao nhiêu, cậu vẫn không thể nghĩ ra cách nào khác để nói về điều mới chỉ đạt nửa chừng. Thay vì thế, cậu đọc câu hỏi tiếp theo.

Trên lớp, chúng ta đã thảo luận về những ý nghĩa có tính biểu tượng đa dạng của sinh vật nhân tạo giống con người, Frankenstein, của Mary Shelley. Nhưng Frankenstein có

ý nghĩa gì với bạn?

Dan nhìn chăm chú vào cái biển đèn Exit màu đỏ sáng ở cửa phòng thể dục, suy nghĩ. Cậu luôn nghĩ Frankenstein đáng sợ, nhưng cũng rất đẹp theo một cách nào đấy. Frankenstein không có ý định làm hại ai, nhưng hẳn không thể kìm được - hẳn là một con quỷ. Trong cách thể hiện, hẳn ưa thích việc yêu bản thân mình: kinh khủng và tuyệt vời, ghê rợn và phóng khoáng, ngọt thờ và sâu thẳm, tất cả cùng phô bày.

Run lên vì năng lượng sáng tạo, Dan lật ngay một mặt trắng đằng sau quyển vở và viết bài *Gửi Vanessa* lần nữa lên đầu trang. Rồi cậu viết dòng đầu tiên: *Em là Frankenstein của tôi.*

Ồ, bạn mến. Chúng ta có cần *muốn* biết dòng thứ hai là gì không?

\* \* \*

Vanessa ngồi ở phía sau hội trường trường Constance Billard, làm bài thi môn Sử giống như Serena. Cô đã làm xong bài thi bốn mươi lăm phút trước. Bây giờ trong khi đám bạn óc rỗng cùng lớp đang vây quanh Serena như một bầy ong thợ bé nhỏ quanh nữ chúa của chúng, chỉ vì Serena từng được chụp ảnh với cái gã trai ca sĩ điếc nhạc nhạt phèo kia, Vanessa lập nên lộ trình cho một bộ phim quay quanh thành phố mà cô hi vọng sẽ nộp cho trường NYU trong bộ hồ sơ đăng ký. Trang 6 chết tiệt. Cô sẽ ghi lại những điều thực xảy ra trong thành phố, thứ thực sự thú vị xảy ra ngay trước mũi mọi người trong khi họ bận rộn đọc trang 6 <sup>u</sup>.

Trước hết, cô muốn dậy trước bình minh và quay cảnh những người đánh cá dưới cảng đang giao hàng vào chợ cá Fulton. Mùi cá tanh làm cô muốn nôn, nhưng một trong những điều hoàn hảo là: Cô có thể kể lại hành trình của một con cá từ thuyền lên chợ, nơi nó sẽ được bán, đầu như 32 xu nửa ký, rồi đi vào vài nhà hàng phố trên, nơi nó sẽ được phủ lên một lớp hạt hồ trăn với một bên là khoai tây đỏ và bơ nấm dại, bán với giá 29 dolla một đĩa. Vài người phụ nữ ở Park Avenue dạng 2 lần ly dị mắc chứng biếng ăn sẽ gọi món này, chỉ ăn có vài miếng tí tẹo, và rồi phần còn lại sẽ bị đổ đi.

Đó chính xác là thứ đầy châm biếm mà Vanessa theo đuổi: loại vị ngọt đắng lẫn lộn. Cô là một người bi quan và Dan là một kẻ lãng mạn, điều này giải thích tại sao, cô yêu cậu chẳng ngại điều gì, cô không thể hiểu tại sao Dan lại quá căng thẳng về chuyện họ có quan hệ tình dục với nhau hay không. Cách cô thấy là, Dan càng đợi lâu và càng gạt bỏ sex một cách quá nghiêm trọng, rồi cứ viết thơ về chuyện ấy và rầu rĩ đến mất ngủ, cậu chỉ càng đi đến tuyệt vọng mà thôi. Nhưng cô không thể nghĩ ra một cách nào nhẹ nhàng để khiến cậu nhìn ra được điều đó, hơn là trói phéng cậu ta lại và lột phẳng quần áo của cậu ra. Như thế có lẽ cũng chẳng phải là ý tồi.

Vanessa mỉm cười và kéo suy nghĩ quay lại bài luận môn điện ảnh.

Sau chợ cá, cô muốn cả ngày đi theo mấy viên cảnh sát đi xe đạp thành đôi quanh Công viên Trung tâm, và không bao giờ để ý đến đám choai choai ở Bãi Cừu đang phê thuốc và uống bia khi chưa đến tuổi. Cái cô muốn tìm ra là, họ có từng bắt ai đó không, hay là chỉ cố gắng tập cho có

cơ bắp đẹp trên đôi chân nhờ đạp xe không? Thực sự, sở cảnh sát chắc chắn chẳng cho cô quay phim đám cảnh sát xe đạp mà không có giấy phép, nhưng dù sao đây cũng là một ý tưởng hay.

Cuối cùng, cô muốn đi lang thang với một người bán bánh kẹp xúc xích dạo. Đến nhà anh ta, biết được gia đình, rồi con chó của anh ta. Để xem liệu anh ta có những khách hàng thường xuyên không. Xem xem liệu trong khi đợi ai đó đến mua bánh thì anh ta có đọc quyển sách nào thật gây kích thích không, kiểu như *Câu vồng của Trọng lực* của Thomas Pynchon, và mơ trở thành một nhà lãnh đạo ngày nào đó. Hoặc có thể anh ta sẽ chỉ vui thú với việc là một anh bán bánh kẹp dạo và được ăn bánh kẹp miễn phí cả ngày.

Một cái gì đó di chuyển ở cửa phòng xẹt qua mắt Vanessa. Đám chuột chũi Constance tản ra khỏi chỗ Serena.

“Cảm ơn các cô gái. Và cảm ơn Serena,” thầy Hanson hô. “Còn mười phút nữa.”

Vanessa để ý thấy Serena quay trở về việc tích cực lẫn mãi chẻ lợn tóc.

Serena và Dan lẽ ra đều cùng đóng trong bộ phim *Chiến tranh và Hòa bình* của Vanessa hồi tháng 10. Nhưng vì Dan cứ đóng như thể một thẳng ngực quanh Serena nên Vanessa không thể chịu đựng nổi, vì thế cô nhờ một cô bé khác không mấy kinh nghiệm diễn xuất đóng vai nữ chính. Serena đã thích Dan, nhưng cũng chỉ chừng dăm ba giây. Và trước khi Serena có thể gây nguy hại quá mức, Vanessa đã gây bão tố với cái đầu cạo trọc của mình, cái áo cổ lọ đen và đôi giày nhà binh để chữa lành trái tim tan vỡ của cậu.

Vanessa hạ chân xuống rồi bắt chéo lại. Ý nghĩ cứu Dan khỏi cơn đau tan vỡ khiến cô muốn làm tình với cậu hơn bao giờ hết. Cô thờ dài đầy nóng ruột. Qua đợt nghỉ này, cô và Dan sẽ có nhiều thời gian bên nhau với rất ít sự giám sát của người lớn. Cho dù cậu sẵn sàng hay không, đó chỉ là vấn đề về thời gian trước khi họ vào cuộc.

Xem nào? Cho dù dáng vẻ khó ưa của Vanessa và sự coi thường hầu hết mọi người trong đám nhân loại, cô vẫn chỉ như một cô gái 17 tuổi hiếu kỳ nào khác thôi. Chúng mình đều giống nhau mà.

---

<sup>[1]</sup> Ý chỉ trang 6 trên tờ New York Post, gồm các mục chuyện bên lề, ngồi lê đôi mách về đời tư các ngôi sao.

# N không thể gạt nỗi lòng của B ra khỏi đầu

Nate đang ăn trưa ở Jackson Hole với Anthony Avuldsen, Charlie Dern và Jeremy Scott Tompkinson trong giờ giữa kỳ thi môn Đại số và Hóa. Bài thi Đại số hoàn toàn là một thứ khủng bố, và cả hội nạp bánh kẹp thịt, khoai tây chiên và Coke trong lúc chờ thi Hóa, mà chắc chắn sẽ còn tệ hơn. Nate đang nghĩ sao nhà hàng không đầu tư vào mấy cái quạt trần để xua đi cái mùi hôi của hành phi trong không khí. Cậu cũng đang nghĩ về Jenny và Blair theo cách không chủ tâm, không muộn phiền mà cậu vẫn dùng để nghĩ về mọi thứ.

Cậu không có tin tức gì của Jennifer từ đêm thứ bảy, chuyện có vẻ hơi lạ, vì con bé thường gửi những tin nhắn khó hiểu cho cậu vào máy di động hay những e-mail xinh xắn ngọt ngào vào địa chỉ hòm thư trường St. Jude của cậu. Có thể nó đang bận học cho giữa kỳ cũng nên.

Nate đẩy đĩa sang bên và lấy cái điện thoại Nokia ra khỏi túi áo. Chẳng hề hấn gì với cậu nếu gửi cho con bé một tin nhắn, cốt để động viên tinh thần trong kỳ thi.

Chà, sao mà chín chắn thế.

*Chúc mman! cậu viết. Ch T5 n se dua m mua do xmas x N.*

Jeremy đưa cánh tay mảnh khảnh qua đầu và ngoáy cái đầu quanh cổ. “Này, mà đang gửi tin nhắn cho ai đấy hử?” Cậu ta là một cậu trai nhỏ thó, lóng ngóng, gầy đến nỗi gặp khó khăn để giữ cho quần đùi không bị tụt xuống, nhưng cậu ta biết điệu đàn với kiểu đầu của một ngôi sao nhạc rock Anh hợp thời và lối nói chuyện của một cậu trai nghiện ngập.

Nate nhún vai. “Chẳng phải việc của mà.”

Anthony vốc một nắm khoai tây chiên nguội, chấm vào tương cà chua, cho vào mồm. Cậu ta chơi trong mọi đội thể thao ở St. Jude, vì vậy cậu ta



có thể ăn khoai tây chiên cả ngày mà trông vẫn săn chắc. “Này, tớ để ý thấy Blair trông rất hot đêm thứ bảy nhé,” cậu nói.

Nate gật đầu như thể một hình ảnh của cái mông tròn căng nhờ chơi quần vợt của Blair trong cái váy bó màu đen đang hiện ra trong óc vậy. Blair trông đẹp thật.

“Dĩ nhiên cô nàng không có ngực to như Jennifer,” Anthony nói thêm.

Các cậu trai đã thôi chọc Nate về chuyện đi chơi với một con nhỏ lớp 9, nhưng lúc nào họ cũng nhắc đến bộ ngực khổng lồ của Jenny. Thật là khó để tránh.

Nate mỉm cười. Rồi cậu nhún vai, cố gắng nhớ xem Jennifer trông ra sao vào hôm thứ bảy, nhưng tất cả trong trí óc cậu chỉ là một mớ bòng bong của tóc xoắn màu nâu, khe ngực sâu hoắm và nụ cười ngượng ngùng của con bé.

Cậu hớp ngụm Coke, lim dim đôi mắt xanh lục đẹp đẽ của mình và nghĩ mông lung.

Đây là điều thực sự *rất* hiếm khi xảy ra.

Thật là lạ, nhưng Nate chưa từng ngồi yên để thực sự so sánh hai cô gái với nhau. Cậu thực sự thích Jennifer nhiều - con bé ít đòi hỏi hơn Blair và để cho cậu có được suy nghĩ riêng, trong khi Blair luôn muốn biết cậu đang nghĩ gì hay cậu sẽ đi đâu và đi với ai. Jenny chẳng gây sức ép nào lên cậu như Blair vẫn làm, như kiểu buộc cậu đăng ký vào trường Yale để họ có thể sống cùng nhau bên ngoài ký túc xá hoặc tặng cậu những món quà đắt tiền mà cậu cảm thấy bị buộc phải đáp lại bằng cử chỉ quan tâm và mua tặng lại cái gì đó. Và Jenny có bộ ngực phi thường, trong khi Blair chỉ gọi là *co*. Cũng đẹp, nhưng chẳng có gì thu hút cả.

Mặc dù có sự thiếu hụt của Blair, nhưng cậu vẫn cảm thấy như họ thực sự *hiểu* nhau - vì rốt cuộc, họ đã lớn lên cùng nhau mà. Và toàn bộ thời gian khi họ đi với nhau, cậu cảm thấy họ đang tiến đến điều gì đó. Đó là một cái đích, như một cái ghim màu đỏ cậu vẫn cắm lên bản đồ hải trình khi cậu lái thuyền cập bến đâu đó. Cái đích có phần nào dính đến sex - họ

đã làm mọi thứ khác rồi trừ chuyện ấy vẫn hiển nhiên là bước kế tiếp. Nhưng nó cũng phần nào là cái gì đó ít đặc biệt hơn. Cuộc đời của họ tiến lên theo cùng nhịp, riêng rẽ nhưng vẫn cùng nhau, giống như những cái phao trên thuyền buồm Hobie Cat. Họ đều 17 tuổi. Họ đều tốt nghiệp tháng 6 này. Họ đều vào đại học năm tới.

Cậu và Jennifer ở trong hoàn cảnh hoàn toàn tách rời nhau, và không may là sex không hề nằm ở đường chân trời. Con bé mới có 14 tuổi. Năm tới, và 2 năm sau đó nữa, con bé sẽ mặc lên người bộ đồng phục và hàng ngày đến trường Constance Billard trong khi cậu ở trường đại học làm những gì ai mà biết được. Hầu hết các cậu sẽ bỏ cuộc vì khác biệt tuổi tác, nhưng Nate lại thấy khá là dễ chịu. Trong khi cậu trôi dạt trên mặt nước chưa hề biết của tương lai, Jenny sẽ được neo đậu an toàn tại nhà. Cậu có thể gửi tin nhắn, gọi điện, hoặc về nhà gặp con bé, và không có gì có thể đổi thay.

Charlie thọc cái nĩa vào miếng dưa chua không ăn và thả sang đĩa của Nate như thể một con cá chết. “Trông mày cứ như thể đang thềm lằm ấy. Nghĩ là mày có thể qua được môn Hóa chứ?”

Nate nhìn lên và rút ra cái túi nilon nhỏ khỏi túi áo. Cậu liếc nhìn đồng hồ. “Một điếu hút nhanh trước khi bọn mình đi nhỉ?”

Ba cậu kia gật đầu háo hức. Nate mỉm cười và đứng dậy. Cậu cảm thấy cậu đã làm được điều gì đó trong đầu, mặc dù cậu không mấy chắc là cái gì. “Mau nào,” cậu nói. “Làm tới luôn.”

# Có thể các chàng giống như quần áo

Trong khi các học sinh năm 3 và năm cuối trường Constance Billard đang bắt đầu thi giữa kỳ lần thứ 2 của họ, thì Jenny đang học môn Sức khỏe, thảo luận về tình yêu, tính dục, dầu gội và nhân tướng học của các chàng trai, cùng với những thứ khác nữa.

11 cô gái năm nhất trung học <sup>u</sup>ngồi thành vòng tròn trên sàn nhà dưới một khung cửa sổ đầy nắng trong một góc ấm áp của căn phòng được thiết kế đặc biệt dành cho các lớp học hơi kín đáo như môn Sức khỏe lớp 9. Trên sàn có một tấm thảm lông xù đỏ thay vì màu xanh trường học đến phát nôn như khắp các chỗ khác trong trường. Tường sơn một màu xanh hoa ngô bắt mắt, viền bằng nẹp vải linen trắng. Có một cái bảng di động nhỏ với phần nhiều màu để giáo viên vẽ biểu đồ, và quan trọng nhất, không có bàn học, để cho các cô gái được thư giãn cơ thể và thật lòng nói ra những gì trong suy nghĩ của họ.

Lớp học do cô Doherty dạy, cô là giáo viên khiêu vũ, dân hippy Làn Sóng Mới, mới 25 tuổi. Cô có một thân hình tuyệt đẹp kiểu người tập yoga, tóc nâu vàng dài, và khuôn mặt mảnh mai luôn để mặc hoàn toàn. Cô là giáo viên duy nhất ở bộ môn thể dục không bị nam tính hóa hoàn toàn, và các cô gái sẽ yêu sự chiêm chước, tính cởi mở của cô nếu như cô đừng có khuynh hướng cứ muốn nói về những bộ phận cơ thể phát ngượng như thể chúng là một bầy chó con vậy. Cô Doherty để cho các cô gái chọn chủ đề thảo luận, vì thế họ thường dùng cả đồng giờ học để nói về *bọn con trai*.

“Tớ thành thật mà nói không hiểu tại sao chúng mình phải gặp người khác giới trong khi đến 90% thời gian chúng ta ở trong môi trường toàn con gái,” Kim Swanson phàn nàn. Cô giơ tay vuốt cẩn thận khắp mái tóc vàng được ép khô hoàn hảo của mình, vốn được cô đi nhuộm highlight hàng tháng ở John Barrett Salon từ năm lớp 4.

Jenny ngồi cạnh Kim, ngưỡng mộ sao mà cái gì cô bạn cũng hoàn hảo thế: móng tay được làm kiểu Pháp, làn da rám nắng màu be ánh vàng nhờ

chăm sóc ở salon, viền mắt đánh mascara Chanel huyền ảo, đôi khuyên tai kim cương hình vuông Cartier và áo sơ mi Agnes B loại body trắng vải cứng. Có lẽ nếu Kim không mất quá nhiều thì giờ ngắm vuốt, cô nàng sẽ có nhiều thời gian rảnh để gặp bọn con trai hơn.

Cô Doherty nở nụ cười độ lượng, điềm tĩnh. “Cô biết đấy là việc khó mà, Kim” cô nói đầy cảm thông. “Tất cả mọi điều mà cô có thể khuyên là, hãy tham gia vào một số các hoạt động giao lưu giữa các trường kết nghĩa như câu lạc bộ diễn kịch hoặc nhóm hát bè. Và nếu các bạn của em có những người bạn là nam, thì đừng xấu hổ - hãy đề nghị họ giới thiệu cho em!”

“Cô Doherty, cô có nghĩ là cô phải yêu một anh chàng nào đó thì mới cặp kè được không?” Jessica Soames hỏi. Jessica trông hệt như nàng Bạch Tuyết trong truyện cổ tích, có mái tóc đen dày, đôi môi đỏ mọng, và đôi mắt xám có lông mi dài vút, mặc dù cô ta rõ ràng chẳng sạch như tuyết tí nào. Jessica đã có kinh nguyệt từ năm lớp 4 và nghe đồn là đã mất trinh từ năm lớp 6. Hồi đầu, *nhỏ* đấy có bộ ngực lớn nhất lớp, nhưng tới năm ngoái, ngực của Jenny đã vượt xa của Jessica.

Cô Doherty giật một lọn tóc màu nâu vàng lơ thơ sau tai và vuốt đôi lông mày mảnh của mình, hiển nhiên là đang cố tìm cách nghĩ về câu trả lời khéo cho câu hỏi trong khi đẩy cuộc thảo luận xa hơn. Nhưng trước khi cô có thể nói gì, cô bé Jenny Humphrey đã cất tiếng.

“Phải, chính xác đấy. Ý tớ là có thể sẽ mất một thời gian cho cả hai người để nhận ra rằng đấng ấy đang yêu, nếu không thì tớ nghĩ đấng ấy nên cắt đứt.”

Cả lớp, gồm cả cô Doherty, nhìn chăm chăm Jenny. Cô Doherty nhìn vì Jenny Humphrey chưa bao giờ nói gì trên lớp và cô không hề có ý tưởng về việc Jenny lại có chính kiến. Các cô gái thì nhìn vì họ đều biết Jenny đã làm được cái việc là nhổ rễ Nate Archibald ra khỏi Blair, là chuyện thật sự khá kinh ngạc, và chẳng có cách nào làm được trừ khi cô ta bỏ cuộc đúng lúc. Chẳng lẽ Jenny Humphrey lại còn lẳng lơ ngầm hơn cả Jessica Soames sao? Và cô nàng đang thừa nhận điều đó?

Khi Jenny nhận thấy ai cũng nhìn mình, con bé đỏ bừng mặt. “Ý tứ là tứ không nghĩ rằng ấy phải cắt đứt nếu rằng ấy vẫn chưa nói ‘Em yêu anh hay anh yêu em’ với nhau, bởi vì có thể hai người vẫn thích đi chơi cùng và còn đợi đến đúng lúc để nói ra.”

Cô Doherty gật đầu và nở nụ cười trên đôi môi không tô son của mình. Tình yêu là một trong những chủ đề ưa thích của cô. “Lần đầu tiên bạn đem lòng yêu, có thể sẽ khó để nhận ra. Có người còn nhầm lẫn trạng thái ấy với bị cảm cúm!”

Vài cô gái cười khúc khích và Jenny mỉm cười. Nó biết cô Doherty có ý gì. Thỉnh thoảng, Jenny cảm thấy chóng mặt và muốn ngất xỉu khi ở bên Nate, nó có thể dễ dàng quy xuống vì viêm phổi đến nơi.

Cô Doherty tiếp tục. “Nhưng cô cũng không nghĩ rằng các em phải đi đến tình yêu thì mới có một quan hệ được. Các em mới có 14 tuổi. Như vậy không có nghĩa là các em sẽ cưới mấy anh chàng đó phải không nào? Các em mới chỉ đang học cách làm bạn với mọi người. Nó cũng giống như thử quần áo vậy. Em phải thử các kiểu và kích cỡ khác nhau thì mới biết bộ nào vừa với mình nhất.”

Jenny nhún vai. Nó chẳng muốn thử mọi kiểu và cỡ khác mà làm gì. Nó chỉ muốn Nate.

“Nhưng chúng ta đang nói về việc *làm tình* với ai đó mà ta không yêu hay là chỉ đi chơi với nhau thôi mà?” Alicia Armstrong hỏi đầy ranh mãnh. Cô vắn vắn cái băng đeo tay bằng da màu hồng quanh cổ tay. “Bởi vì, như là tôi nghĩ, bạn nên có tình yêu nếu như bạn định quan hệ tình dục.”

“Ồ, đương nhiên rồi,” Jenny đồng ý ngay, mặt lại đỏ bừng lên.

Cả lớp lại nhìn chăm chăm con bé. Vậy là nó đang thừa nhận mình có quan hệ tình dục với Nate Archibald hay là phủ nhận đây?

Jenny chưa bao giờ từng nói chuyện về sex, nhưng giờ nó nhận ra rằng điều Jessica nói khi bảo “ở bên” một anh chàng nghĩa là gì. Nó kéo một sợi lông khỏi cái thảm đỏ. Với nó, sex chẳng hề là vấn đề. Mà là tình yêu. Nó

nên đợi bao lâu tới khi bảo Nate rằng nó yêu cậu? Hay nó nên đợi cậu nói trước?

Nó giơ tay lần nữa, nhưng Azaria Muniz đã giơ trước. “Cô Doherty, có đúng không nếu ta nên phối hợp các loại dầu gội khác nhau khi gội đầu để tránh mọc quá nhiều?” Azaria có mái tóc màu mật ong lượn sóng thả dài tận hông, và tủ đồ của cô thì đầy những dụng cụ cho đầu tóc.

Cô Doherty nhìn Azaria trống rỗng. “Đừng kéo cô vào chủ đề đó, nhưng cô nghĩ chừng nào em dùng một sản phẩm tốt có công thức hoàn toàn thiên nhiên mà không gây mọc tóc nhiều, em có thể dùng cùng một loại mọi lần.” Cô mỉm cười và quay lại với Jenny, nôn nóng muốn quay về chủ đề tình ái. “Ừ, Jenny? Em vừa giơ tay phải không?”

Jenny nhìn lên trần, chọn từ ngữ thật cẩn thận. Nhưng trước khi nó có thể bắt đầu, Jessica thô bạo chen vào.

“Có đúng là tất cả cảm giác nằm ở phần quy đầu của dương vật?” Jessica hỏi, đôi lông mày đen nhíu lại rất nghiêm túc, như thể cô đang hỏi câu hỏi về việc khám phá ra nguyên tử.

Cả lớp rộ lên tiếng cười khúc khích. Jessica luôn hỏi những câu kỳ quặc nhất, nhưng họ luôn thầm hoan hỉ khi cô làm vậy.

“Jessica, đề nghị em không cắt ngang các bạn,” cô Doherty nói giọng đều đều. “Một cách văn tắt, câu trả lời cho câu hỏi của em là: có, phần đầu của dương vật là rất nhạy cảm, nhưng sự nhạy cảm cũng khác nhau giữa các dương vật khác nhau.” Cô quay lại với Jenny. “Jenny, em đang nói phải không?”

Jenny khịt mũi và má đỏ bừng lên. Dương vật, dương vật, dương vật! Từ này luôn làm nó thấy buồn cười.

“Nào?” Cô Doherty giục.

Jenny giơ tay che miệng. “Ôi, chẳng có gì đâu ạ.”

Mắt Jessica nheo lại. “Cái gì mà buồn cười thế, Jenny? Đó có phải là phần nhạy cảm nhất của Nate à? Quy đầu?”

Jenny ngừng cười và bắt chéo tay trước ngực. Toàn thân nó chuyển sang màu đỏ thẫm.

“Hãy nhớ, Jessica - không nêu tên,” cô Doherty cảnh cáo. Cô chỉnh lại hai chân ở tư thế hoa sen và hắng giọng. “Tôi muốn nhắc các bạn gái lần nữa là các cuộc thảo luận của chúng ta đều tuyệt đối giữ bí mật. Không cái gì nói ở đây sẽ được nhắc lại ở bên ngoài.”

Ừ, phải. Rồi làm thế nào mà ai trong trường cũng biết Alicia Armstrong không dùng băng vệ sinh bởi vì bố mẹ cô nghĩ nếu cô dùng, cô sẽ không còn là gái trinh nữa?

Jenny không ngu ngốc. Nó biết bất cứ cái gì nó nói cũng sẽ bị kể lại, vì thế nó quyết định sẽ an toàn khi không nói bất cứ cái gì hơn là nói cái gì cũng bị hiểu nhầm.

“Tớ nhớ lần đầu tiên tớ nhìn thấy một cái dương vật thực sự,” Jessica thốt lên, khiến cả lớp rơi vào trận cười hình hích như điên. “Tớ đã phát rõ lên!”

Cô Doherty nở nụ cười kiểu Thiên của mình. Không phải bởi Jessica Soames là nguyên nhân khiến cô mất bình tĩnh. “Nhớ cho,” cô nói. “Đây là chỗ để hỏi những câu...”

“Tôi không hiểu tất cả chuyện về cương cứng. Nó diễn ra chính xác thế nào?” Kim Swanson hỏi.

“Có đúng là bọn con trai luôn phải đối diện với sự cương cứng khi họ dậy vào buổi sáng không?” Roni Chang hỏi.

Cô Doherty thở dài. Khi cô bắt đầu trả lời một cách khéo léo các câu hỏi của bọn trẻ, Jenny đã bắt được nhịp của chúng, mong muốn gắn vào chủ đề tình yêu.

Nếu con trai giống như quần áo, theo cách cô Doherty nói, thì Nate giống như cái quần jeans Diesel đầu tiên Jenny mua và chỉ mặc trong những dịp đặc biệt bởi vì nó đẹp đến mức cô không muốn làm bẩn. Nhưng càng mặc và càng giặt, cái quần càng vừa hơn, cho đến khi con bé không

thể sống mà không có nó - nó vừa một cách hoàn hảo. Và nếu con bé biết chắc chắn nó cảm nhận về cậu ra sao, thì có gì hại khi thổ lộ với cậu nhỉ?

---

<sup>[1]</sup> Ở trường trung học Mỹ, bậc trung học phổ thông gồm bốn khối, từ lớp 9 đến lớp 12.



# Một câu trả lời khác thường cho một câu hỏi bình thường

Blair cầm trong tay một tờ nháp cho bài luận gửi trường Yale của mình sáng nay, và khi kỳ thi môn tiếng Pháp và Toán dự bị đã xong, nó qua văn phòng tư vấn đại học của trường Constance Billard để xem cô Glos đã đọc chưa.

Cô Glos đang sắp xếp hồ sơ của Blair, đôi chân dài, thanh mảnh đáng ngạc nhiên của cô đang bắt chéo chặt quanh đầu gối. “Ồ, chào em, Blair. Sao em không ngồi xuống đi?”

Blair nheo mắt và nhìn đầy chê bai đôi giày xấu xí màu nâu như của khoa phẫu thuật chỉnh hình. Thật là phí khi dành đôi chân đẹp đến thế cho một bà già và chẳng có gu gì về giày dép cả. Nó ngồi xuống cái ghế gỗ cứng trước bàn của cô Glos.

“Tôi đã đọc bài của em,” cô Glos nói. Cô lùa tay qua các tập hồ sơ cho đến khi tìm thấy cái có đề Waldorf. Rồi cô chun miệng và lau mũi bằng một cái khăn giấy. Cô Glos luôn bị chứng chảy nước mũi và được cho là mắc căn bệnh lây nhiễm gì đấy hiếm gặp. Mọi cô gái đều sợ sờ vào những thứ cô đưa họ.

Blair nhướn đôi lông mày đen được tia mảnh của mình. “Và sao ạ?”

Cô Glos nhìn lên. Mái tóc màu nâu lông chuột của cô xoắn lên ở phía dưới, chạm vào cằm. Nó trông chính xác một kiểu mỗi lần Blair gặp cô và ắt hẳn là một bộ tóc giả. “Tôi nghĩ tốt hơn là em nên thử làm bài khác nếu em thật sự nghiêm túc về việc vào Yale.”

Phải mất một lát Blair mới nhận ra người tư vấn đại học nói gì. “Nhưng...”

Cô Glos mở hồ sơ của Blair ra và dùng cái móng tay dài, vàng cáu bản chọc chọc vào các trang giấy được ghim bên trong. “Đây là một bài luận hoàn thiện thích đáng về cuộc đời của Audrey Hepburn,” cô nói. “Nhưng

nó chẳng nói gì về em cả. Em cần phải cho Yale thấy em có thể viết tốt, em có thể suy nghĩ sáng tạo, và em có thể đưa ra câu trả lời khác thường cho một câu hỏi bình thường.” Cô đưa trả bài luận lại cho Blair.

Blair cầm 6 trang giấy bằng ngón cái và ngón trỏ, thái dương phập phồng. Nó những muốn bảo cô Glos cầm lại và đi mà mua lấy cái bộ tóc giả mới, nhưng nó biết nhà tư vấn đã làm việc cực kỳ tốt trong phạm sự của mình, và nếu ai đó có thể giúp nó vào được Yale, thì người đó là cô Glos.

“Vâng,” nó đáp cộc lốc. “Em sẽ thử lại.”

“Ngoan lắm. Cố gắng đừng văn hoa quá. Hãy chứng tỏ cho họ thấy em ngưỡng mộ phim của Audrey Hepburn hơn là chỉ kể về phim thôi.”

Blair gật đầu và đứng dậy. Nó vượt lại váy, cố gắng giữ được vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt trước sự si nhục hơn mức bình thường đó, xử sự chính xác như nó vẫn hình dung Audrey sẽ làm. “Chúc một Giáng sinh tốt lành,” nó lịch sự đáp lại.

Cô Glos hí mũi với cái khăn giấy lần nữa và mỉm cười. “Giáng sinh vui vẻ, Blair.”

Blair khép cánh cửa văn phòng tư vấn lại sau lưng và thả bài luận bị nhiễm bệnh của mình vào cái thùng rác kim loại ở hành lang với một tiếng thở dài cáu tiết. Đây thứ vui ở bãi biển St. Barts. Serena sẽ tự xoay xử lấy, bởi vì Blair sẽ dùng tất cả thời gian kỳ nghỉ chết tiệt trong nhà để viết lại bài luận gửi trường Yale. Nó thấy khoái việc viết một dòng *Hãy để cho tôi đỡ mẹ nó đi!* vào một mẫu giấy và gửi thẳng đến phòng giáo vụ trường Yale, nhưng nghĩ đến sự thật là nó cần kể cho người phỏng vấn toàn bộ câu chuyện cuộc đời của nó và sau đó hôn anh ta, thì chắc chắn đây không phải là một ý tưởng hay.

Nó bắt đầu leo cầu thang lên tầng 4 để lấy lại cái áo khoác Marc Jacobs màu xanh da trời trong tủ đồ, thì đụng phải Kati Farkas và Isabel Coates đang đi xuống.

“Bài thi tiếng Pháp của cậu thế nào?” Kati hỏi. Trời mưa lúc ban sáng khi cô đi bộ đến trường, và mái tóc vàng hung của cô xù lên.

Blair nghĩ Kati trông giống một con chó xù bị sét đánh. Nó nhún vai. “Ngu dốt thôi.” Nó lắc mái tóc quanh đầu về mặt kiên nhẫn. Nó phát ốm khi phải nói về điểm số, trường học và các kỳ thi dự bị, nó nghĩ nó nôn mất.

Isabel lùa ngón tay vào tóc, chải dọc cái đuôi ngựa ngắn màu tối của mình và vênh cằm lên. Blair luôn tỏ ra cao ngạo bực dọc khi nói về chuyện điểm số. “Tớ biết nghe cũng nhảm, nhưng tớ thực tế đã có buổi xem trước bài Sử của thầy Noble, và tớ nghĩ là thực sự hữu ích. Ý tớ là tớ thấy bài thi khá dễ.”

Kati gật đầu. “Nó ngắn quá. Nhưng cậu đã thấy Serena chưa? Nó còn thậm chí không làm xong cơ. Nó vẫn đang ngồi đấy, vẫn đang kiểu như là xem tóc của mình khi bọn tớ đi ra.”

Dĩ nhiên cô ta đã bỏ qua đoạn Serena ký tặng. Không đời nào cô thú nhận với Blair rằng mình thực sự đã xin Serena một chữ ký.

“Tôi chắc bạn ấy sẽ làm tốt thôi,” Blair nói về tin tưởng. Serena chưa bao giờ học và tham dự một lớp dự bị nào hết, nhưng cô luôn xoay sở được bằng cách có mặt trên lớp và viết những bài làm tạm tạm. Cô thông minh - mọi cô gái ở Constance đều thế - nhưng giáo viên của cô vẫn phàn nàn về việc cô chẳng đưa ra được dự định của mình kể từ khi học lớp 2. Thâm tâm Blair thích thú khi Serena không hề thích hợp với những thứ kinh viện. Hoàn toàn không thể kết bạn với cô nếu cô lộng lẫy và được toàn điểm A một cách ngon lành.

“Thế chuyện gì xảy ra với cậu và cái anh chàng Miles đó?” Isabel hỏi.

Blair không thể tin nổi vào hai đứa này. Lần cuối cùng nó gặp Kati và Isabel, hai đứa đều say khướt ở đằng sau cái limo, Blair hoàn toàn bỏ rơi chúng. Ấy vậy mà giờ bọn nó diễn cái vở như thể chúng muốn làm bạn thân trở lại. Nhưng Blair không cảm thấy muốn tào lao với hai đứa về gã nào đấy. Nó chắc chắn không bao giờ gặp lại để bọn này có thể buôn chuyện khắp trường về nó.

“Không có gì, thật đấy,” nó đáp về thờ ơ.

“Ồ ồ,” Isabel gừ gừ. “Cô bạn toàn thích giữ *bí mật* thôi. Như thế có nghĩa là phải có *chuyện gì đó* xảy ra.”

Blair trợn mắt lên. “Sao cũng được.”

“Thế cô Glos nói sao về bài luận gửi trường Yale của cậu?” Kati hỏi thọc mạch.

Đó là điều thường có ở một trường nữ học nhỏ: Mọi người đều biết mọi thứ về nhau. Điều này làm Blair phát điên.

“Cô ấy thích,” Blair nói dối. Nó bắt đầu bước lên cầu thang tiếp, cái nhẫn hồng ngọc nhỏ của nó gõ lanh canh vào tay vịn cầu thang khi bước. “Gặp các cậu sau. Tôi phải học tiếng Anh đây.”

“Đợi đã!” Isabel gọi.

Blair quay đầu lại và đợi. “Gì vậy?”

“Có đúng là Serena và Flow đã đính hôn không?”

Blair hiếm khi cười phá lên. Nó biết nó nên nói cho đám bạn sự thật, nhưng sẽ thú vị hơn nhiều khi không nói.

“Ừ,” nó nói, lắc đầu với nụ cười không tin tưởng. “Có điên không?”

Hai cô gái liếc nhìn nhau, rõ ràng kinh khiếp khi họ có được xác nhận trong chuyện ngòi lê đôi mách động trời này từ một nguồn rất đáng tin cậy.

“Vậy nó vẫn đi St. Barts cùng với cậu?” Kati vẫn gặng hỏi.

Blair gật đầu và xoay cái nhẫn hồng ngọc quanh ngón tay nhỏ nhắn của mình. “Bọn mình dự định sẽ làm đám cưới ở đây.”

“Ôi, nghe thật vui!” Isabel ngoác mồm bằng giọng Anh đáng ghét nhất. Cô liếc nhìn Kati và rồi nhìn Blair. “Cậu có nghĩ nó sẽ nhờ chúng tớ làm phù dâu không?”

Blair quay đi và lướt lên cầu thang yếu điệu như thể Audrey trong bộ đồ Givenchy tuyệt đẹp trong cảnh thời trang trong phim *Khuôn Mặt Vui Ve*. “Có thể,” nó nói. “Nếu các cậu thật sự tử tế với bạn ấy.”

Chỉ vì phải mất cả kỳ nghỉ để viết lại bài luận trường Yale thì không có nghĩa là cùng lúc nó không thể được vui đùa tí chút.

*Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.*

## Xin chào các cậu!

Được rồi, chúng ta sẽ trải qua kỳ nghỉ giữa năm học - giờ là lúc tiêu xài thoải mái đây.

Một danh sách mong ước cho ngày Giáng sinh

1 mũ lông cáo Fendi, cho dù có khi sẽ chắc bị bỏ quên trên taxi một đêm khuya nào đấy

1 túi đeo trẻ cổ tay da lộn có tua Coach, tốt cho đi chơi chỉ để đựng chìa khóa, thẻ tín dụng và son bóng. Ai còn cần cái gì nữa nào?

1 cuộc hẹn đáng giá cả năm trời ở Salon Cửa Đỏ của Elizabeth Arden để làm mặt, lông mày và tẩy lông toàn thân, đắp tảo biển, làm đầu và nhuộm sợi highlight.

1 đôi ủng da màu vàng nâu. 1 đôi ủng da lộn nâu sẫm. 1 đôi ủng đen cao tới đầu gối. Tất cả đều mua ở hiệu Stephane Kelian và đều cao 10 phân. Không có gì là quá nhiều như đối với ủng.

1 áo khoác da cừu Fendi.

1 hộp kẹo chocolate đen Godiva cỡ đại - điểm yếu của tớ đây. Ôi, một chiếc thôi vậy.

1 áo choàng tằm cashmere trắng TSE và đôi tất cổ thấp cũng đồng chất đồng màu.

Tất cả các đĩa DVD phim kinh điển của Hitchcock

Giấy chấp nhận vào mọi trường đại học đã đăng ký

1 đêm Năm mới đổi đời nào!

Ngó nghiêng

**B** đang ngẫu nhiên từng quyển sách về **Audrey Hepburn** trong thư viện ở khu trung Manhattan. **A** và cậu bạn **M** đưa con chó boxer của **A** đi dạo ngang qua **trường Nữ học Constance Billard** và nhìn lên những ô cửa tầng một hình bát giác - để tìm ai, tớ đang thắc mắc đây? **S** cho người gác cửa của mình một bình nuôi cá đầy cá nhồng con. Có phải thứ quà gửi hàng ngày của **Flow** đã trở nên nhiều quá? **N** say sưa cùng đám bạn ở **Bãi Cừ**. **J** đang làm một tấm thiệp Giáng sinh tuyệt vời, long lanh cho **N** trong lớp mỹ thuật. **D** quăng một trong những quyển sổ bìa đen nhỏ quý giá của mình vào một thùng rác trên đường Broadway. Chẳng phải cái đầu của nhà văn cũng như của một kẻ đổng đánh đó sao? **V** lén bám theo mấy người bán hot-dog rong ngậy thơ tội nghiệp ở **công viên Washington Square**. **K** và **I** đang giành giật nhau một cái mũ lông cáo ở hiệu **Intermix**.

E-mail của bạn

**H:** “Gái Nhiều Chuyện” thân mến,

Tớ đã hình dung ra cậu là ai từ khi cậu bắt đầu trang này. Có vẻ không phải như là cậu sẽ nói về trường đại học nhiều đến thế trừ khi cậu là học sinh cuối cấp. Tớ chỉ là học sinh năm 3, nhưng tớ hay đi chơi với những người năm cuối hay ho. Vậy có lẽ cậu không hay ho như tớ nghĩ về cậu. Tớ vẫn nghĩ cậu hẳn là một giáo viên thể dục đời bại hay kiểu kiểu như thế.

--jdwack

**D:** Jdwack thân mến,

Hãy cho qua cái màn cổ đoán ra tớ là ai đi, bởi vì tớ sẽ không cho cậu biết đâu. Tớ sẽ hứa với cậu điều này, thật đấy: tớ sẽ không bị phát hiện ra là chết queo với cái quần short khaki và một cái còi đeo quanh cổ đâu.

--GNC

**H:** GNC ơi,

Thế ấy nghĩ gì về tin đồn âm ỉ quanh chuyện **Flow** và **S** dính hôn? Cô nàng lúc nào cũng ra vẻ bí hiểm, hình như cô ta có bí mật gì to lắm, nên khó biết ghê.

-hồn ma

**D:** Hồn ma thân mến,

Tớ biết ý ấy là gì - **S** đang giữ im lặng khủng khiếp về chuyện **Flow** , nếu quả tin đồn là đúng. Hãy thực tế ở đây nào, nhé. Cô ấy mới chỉ 17 tuổi. Kể cả nếu họ có đính hôn, tớ ngờ rằng đám cưới cũng chỉ diễn ra ở xá xinh nào đấy.

--GNC

**H:** GNC này,

Tớ không biết liệu **B** có biết không, nhưng tớ nghe nói cái gã mà cô ấy đi cùng đêm thứ bảy - tay bạn chơi trống của cậu anh con dượng ấy - cũng sẽ đi nghỉ ở St. Barts đấy.

--mật thám

**D:** Mật thám thân mến,

Phải, tớ nghĩ **B** sẽ có bất ngờ lớn, và cô ấy có thể sẽ không vui cho lắm về vụ này.

--GNC

Và cuối cùng...

Các bạn ơi? Mục tiêu của việc đến trường sau kỳ nghỉ giữa năm học là gì nếu điểm số của bạn chẳng tính được vào đâu? Những điểm số ấy sẽ cho chúng ta chọn một lớp, loại có ăn trưa hay ở phòng ăn lớn hoặc diễn kịch, trong cả mùa xuân. Ý tớ là có khác gì chúng ta có một kỳ nghỉ đâu!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

# Barneys làm nên cá tính

Vào ngày thứ năm ngay sau Giáng sinh, Constance Billard cuối cùng cũng thả các cô gái ra để hưởng 12 ngày xa xỉ của kỳ nghỉ giữa năm học. Sau giờ học, Jenny gặp Nate trước cửa hiệu Barneys. Con bé mặc một cái áo dệt có mũ trùm đầu màu xanh nhạt, khoác ngoài một cái áo parka đen và quàng cái khăn giả lông cáo, cái váy đồng phục màu xám siêu ngắn, một cái mũ ni đỏ nhỏ để lộ những lọn tóc xoắn sẫm màu bên dưới, và đi một đôi găng tay ni đỏ cùng màu. Nó trông thật đáng yêu, và phút Nate nhìn thấy nó, cậu nắm đôi tay nó và hôn lên các ngón. Cậu vừa lấy được một túi to dùng mê tơi thuốc cỏ cho ngày Giáng sinh từ tay cung cấp trong hiệu pizza ở góc đường 18 và Madison, và cậu đang rất phấn chấn.

“Anh nhớ em,” cậu nói, đôi mắt xanh ngọc lục bảo chớp chớp trong ánh nắng mùa đông chạng vạng.

Tim Jenny ngay lập tức như thắt lại. “Em cũng nhớ anh,” nó đáp lại, má đỏ bừng lên màu hồng ngậy ngất. Nó lấy tấm thiệp Giáng sinh mà nó đã làm cho cậu ra khỏi túi áo parka. “Đây.”

Nate bóc phong bì làm bằng tay ra. Cậu nhìn vào bức tranh mà nó đã vẽ bằng than chì, màu nước và bút nhũ vàng, cố gắng hình dung ra nó chính xác là cái gì.

“Đây là một người tuyệt ôm một con tuần lộc,” Jenny giải thích. “Em muốn kết hợp phong cách của Matisse và Picasso, nhưng em không biết nó có đạt không.”

Nate chẳng biết gì về Matisse hay Picasso. Cậu mở cái thiệp ra. GIÁNG SINH VUI VẺ, NATE! được viết bằng chữ in hoa nhũ vàng óng ánh. *Yêu, Jennifer*. Nate mỉm cười và nhét cái thiệp vào túi áo khoác. “Cảm ơn.”

Jenny luồn tay quanh tay cậu và dẫn cậu vào cửa hàng. “Thế anh muốn gì cho Giáng sinh? Em sẽ mua quà cho anh trước.”

Nó đã mượn 50 dollar của bố, đấy không phải là số tiền nhiều nhất mà nó từng mượn của bố. Jenny từng tiêu nhiều tiền, kể từ khi nó đi chơi với



Nate, hơn cả quãng đời từ trước đến giờ của nó.

Mà cô gái nào cũng sẽ bảo bạn, để trông đẹp đẽ thì tốn kém, nhưng rất, rất đáng làm.

Bên trong gian hàng nam giới, Nate đưa Jenny một đôi tất màu xám sợi merino. “Những cái này sao?”

“Tất à? Nhưng em muốn lấy cho anh vài thứ đặc biệt. Vài thứ có... *ting thần*,” Jenny nhấn mạnh. *Kiểu cách* là từ mà nó đang thử nghĩ tới. *Kiểu cách*. Nó đã thấy được dùng trên tờ *Vogue*, và nghe vừa rất Pháp lại vừa phức tạp.

Nate đặt đôi tất xuống và nhìn quanh cửa hàng. “Anh chỉ không muốn em phải tiêu quá nhiều tiền cho anh, Jennifer à.”

Jenny rạng rỡ nhìn cậu, thấy yêu cậu hơn bao giờ hết. Nó yêu cách cậu gọi nó là Jennifer. Nó yêu những tin nhắn nhỏ xinh dễ thương mà cậu gửi. Nó yêu mái tóc nâu vàng óng lượn sóng và làn da luôn rám nắng tuyệt vời của cậu. Nó yêu sao cử chỉ của cậu như khi hôn tay nó. Và nhất là, nó yêu sao với chỉ vài từ thốt ra bằng cái giọng quyến rũ, cậu có thể làm nó cảm thấy mình như cô gái may mắn nhất trong cửa hiệu Barneys, và điều ấy thực sự nói lên cái gì đó.

“Không thể chỉ là *tốt* được,” nó nhấn mạnh. “Nó phải thật đặc biệt.”

“Được,” Nate đáp lại với cái nhún vai hài lòng. Thật dễ thương khi Jenny muốn mua cho cậu vào thứ có ý nghĩa hơn là tất hay nước hoa. Nó quá hào phóng tự đáy lòng và chẳng bao giờ mong đợi nhận lại cái gì cả.

“Cái này nhé?” Jenny cầm lên một cái quần short vải flannel in hoa màu đỏ có dây rút. “Em nghĩ chắc là một cái quần pajamas.”

Nate nhún vai. “Trông hơi đồng bóng,” cậu nói.

Jenny nhét cái quần trở lại giá. “Anh nói đúng. Xin lỗi nhé.” Rồi họ nhìn thấy một cái bàn chất đầy quần short boxers có hình ảnh in lụa ngang hông. Có một cái quần màu xanh sáng với hình thuyền chèo tay màu đỏ. Thật hoàn hảo. Chèo thuyền là món của Nate. Cậu thậm chí còn đóng thuyền ở Maine cơ mà. Cái quần giá 60 dollar, đắt hơn cả dự định tiêu xài

của nó cũng như cho thứ như quần lót, nhưng Jenny ước ao dành được 10 dollar chi thêm cho cậu trai mà nó yêu hơn bất cứ ai hay bất cứ thứ gì trên thế giới này.

“Trông cái này hay phết nhỉ,” Nate nói, cầm cái quần lên và xem xét cái hình thuyền chèo tay. “Có vẻ không phải ai cũng có thể nhìn thấy được.”

Một quãng đồ bưng dồn lên cổ Jenny khi nghĩ đến việc nhìn thấy Nate mặc đồ lót. “Không, nhưng anh phải mặc đấy,” con bé quả quyết. “Quá hợp với anh.”

Nó gấp cái quần lại và mang ra quây. “Xin gói lại được không ạ?” Nó quay sang Nate. “Sẽ vui hơn nếu anh mở ra như mở quà.” Đôi mắt nâu của nó long lanh niềm hứng khởi. Nó có một người bạn trai tuyệt vời, nó đã mua cho cậu một món quà rất hay ho, và cậu đang mỉm cười với nó làm cho nó muốn hét lên, *em QUÁ HẠNH PHÚC!* Nó đưa cho Nate cái túi Barneys màu đen. “Chúc mừng lễ Hanukkah,” nó nói về bông đùa, cho dù nó chỉ có một nửa Do Thái trong người và Nate chẳng Do Thái gì cả.

“Cảm ơn, Jennifer.” Nate không mong đợi tìm được thứ cậu thực sự thích, nhưng cậu nghĩ cái quần boxer thực sự khá là bắt mắt. Cậu nắm tay nó. “Giờ anh sẽ mua cho em cái gì đó,” cậu nói. “Đi nào.”

Cậu kéo nó về phía thang máy và lên tầng 6. Jenny không biết họ đang đi đâu cho đến khi cửa mở ra và họ bước vào gian hàng đồ lót nữ.

Nó ngần ngại. Nó cứ tưởng Nate sẽ mua cho nó thứ gì kiểu đồ Giáng sinh và dễ thương, như một cái khăn có hình tuần lộc trên đó chẳng hạn. Chứ không phải đồ lót.

“Cứ lấy cái gì em muốn,” Nate nói.

Jenny nhìn quanh các giá treo những đồ lót nhập khẩu làm bằng tay mỏng tang, mặt nó nóng bừng vì xấu hổ. Nó luôn mua áo ngực Bali ở cửa hàng Macy’s vì chúng có gọng phụ đỡ và dây đeo dày để giữ cho sức nặng hai bầu ngực khác thường của nó không làm hằn vết lên vai. Áo ngực ở Barneys trông như thể chúng sẽ toạc ra nếu nó chỉ cần cho một bên ngực vào thôi. Chẳng đời nào nó lấy một cái áo ngực hay thậm chí một bộ quần

áo ngủ. Thứ nhất, nó chắc chết đi được nếu Nate phát hiện ra cỡ ngực thực sự của nó. Thứ hai, những thứ áo này sẽ chẳng còn đẹp đẽ với những đường ren khi ở cỡ thực của nó.

Jenny ước nó có thể bảo Nate rằng nó thực sự không muốn một cái áo lót nào, nhưng nó chẳng muốn làm phật ý cậu. Thay vì thế, nó lấy một cái quần lót có ống lụa hiệu La Perla màu trắng với đường chỉ tuyệt đẹp ở chỗ ráp và một cái nơ satin hồng trên đường chun. “Cái này đẹp.”

“Cô có muốn một cái áo ngực đồng bộ không?” một bà bán hàng 70 tuổi rên rỉ hỏi, lão đảo tới định giúp.

“Không,” Jenny gần như hét lên. Nó giật cái quần khỏi giá và đâm bổ về quầy tính tiền để Nate có thể trả tiền nhanh chóng rồi cả hai đi luôn.

Người thu ngân nhận lấy cái quần và bắt đầu gói lại bằng giấy mỏng. “Chỉ có dây thôi, thưa cô?” bà ta hỏi.

Jenny nhìn chăm chăm cái mẫu lụa trắng treo trên tay người phụ nữ. Nó có thể thấy lúc này vùng che mông hoàn toàn biến mất.

Nó không thể chịu nổi việc nhìn Nate nữa. “Vâng,” nó rít lên. “Tất cả đây.”

“Và chúng tôi muốn gói lại, làm ơn,” Nate thêm vào. Blair vẫn mặc loại dây dầy thôi. Cậu chẳng hiểu sao Jenny lại ngượng ngập đến thế.

Khi cái túi đã xong, Nate đưa cho Jenny và hôn lên má nó. “Giáng sinh vui vẻ.”

Jenny nhướng mắt từ chỗ nó đang nhìn chết trân ở một miếng lông xù trên cái thảm màu kem và cầm lấy cái túi mua hàng. Đây là điều khác nữa mà nó yêu ở Nate - cậu không hoảng lên vì những thứ như quần lót dây. Cậu luôn luôn bình tĩnh và dễ chịu.

Chà, thật là khó mà không bình tĩnh khi bạn lúc nào cũng phê thuốc.

Khi thang máy đi xuống, Jenny băn khoăn không biết họ sẽ làm gì bây giờ. Về nhà và thử mặc quà tặng cho nhau xem? Chỉ nghĩ đến việc ngẫu nhiên trước mặt Nate với cái mông trần cũng đã làm nó muốn chết quách.

Cửa thang máy mở ra. “Anh đang nghĩ bọn mình có thể đi bộ đến St. Regis,” Nate nói khi họ bước qua gian hàng mỹ phẩm trên lối ra khỏi cửa hàng.

Tim Jenny đập loạn lên trong ngực. St. Regis là một khách sạn. Ôi Chúa ơi.

“Có một cái quán bar nhỏ rất được ở đây. Bọn mình có thể uống chocolate nóng hay gì đó,” Nate nói thêm.

Nghe có vẻ như cậu thật lòng muốn uống chocolate nóng chứ không phải một show khóa thân trong phòng khách sạn. Jenny thốt ra tiếng thở dài an tâm. “Như thế thì thích thật.”

Nhưng trước khi họ qua cửa ra vào, Nate nhìn thấy hai cô gái, một có mái tóc vàng sáng buộc thành đuôi ngựa và một có mái tóc nâu thả ngang lưng. Đó là Serena và Blair, đang đứng trước quầy Estée Lauder ngay chính diện lối đi.

Nate đặt tay ôm lấy Jenny và bắt đầu dẫn nó sang hướng ngược lại, trở lại gian hàng đồ nam giới và kiểm cửa ra khác. Không phải là cậu ngại bị nhìn thấy đi với nó. Mà chỉ là dễ hơn nếu họ không phải nói chuyện với ai cả, nhất là Blair.

Jenny ngập ngừng nhìn lên cậu. “Đợi chút. Chúng mình đi đâu thế?” nó bối rối hỏi.

“Ừ, anh nghĩ có lẽ anh nên mua một cái thắt lưng mới trên đường ra,” Nate nói, hi vọng Blair và Serena không phát hiện ra.

Đã quá muộn.

“Nate?” cậu nghe thấy tiếng Serena sau lưng mình. “Này, Natie!”

Cậu từ từ quay lại. Mùi gỗ đàn hương và thạch thảo ngọt đậm ứa vào lỗ mũi cậu khi cô quàng tay quanh người cậu. Cô thả cậu ra và hôn lên má Jenny. “Thế các cậu đã mua gì rồi?”

Mặt Jenny đỏ bừng lên. “Dạ, cũng chẳng có gì.”

Blair đang đứng xa một chút, thầm chê cái áo parka màu đen xấu xí và cái mũ đỏ lông xù của Jenny. Nate mỉm cười. “Chào Blair.”

Blair khoác cái túi Prada tím của mình lên vai và hất mái tóc ra khỏi khuôn mặt. “Chào,” nó nói chẳng nhằm vào ai cụ thể. Nó liếc nhanh Jenny. “Chào Ginny. Chúc Giáng sinh vui vẻ.”

Jenny giữ cái túi Barneys nhỏ của mình sau lưng, như thể con bé sợ Blair sẽ giật nó và đòi xem bằng được có gì ở trong. “Chúc Giáng sinh vui vẻ,” nó đáp lại yếu ớt.

Blair thấy cáu tiết với cái cảnh hai người này đi mua sắm Giáng sinh cùng nhau như một cặp hạnh phúc tẻ ngắt mà nó không thể nào cự lại được việc chọc ngoáy họ.

“Có lẽ các bạn có thể giúp mình tí,” nó nói, giọng đột nhiên tươi tỉnh hẳn lên. “Bọn tớ đang mua quà cho Flow và Miles - các bạn nhớ chứ, mấy cậu đi cùng bọn mình hôm nọ ấy? Nhưng bọn tớ không biết nên mua gì.” Nó thúc vào khuỷu tay Serena. “Serena đang nghĩ có thể là nước hoa. Nate, cậu có phiền nếu bọn mình thử một ít lên người cậu không?”

Nate không dùng nước hoa và cậu thực sự muốn thoát khỏi chỗ này, nhưng cậu không đủ sức mạnh trí não để thoát thân khỏi tình huống đang xảy ra. “Được,” cậu đáp lại không mấy hào hứng.

Blair dẫn cả đám ra một cái quầy, trước khi cậu có thể phản đối, nó nắm lấy tay phải của Nate và xịt lên đó nước hoa Dolce & Gabbana mà nó biết mùi giống fromage xanh mốc.

“Em nghĩ sao?” nó hỏi, dí tay Nate vào dưới mũi Jenny.

Jenny bắt đầu hắt hơi.

“Xin ban phúc [uu](#),” Serena nói.

Jenny hắt xì hơi và hắt xì hơi. Con bé không thể ngưng lại được.

Nate nhăn mặt. “Mùi này mạnh quá.”

“Thật à? Thế còn cái này thì sao?” Blair nắm lấy tay trái của cậu và xịt lên bằng nước hoa Hermès Eau D’Orange Verte. Đây là một mùi hương cổ

điển, thanh sạch mà nó rất yêu thích, nó thỉnh thoảng xúc, cho dù là của đàn ông.

Nate ngửi tay mình và ngay lập tức tràn ngập cảm xúc hồi tưởng, nhớ lại những ngày cậu nằm trên giường của Blair, hôn lên cái bụng trần của nó và làm nó cười vang.

“Được lắm,” cậu nói, hít một hơi khác.

Mũi Jenny đang chảy ròng ròng. Nó lấy găng tay chùi.

Serena cầm tay trái Nate và đưa lên mũi. “Ồ, thật là hợp với cậu quá, Nate.” Cô mỉm cười chân tình với Jenny. “Em nên mua cho cậu ấy vài thứ như thế này nhân Giáng sinh. Rất đáng giá.”

Jenny chùi mũi lần nữa. Nó không còn tiền, nó đã mua cho Nate một món quà tốt hơn nhiều. Nó liếc nhìn Nate, hi vọng cậu sẽ nói gì đó và rồi họ có thể đi, nhưng Nate chỉ đứng đó ngó Blair với hai tay cứng đờ như thể của một người mẫu nước hoa đàn độn.

Sự ngờ vực dội lại trong tim Jenny. Làm sao mà Nate quá tuyệt vời khi nó ở riêng với cậu, nhưng khi họ đi cùng những người khác, cậu lại tỏ ra quá... *ngốc nghếch* thế?

Blair chun mũi. “Tớ không biết,” nó trầm ngâm. “Tớ nghĩ có lẽ chúng mình nên tặng họ cái gì đó riêng hơn.”

“Như cái gì?” Serena hỏi, hần đã dẫn sâu vào trò chơi.

“Em vừa mua tặng Nate một cái quần boxers rất vừa ý có in lụa hình thuyền chèo tay,” Jenny gợi ý đầy thiện chí giúp đỡ. “Họ có nhiều kiểu khác nữa. Các chị nên đến xem.”

Nate ngoác miệng cười ngượng ngùng. “Ừ. Mấy cái đó được lắm.”

Blair nắm chặt lọ mẫu nước hoa Hermès màu xanh lá cây, sẵn sàng đập nó vào đầu Jenny. *Boxers?* Đồ con đĩ lỗi.

Serena có thể thấy trò đùa nhỏ của Blair dường như gây ông đập lưng ông mất rồi. “Đi thôi, Blair.” Cô giật nhẹ khuỷu tay Blair. “Lên gác đi. Có một bộ bikini tớ muốn thử. Cậu có thể cho mình biết ý kiến đấy.”

Blair đặt lọ nước hoa trở lại quầy. “Được thôi,” nó mát mẻ đáp trả.

“Bọn tớ sẽ đi St. Barts ngày mai.” Serena hôn lên má Nate. Rồi cô cúi xuống và hôn Jenny. “Nhưng bọn tớ sẽ gặp các cậu vào lễ Năm mới mà, phải không?”

Nate nhìn Blair xoay xoay cái nhẫn hồng ngọc trên tay. Cậu tiến lên một bước, đặt tay lên cổ áo nó và hôn lên má. “Chúc mừng Giáng sinh, Blair.”

Những nữ diễn viên xuất sắc nhất luôn được đo ni đóng giày trong khuôn mặt bị xúc phạm.

“Chúc mừng Giáng sinh,” nó đáp lại, giữ cằm ngẩng cao ở mức cao nhất cơ thể làm được mà không bị ngã ngửa ra sau. Rồi, với tất cả sự đỉnh đạc có thể tập hợp được, nó quay ngoắt về phía dãy thang máy ở cuối cửa hàng, kéo theo Serena sau mình.

Nate nhìn họ đi, ngưỡng mộ mái tóc sẫm màu buông dài sau lưng của Blair ở bên ngoài cái áo khoác cashmere màu xanh da trời. Cậu giơ tay trái lên và hít thở trong mùi hương tươi mát nhắc cậu nhớ đến làn da trần của Blair. Rồi cậu quay lại với Jenny. Mớ tóc xoăn sẫm màu của con bé. Cái áo parka đen lù xù. Đôi tay bé tí tẹo. Nụ cười ngưỡng ngừng của nó. Thật nhẹ cả người khi Blair đã đi khỏi nên cậu có thể ngưng so sánh họ với nhau. Bởi vì sự thật chân thực nhất là, chẳng có sự so sánh nào.

Một chai nước hoa có hình một vũ nữ ballet đứng trên giá thủy tinh bên cạnh họ.

“Này,” Nate đổi chủ đề. “Em đã từng xem vở *Kẹp Hạt De* bao giờ chưa?” Jenny rất thích nghệ thuật, vì thế nó chắc chắn biết mọi thứ về ballet.

Jenny lắc đầu, mỉm cười ngập ngừng. Nó đã tới Trung tâm Lincoln với lớp kiến trúc và thiết kế của mình, nhưng đây là lúc nó gần cơ hội được xem một vở ballet thực sự. “Chưa, em chưa từng.”

Sẽ không có. Sẽ hoàn toàn không có đâu. Nate đã từng đưa Blair đi xem *Kẹp Hạt De* 3 kỳ Giáng sinh, và cho dù cậu thấy nó không thật sự thú vị, cậu thực sự luôn thích vở này. Đó là một chuyến đi đường trong hồi một,

trong bữa tiệc Giáng sinh, cây thông trên sân khấu chỉ là một cây cỡ trung bình bình thường. Rồi, sau khi cô gái nhỏ ngủ thiếp đi và bắt đầu mơ, cái cây lớn vượt trên sân khấu thành một cây khổng lồ đột biến - thậm chí to hơn cả cây thông ở Rockefeller Center. Và rồi sau đó mọi đồ chơi thành đời thực và bắt đầu đánh nhau. Thật hoành tráng.

Nate lấy điện thoại ra khỏi túi áo. “Chúng mình sẽ ăn tối ở chỗ bố em tối mai đúng không?”

Jenny gật đầu.

“Thế thì sẽ xem nếu họ có còn vé nào của buổi diễn ban chiều không.”

Jenny tựa lưng vào quầy nước hoa, kiệt sức vì triệu chứng của những sự quá may mắn này lần nữa. Nate sắp đưa nó đi xem ballet! Làm sao con bé có thể *không* yêu cậu chứ?

---

<sup>[1]</sup>Nguyên văn: Bless you, là câu nói cửa miệng trong tiếng Anh khi người nói chuyện với mình hắt xì hơi.



# D thử viết về sex theo cách mới

Ngay khi kỳ nghỉ giữa năm cuối cùng của cậu kết thúc vào hôm thứ năm, Dan đi bộ đến quán café Cuba - Hoa ưa thích của mình trên đường Broadway và gọi một cốc café sữa và một cái bánh trứng cuộn. Rồi cậu lấy ra một cuốn sổ tay bìa đen mới và một cái bút bi đen. Cả một tuần nay, cậu cố gắng viết cái gì đó tương đối tử tế để gửi kèm với hồ sơ đăng ký, nhưng cái gì cậu viết ra cũng đều rác rưởi hết. Cậu chưa từng gặp khó khăn trong viết lách - thường thì từ ngữ cứ tự tuôn ra từ cậu. Hẳn nhiên là cậu bị phân tán bởi kỳ nghỉ, nhưng vẫn không thể phủ nhận được một điều. Cậu gặp cơn khủng hoảng của nhà văn.

Dan uống một ngụm café, rớt những giọt màu nâu sữa lên khắp trang giấy trắng đầu tiên của cuốn sổ. Theo nghĩa nào đấy, cơn khủng hoảng của nhà văn cũng đặt cậu ngang hàng với những tên tuổi lớn. Tolstoy đã gặp phải, Hemingway cũng có. Cậu không chắc rằng có nhà văn trường phái hiện sinh Pháp yêu thích nào của cậu bị thế không, nhưng rồi cậu hình dung ra họ đều chắc chắn có vấn đề lần này hay lần khác. Điều đó không làm giảm bớt đau đớn, quả thực thế. Sự thực, nó rất nhức nhối.

Một linh hồn bị dày vò tội nghiệp.

Dan có thể nhận thấy lần cuối cậu viết cái gì đó đáng giá được lưu trong những cuốn sổ màu đen cũ đều trước lễ Tạ ơn, trước khi cậu và Vanessa hôn nhau lần đầu và nhận ra họ đang yêu.

Cậu lăn cái bánh trứng cuộn quanh đĩa nước sốt mặn dính và cắn một miếng. Song hành với cái chết, tình yêu là chủ đề yêu thích của cậu, nhưng giờ cậu đang yêu, những từ cậu đã dùng để viết về nó đều dường như quá hời hợt và thô vụng. Giá mà cậu có thể chỉ tìm ra khía cạnh mới trong việc tiếp cận chủ đề tình yêu. Cậu chấm cái bánh vào nước sốt và cắn miếng nữa. Mỡ của bánh trứng cuộn nóng chảy xuống cổ tay cậu. Một cô phục vụ chống tay vào hông và cậu đánh rơi chỗ còn lại của bánh xuống cốc café, làm tung tóe ra khắp xung quanh.

Mọi người trong hoàn cảnh ấy đều sẽ nhảy dựng lên, nhưng với Dan đó là một khoảnh khắc lóe sáng.

*Sex!* cậu nghĩ. Sex là biểu hiện vật chất tối hậu của tình yêu, là điều mà tại sao, khi cậu từng thực sự có nó, cậu muốn nó ở khoảnh khắc chỉ có cách duy nhất để nói điều cậu thực sự muốn là làm tình.

Dan mở nắp cái bút. Cậu đã đọc đủ các lý thuyết phê bình để biết rằng những cách sáo mòn nhất để viết về sex thường dùng những hình ảnh của hoa nở, bình minh và pháo hoa. Cậu cũng biết rằng có thể khiến bất cứ thứ gì trở nên có nhục dục. Nhưng cậu muốn viết về sex theo cách mới và bất ngờ.

Cậu nhìn cái bánh trứng cuộn ăn dở bị nhuộm màu nâu trong cốc café, nghĩ ngợi.

Bất cứ cậu trai bình thường nào nghĩ về sex sẽ nghĩ ngay đến việc cởi quần áo bạn gái ra. Tuy nhiên, Dan không phải là một cậu trai bình thường. Thay vì nghĩ đến việc cởi quần áo Vanessa, cậu nghĩ đến từ ngữ, và sự thật là, chẳng có gì nhục cảm về những từ ngữ cũ đơn sơ cho tới lúc chúng được dùng trong ngữ cảnh gợi cảm. Và để làm được điều đó, bạn phải dừng lại việc nghĩ về các từ mà hãy bắt đầu nghĩ về cái gì, hoặc thậm chí tốt hơn là về ai đó. Tốt nhất là với quần áo đã cởi.

Nhưng Dan lại đang chết tắc với mớ từ ngữ. Càng khổ sở vì chữ nghĩa dùng bao nhiêu, cậu càng nhận thức ra rằng mình không thể viết được về sex bởi vì cậu đã trải qua đâu. Nếu không thể viết về sex, cậu không thể viết về tình yêu, và nếu không thể viết về tình yêu, cậu chẳng thể viết về bất cứ cái gì.

Phải chăng sex là phương thuốc cho cơn khủng hoảng của nhà văn?

# V khám phá Bí mật của Victoria

Sau giờ học thứ năm, Vanessa đi dọc đường Broadway ở khu Soho, quay một người đàn ông mặc một bộ áo liền quần vải nhựa đen và đi đôi ủng đế bằng cũng bằng nhựa màu đen, dắt theo một con chó Chihuahua màu đen nhỏ xíu được cho mặc một cái áo chui đầu lông xù màu cam khi cô dừng lại trước cửa hiệu Victoria's Secret vì một người phụ nữ đang phân phát những tờ rơi quảng cáo bộ sưu tập đồ lót Rất Gợi Cảm.

*Mua hai áo lót Rất Gợi Cảm được tặng một dây chữ V hay tanga đồng bộ! tờ rơi viết vậy.*

Vanessa không biết dây chữ V hay tanga là cái gì. Cô đã mua quần lót cotton hiệu Hanes Her Way và áo ngực ở Rite Aid và chưa bao giờ vào hiệu Victoria's Secret cả. Cô nhìn lên những tấm poster có hình Gisele Bundchen đang mặc bộ sưu tập Các Thiên Thần choán hết các cửa sổ. Các poster có ghi, *Đồ lót không có đường nối vừa khít tuyệt trần*. Dĩ nhiên cái gì chả trông như không có đường nối và tuyệt trần khi ở trên người Gisele, nhưng liệu có đẹp khi cô mặc không?

Vanessa xoắn cái dây đeo máy quay lên vai và đẩy cánh cửa kính nặng nề của cửa hiệu, nghĩ có khi tìm được cái gì đó vui vui.

Cô được tiếp đón ngay khi cánh cửa vừa đóng lại sau lưng.

“Xin hân hạnh đón cô đến với Victoria's Secret,” một người phụ nữ tóc vàng xinh xắn mặc bộ đồ vest màu đen bó nói. “Tôi có thể giúp cô tìm được gì hôm nay không?”

Vanessa nhìn trừng trừng cô ta. Cô ghét những người bán hàng cứ lảng vảng xung quanh. “Không,” cô nói vẻ cục cằn. “Tôi chỉ xem thôi.”

Người phụ nữ mỉm cười hòa nhã. “Vâng. Nếu cần gì, thì tên tôi là Vanessa.”

Vanessa chăm chăm nhìn ngạc nhiên. “Tên tôi cũng thế,” cô nói, cảm thấy hơi tệ khi mình đã thô lỗ với người phụ nữ. “Chúng ta trùng tên nhau.”

Vanessa tóc vàng tươi cười đáp lại. “Thế chẳng phải sự trùng hợp ngẫu nhiên sao? Ôi, thế thì cô sẽ không quên tên tôi đâu. Hãy cứ gọi tôi nếu cô cần gì nhé.” Rồi cô quay đi để giúp khách hàng khác.

Vanessa nhìn quanh cửa hiệu. Mùi nước hoa và nhạc thính phòng tràn ngập không gian, và tấm thảm trải sàn có màu đỏ sẫm như nhung. Những cái bàn tròn phủ satin đỏ chất những cái quần lót dây và có ống một màu, in hình con thú hay hoa văn. Trên mỗi bức tường lại treo những giá áo lót có dentelle, bằng satin co giãn và cotton. Có các loại đồ lót ngủ, tanga, dây chữ V và quần đùi nam giới. Áo ngực xẻ rộng, đồ nâng ngực, tất có dây đeo và thắt lưng đeo tất.

Vanessa chưa từng thấy nhiều cảnh tượng ngần nấp dành cho thứ phù phiếm của con gái đến thế, thứ mà cô luôn khinh ghét. Nhưng có thể, chỉ là có thể, một cái áo lót hở rộng có điểm dentelle hoa hồng Rất Gợi Cảm và một cái quần tanga có dentelle tiếp màu sẽ là thứ cô cần để khiến bản thân mình trở nên không thể cưỡng lại được đối với Dan. Cậu sẽ có khoảnh khắc đắm chất thơ đầy tự nhiên của mình hay bất cứ điều gì cậu đang đón đợi và quyết định được mình đã sẵn sàng cho việc làm tình.

Cô bước tới một cái giá treo áo lót không dây có dentelle màu đỏ và lật giở chúng. 34B, 36C, 38D. Cô còn không biết cỡ của mình nữa. Bên dưới cái giá treo áo lót là một cái giá treo quần ren, giống quần đùi ren hơn là quần lót ống - loại quần đùi *cực kỳ* ngắn. Vanessa xem cái mác. Ra *những cái này* là tanga. Chà, trông cũng không đến nỗi nào. Cô nhìn quanh phòng, tìm người trùng tên tóc vàng của mình.

“Đã quyết định được cô muốn thử gì đó rồi phải không?” Vanessa tóc vàng hỏi, bước qua cái quầy bên trái Vanessa, chỗ cô đang bận treo lại một cái giá quần lót dây cotton trắng.

Vanessa nhún vai vẻ không thể giúp được. “Ừm, có cái này mà màu đen không?” Cô giơ lên một cái áo lót ren hở rộng Rất Gợi Cảm màu đỏ.

“Cô cần cỡ bao nhiêu?” Vanessa tóc vàng hỏi.

Vanessa chau mày. Làm sao cô có thể trải qua 17 năm cuộc đời mà không biết cỡ áo ngực của mình? “Tôi không rõ,” cô lí nhí gần như không thành tiếng.

Vanessa mỉm cười độ lượng. “Hãy tìm một phòng thay đồ, rồi tôi sẽ đo cho. Rồi chúng ta sẽ nói về cái mà cô đang tìm. Chúng ta sẽ tìm thấy thứ đúng kiểu hợp với người cô và mặc thoải mái nhất! Thấy thế nào?”

Vanessa gật đầu vẻ đành lòng. Cô không thực sự thích ý tưởng có ai đó đo ngực mình, và cô cũng chẳng có ý đồ về việc tìm cái gì, nhưng Vanessa tóc vàng xem ra rất chuyên nghiệp, và cô đã đến cái nước phải mua cho xong rồi. “Miễn có màu đen là được,” cô nhấn mạnh.

Chúng tớ biết, chúng tớ biết mà.

*Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.*

## Xin chào các cậu!

Hãy yêu em gái bạn, nhưng đừng quá nhiều

Đạo này tớ để ý rằng chúng mình chẳng nghe thấy tăm hơi gì từ **A**, người anh con dượng tóc uốn luống cày đáng yêu của **B** nhỉ. Các bạn chắc nghĩ cậu ấy quá bận học ôn thi và tập tành cùng với ban nhạc mới. Nhưng không phải đâu. Cậu ta trốn đấy. Và tớ gần như được mách chắc rằng lý do cậu ấy trốn là vì cậu ấy đang đau đầu với vài vấn đề nghiêm trọng. Chà, một vấn đề, chính xác là: Cậu ta yêu người em gái con dì của mình. Gần đây nhất thì cậu ấy đã rủ người bạn chơi trống **M** cùng đi St. Barts, và tớ ngờ rằng lý do cậu ta làm vậy là để **M** sẽ giữ chân **B** và để cho khuất mắt cậu.

### E-mail của bạn

**H:** GNC thân mến,

Tớ học cùng lớp Sức khỏe với **J**, và tớ biết một sự thật rằng cô ấy đang phải trị liệu cho tình trạng cứ mân mê rốn của mình. Cô ấy cứ phải vào nhà vệ sinh hàng giờ để kiểm tra rằng nó vẫn còn nguyên, và khi chúng tớ thay đồ tập thể dục, cô nàng cứ nhìn chăm chăm rốn của người khác. Thật là kỳ cục.

--Ronisays

**Đ:** Ronisays ơi,

Thế có gì sai trái nào? Rốn riếc là thứ quyền rũ. Ít nhất thì của tớ cũng thế.

--GNC

**H:** GNC này,

Tớ nghĩ là bạn khoái khi được biết rằng tớ ở cùng tòa nhà với **B** mà bạn vẫn nói đến ấy, và thỉnh thoảng tớ nhận được thư gửi cô ấy do nhầm lẫn. Mẹ cô ấy có cả tấn thư từ Những Khởi Đầu Mới, chắc là một phòng khám phụ sản hay trung tâm tư vấn cai rượu. Tớ đã kiểm tra trong danh bạ rồi.

--Ú òa

 Chào ú òa,

Hãy hi vọng là bà ấy chỉ cho họ tiền và thực sự không dùng dịch vụ của họ!

--GNC

Ngó nghiêng

**S** cho người gác cửa một hình người tuyết bằng chocolate thôi cao 10 phân gói trong lá vàng có logo **Godiva. Flow** thật sự đang rất nhiệt tình, trừ khi **S** có người ngưỡng mộ khác - cô ném ngay những cái thiệp quà tặng nho nhỏ đi mà không cần đọc chúng. **D** nhìn nước trôi dưới bến tàu trên đường 79 để tìm thi hứng. **V** trong quán bar ở Billyburg, đang thử hình tượng mới cải thiện của mình nhờ **Victorias Secret**, có lẽ thế? **B** và **S** rời **J. Sisters Salon** sau khi đã tẩy lông toàn thân để chuẩn bị cho vụ đi St. Barts.

Trông có vẻ sẽ nóng bỏng hơn cả trời nóng ở đó nữa!

Hãy tận hưởng một kỳ nghỉ thú vị và đừng quên có thật nhiều vụ vui vẻ điên cuồng nhất có thể có nhé! Tớ biết tớ sẽ có. Gặp các bạn ở đó nào!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

# B kệt trong giờ học môn kinh tế, vẽ bọn con trai như ruồi

Blair Waldorf Bài luận Đăng ký 23 tháng 12 trường Đại học Yale

Điều tôi yêu nhất ở nhân vật điện ảnh của Audrey Hepburn là cùng lúc nàng vừa xa vời vừa dễ gần. Nàng bay bổng nhưng cũng thực tế. Nàng bí hiểm, nhưng cũng cởi mở.

Blair dừng gõ và ấn phím backspace trên cái máy iBook của nó cho đến khi mọi từ được xóa hết. Nhân vật điện ảnh? Đây là cái quái gì? Nó làm cho Blair giống như mấy cái đĩa làm phim bộ tịch kiểu Vanessa Abrams, cái đĩa con gái ở lớp làm phim của nó có cái đầu trọc và chân béo ú. Vấn đề là, Blair phải viết về Audrey Hepburn khi xuất hiện trên phim và không phải là một người thực, bởi vì Blair thành thực mà nói thì chẳng biết nhiều về Audrey thực hơn so với khi bà thôi mặc những bộ đồ may đo của nhà Givenchy lúc đã già, cắt hết tóc, lúc nào cũng chỉ mặc đồ khaki và áo cổ lọ màu đen. Blair đã lôi ra cả đồng sách về Audrey Hepburn từ thư viện nhưng chẳng qua nổi chương đầu nào. Nó thật sự không muốn nghe về bệnh viêm ruột kết của Audrey hay công việc của bà với UNICEF. Thú vị hơn nhiều khi *tưởng tượng* về cuộc đời của Audrey đã diễn ra thế nào hơn là đọc những số liệu thực.

“Ấy đang viết gì vậy?” Miles hỏi, pha thêm vào nước cam của Blair bằng một chai nhỏ vodka Smirnoff.

Để đổi không khí, Aaron đã rủ Miles tới St. Barts để nghỉ Giáng sinh cùng họ và quyết định không nói cho Blair biết cho đến khi họ gặp nhau ở quầy thủ tục của United Airlines. Hiên nhiên đó là lý do duy nhất Miles đến vì cậu nghĩ cậu sẽ có cả kỳ nghỉ với Blair. Nhưng Blair kiên quyết làm cho cậu thấy ngay từ trước khi hạ cánh là cậu đã sai lầm tệ hại.

“Chẳng có gì,” nó nói mà không nhìn lên.



Họ đã rời căn hộ vào cái giờ rất bất tiện là 7 giờ 40 sáng. Bây giờ là 1 giờ và máy bay vẫn còn 1 tiếng nữa mới đến St. Barts. Aaron đã ngủ - hoặc có thể là cậu chỉ vờ ngủ để không phải nhìn thấy Miles va chạm với Blair. Serena đang nghe Coldplay bằng máy Discman của mình, yên tâm rằng đã rời xa được cơn lũ quà tặng đều đặn của Flow. Tyler đang chơi cờ trên máy Game Boy và đang còn dỗi vì phút cuối mẹ của cậu bạn Hoàng tử Rolf von Wurtzel đã quyết định không cho Rolf đi St. Barts cùng Tyler vì hoàng tử Đức trẻ tuổi có vấn đề tè dầm đáng xấu hổ. Blair khuấy đá viên quanh thành cốc bằng một cái ống nhựa nâu nhỏ.

“Tớ đã gọi ấy suốt cả tuần,” Miles bảo Blair khi cậu ngã ghế để duỗi đôi chân dài ra đằng trước. Quá mức kinh hoàng cho Blair, họ đều bị nhồi trong khoang thường như cá hộp. “Nhưng tớ hẳn đã lưu số của ấy sai thì phải.”

Blair không rời mắt khỏi màn hình máy tính. *Không*, nó thầm đáp lại. *Tôi đã cho cậu số giả đấy chứ.*

Miles giơ tay sờ và lướt nhẹ dọc theo đuôi tóc của Blair. “Anh nhớ em,” cậu thì thầm.

Nó liếc cậu, nghiêm trang rồi quay đi chỗ khác, thầm hỏi liệu Audrey Hepburn sẽ làm gì trong một tình huống không lấy làm thích thú thế này.

Bạn có biết có những người vô công rồi nghề sùng đạo dán những miếng đề can lên xe hơi của họ có dòng chữ “Jesus sẽ làm gì?” Chà, Blair có câu tương tự: “Audrey sẽ làm gì?”

Chẳng phải là Blair có gì phản đối lại Miles. Cậu chẳng phải loại đàn độn lầy nhầy gì, và cậu lại mặc đồ Armani đẹp ngời. Cậu đẹp trai và là bạn của Aaron, cũng là một chàng vào loại được, cho dù như thể hiện mình chẳng có anh con dượng nào hết. Blair nên cảm thấy vui thích trước sự chú ý của Miles, và có lẽ nó sẽ làm vậy nếu nó có tâm trạng đong đưa với cậu ta. Nhưng thực tế là vào 11 giờ sáng, chết nghẹt trong cái khoang hạng phổ thông trên một cái máy bay bé tí nhếch nhác với cái máy tính trong lòng và mái tóc bấn thiu buộc lên thành đuôi ngựa, nó chẳng cảm thấy muốn đong đưa với ai hết.

“Xin lỗi, thưa cô, cô có muốn lấy một quyển Vogue Anh quốc không?” chiêu đãi viên ở hạng nhất hỏi. Anh ta trông giống như một Pierce Brosnan trẻ hơn, cao hơn và nếu anh ta không mặc bộ đồng phục United Airlines, anh ta chắc hẳn sẽ hấp dẫn.

Blair nhận lấy quyển tạp chí. Nó để ý anh chiêu đãi viên không đưa quyển Vogue Anh cho bất kỳ ai ở hạng phổ thông, trừ nó ra.

“Tôi có thể lấy cho cô một ly gì không? Champagne nhé?” anh ta đề nghị với một cái nháy mắt.

Blair đánh rơi quyển tạp chí xuống sàn. Anh ta không thể thấy nó đang bận sao? “Không, cảm ơn anh,” nó đáp.

Miles đưa anh chiêu đãi viên ly rum pha Coke đã cạn của cậu. “Tôi lấy thêm một ly nữa.”

Người chiêu đãi viên lấy cái ly, vẻ bực bội khi anh ta đã đặc biệt chỉ hỏi riêng Blair xem nó có cần gì không và giờ anh mắc kẹt với cái đĩa khéo mồm choai choai ngồi cạnh.

Miles quay lại với việc nghịch tóc Blair trong tay mình. “Em không định đọc tạp chí của mình hay sao?”

Blair muốn bảo cậu ta lấy quyển tạp chí che cái mông mặc đồ Armani của cậu lại, nhưng nó biết ở tình huống này, Audrey sẽ thật bình thản và tiếp tục làm những gì mà cô ấy đang làm với hi vọng rằng người quấy rầy sẽ nhận ra dấu hiệu và để cô yên.

Nó dồn sự tập trung trở lại bài luận. Điều nó muốn nói là Audrey có mọi phẩm chất mà Blair nghĩ một người phụ nữ phải có. Phong cách, sắc đẹp, sự cao quý, thông minh, hóm hỉnh, can đảm và một chút bí ẩn khiến đàn ông nghiêng ngả ngay lập tức. Nhưng Blair không phải là một kẻ ngốc. Nó không thể nói nhiều trong bài luận nộp trường Yale rằng lý do ngưỡng mộ Audrey Hepburn là nàng có sức hút không cưỡng được với đàn ông - nhất là không nên nói sau khi Blair đã hôn người phỏng vấn mình.

Cô Glos đã bảo nó không nên quá văn hoa. Blair đặt các ngón tay vào bàn phím lại và bắt đầu gõ, để cho từ ngữ trôi ra không thực sự theo dự

định sẽ nói gì.

Thình thoảng, tôi mơ tôi là Audrey Hepburn. Tôi cảm thấy thanh thoát và tinh khiết hơn khi tôi nói cùng âm điệu dễ chịu của cô ấy. Audrey làm cho mọi thứ trở nên dễ dàng. Cô chưa từng dự một kỳ thi dự bị nào hay phải viết lại một bài luận ngu xuẩn nộp đăng ký trường đại học nào. Cô chưa bao giờ phải có một kỳ nghỉ với bà mẹ cùng ông bố dượng béo ị khó chịu hay đưa bạn dâm đăng đến bức mình của thằng con dượng. Bạn trai của cô ấy chưa bao giờ đá cô vì một đứa có hơn-mười-tuổi-đầu. Và cho dù cô có vấn đề gì, cô cũng giữ im lặng và tự mình đương đầu với chúng thay vì nói cho bất cứ ai trên đời, kể cả người phỏng vấn cô ở trường Yale. Nếu tôi là Audrey, tôi cảm thấy như tôi có thể sống được ở thế giới này.

Blair đọc lại những gì đã viết, rồi bôi đen toàn bộ đoạn văn và xóa đi. *Nếu tôi là Audrey, tôi sẽ là đồ tâm thần còn có lý hơn.*

“Và có vẻ như có một ngày đẹp trời ở khu vực chúng ta bắt đầu hạ cánh xuống St. Barts,” giọng trầm ấm của cơ trưởng vang lên trong hệ thống âm thanh máy bay. “Tôi chỉ muốn nhân cơ hội này xin cảm ơn quý khách đã bay cùng chúng tôi hôm nay. Tôi đặc biệt xin cảm ơn cô gái tóc nâu dễ thương ở ghế số 24 B. Chúc một chuyến đi tuyệt vời, và tôi hi vọng bạn sẽ họn hãng United lần nữa cho chuyến bay tới.”

24 B. Blair nhìn lên cái móc nhỏ dán trên trần. Đó là ghế của nó. Nó đã *tưởng tượng* viên phi công mê cô, hay là anh ta thực sự mê rồi?

Miles vẫn nghịch mái tóc Blair. Người chiêu đãi viên quay lại với đồ uống của Miles và mang một ly champagne cho Blair, cho dù nó đã nói không muốn.

“Lời chào mừng từ phi công,” anh chiêu đãi viên nói với nụ cười hiểu rõ mọi sự.

Blair cảm thấy mình như Mia Farrow trong *Alice*, bộ phim của Woody Allen mà thầy Beckham đã cho cả lớp làm phim xem không chỉ 1 mà những 2 lần. Trong phim, Alice - một bà mẹ ngu đần ở Park Avenue - đã

lạc tới một nơi kỳ quái ở khu Chinatown, chỗ cô ta ăn những món ăn thảo dược Trung Hoa nặng mùi mà thu hút các chàng như ruồi bu.

Không thể làm một kẻ từ chối ly rượu khi được đưa tận tay, Blair uống cạn ly champagne và đóng cái máy tính lại, nhét nó vào cái túi khóa Louis Vuitton và đá xuống dưới ghế đằng trước. Máy bay bắt đầu hạ cánh, và bên ngoài cửa sổ là biển Carribe nóng ấm lấp lánh đầy hứa hẹn. Blair xoay cái nhẫn hồng ngọc quanh ngón tay, nóng lòng muốn được chui vào bộ bikini Gucci màu đen mới và lao ra bãi biển, thoát khỏi mọi người và mọi thứ.

Aaron mở mắt ra và ngồi dậy, che mắt tầm nhìn của Blair. Cậu mỉm cười, “Đặng ấy xong bài luận chưa?”

“Khốn nạn,” nó trả lời.

# D sẵn sàng hay chưa

“Cho thêm bột cà ri vào!” Ông Rufus Humphrey làu bàu với nước sốt cà chua sau khi ông ném thử. “Thêm rượu rum nữa!” Đang là trưa thứ sáu và là cú nghỉ phép năm đột xuất nhờ hứng lên trong vòng 1 giờ đồng hồ.

“Nhưng bố, sốt cà chua này chẳng phải là vị Ý à?” Dan cãi lại.

Bố cậu nhúu đôi lông mày bạc rậm rì lại và lau hai bàn tay dính nước sốt vào cái áo phong trắng bản đang mặc có chữ HÃY CỨU NGƯỜI CỘNG SẢN! “Con trở thành một đứa khó tính thế từ khi nào vậy?” Ông huơ huơ một cái muỗng gỗ lên trên đầu. “Không có luật nào ở đây, chỉ có các khả năng thôi!”

Dan nhún vai và rưới mấy cốc rum mạnh vào nước sốt. Không băn khoăn gì khi ai cũng điên lên được với món sốt cà chua của bố cậu. Sau vài miếng là họ sẽ bỏ đi hết.

“Vậy chàng mà em con mời là ai vậy?” Ông Rufus hỏi. Ông luôn dùng từ *chàng* để trêu chọc cách Dan và Jenny nói chuyện. Đó là điều rất bực mình.

“Tên cậu ấy là Nate,” Dan nói vẻ phát điên. “Cậu ta rất thoải mái,” cậu nói thêm, mặc dù cậu chắc chắn bố mình sẽ thực sự coi thường Nate. Nate mặc áo phong có cổ và có mái tóc được cắt rất đắt tiền. Cậu ta đi giày da và đeo thắt lưng da, và cậu ta thường xuyên phê thuốc đến mức không thể có nổi một cuộc nói chuyện mà không chêm vào một tiếng hí như lừa vào giữa. Nhưng Dan không hơi đâu giải thích chuyện đó với bố. Cậu quá sốt ruột với sự thật là Vanessa sẽ đến bất cứ lúc nào và cậu gần như đã chuẩn bị tinh thần để nói với cô rằng cậu muốn làm tình.

“Chà, hi vọng là nhân vật Nate này sẽ thích món Sốt cà chua của người Punjab,” ông Rufus thốt lên, rót rượu Chianti vào cái cốc café Mets cỡ bự của mình.

Chuông cửa reo và ông Rufus lao tới để cho người bạn lâu năm nhất của mình, Lyle Gross, người ông gặp ở công viên 20 năm trước vào. Lyle là

một trong số những người đàn ông không có tuổi mà bạn luôn thấy ngồi ở ghế công viên, nghe tường thuật trận đấu của đội Mets từ đài xách tay và nghiên cứu một tờ *Tin tức hàng ngày* từ 3 tuần trước mà ông ta nhặt được từ thùng rác. Ông là một nhà văn, ông nói vậy, mặc dù Dan chưa từng thấy một bằng chứng nào xác nhận điều đó.

“Tôi đã mua nho,” Lyle thông báo. Ông vuốt mái tóc bạc che chỗ hói. Ông mặc một cái áo sơ dẹt màu vàng mù tạt, cái quần cộc len màu hạt dẻ và đi đôi giày quần vợt Nike trắng. Có vài vết xước nhỏ trên cổ ông, chỗ ông cắt phải lúc cạo râu. Thật khổ sở khi phải nhìn vào ông ta. “Chào cháu, Danielson!”

“Chào bác,” Dan đáp lại. Lyle luôn thêm phần hoa mỹ lật vạt vào tên của mọi người. Ông chắc nghĩ như thế thì sẽ vui lắm, nhưng Dan chẳng thấy hài hước gì hết.

Rufus tóm lấy chùm nho và thả cho Dan. “Cho vài quả vào đi,” ông ra lệnh.

“Được thôi.” Đây hồ nghi, Dan dứt vài quả nho khỏi chùm và thả chúng vào chỗ nước xốt. Lúc này mà cậu có thể thả vài cục phân của con Marx vào thì cũng chẳng ai biết. Marx là con mèo mướp béo phì đang nằm ườn ra trên bàn bếp giữa một cái bánh mì baguette và một miếng fromage parmesan khổng lồ.

Trong khi Rufus và Lyle ở trong phòng khách đang chọn một cái đĩa từ bộ sưu tập đĩa than cũ của Rufus thì Dan khuấy chỗ nước xốt với một bàn tay run rẩy, đang tự hỏi cậu nên gợi mở chủ đề về sex đích xác thế nào với Vanessa. Cậu đã bảo cô là cậu muốn chuyện thật tự nhiên, nhưng cậu đang đùa ai chứ? Giờ thì mọi việc cậu thật sự muốn là vượt qua chuyện này thật *nhANH* để cậu có thể quay lại viết lách bởi vì cậu đã mệt mỏi và phát ốm với việc nhìn chăm chăm vào quyển sổ bìa đen mà tâm trí trống rỗng y như trang giấy trắng.

Dan khuấy nước xốt nhanh và nhanh hơn, cho đến khi đám nước cà chua đỏ dính nhớp trào ra thành của cái chảo. Cậu chỉ cần mạnh dạn bước ra và

nói điều đó, hi vọng sao Vanessa đừng cười cậu.

# V ở đúng nơi nhưng sai thời điểm

Vanessa lý ra đã phải đến nhà Dan rồi, nhưng cô phải mang theo chỗ thiết bị quay phim, và đó là một cuộc hành trình - đầu tiên là tàu L từ Williamsburg đến đường 14 Tây và rồi tàu E đi ra rìa công viên Trung tâm - quả là một buổi chiều đẹp đẽ, thật xấu hổ nếu không ghi được cảnh nào cho bài luận bằng phim của cô khi đi ra ngoài trời thế. Tuyết rơi đêm qua và lối đi bộ trong công viên đóng băng lại rất trơn. Khi cô dò dẫm trên lối ra mặt hồ đóng băng, Vanessa ước gì mình đã quăng cái quần lót Victoria's Secret vào túi thay vì mặc nó lúc này. Cái chun cửa vào da cô lạnh buốt và chà xát cô vào toàn những chỗ khó chịu.

Cạnh hồ có một cây sồi già khổng lồ, cành rũ xuống những cột băng. Vanessa lôi máy quay ra khỏi bao. Cô có thể quay những cột băng này và dùng chúng cho cảnh mở đầu bài luận phim về New York của mình. Thật là một cách hay để giới thiệu bối cảnh. Khoảnh khắc đó sẽ khiến khán giả nghĩ phim được quay ở một miền quê thanh bình. Rồi cô sẽ cắt sang cảnh đô thị thật sự, như cảnh những tảng thịt được cắt ra từ những xác súc vật máu me ở trên đường West.

Cô xoay ống kính, cố gắng lấy hình gần các cột băng và rồi lùi ra. Nó hơi giống kiểu kênh National Geographic theo lối đi vòng quanh. Dan luôn bảo là cô cần phải cho thêm hành động vào phim của mình, nhưng Vanessa nhất quyết rằng phim chính xác giống như thơ. Không có gì cần thiết phải xảy ra cả; bạn chỉ phải cảm nhận điều gì đó thôi.

Và khi Vanessa đứng dưới tuyết ở bên hồ băng, cố gắng thu lại cái vẻ đẹp ngăn ngái, bình dị của những cột băng, cô cảm nhận được rõ ràng một thứ: cảm giác của một cái quần lót tanga màu đen có ren lạnh cóng như cửa vào môn cô.

Đầu buổi chiều, Nate đưa Jenny đi xem buổi diễn vở *Kẹp Hạt Dẻ* ở Trung tâm Lincoln. Nó đúng như Nate vẫn nhớ, với một cây thông Giáng sinh khổng lồ và những con chuột ghê rợn đang đánh nhau to như thật.



Jenny đã ngồi xem trong sự mê mết say sưa với âm nhạc, cảnh trí, vũ công và trang phục - đặc biệt là nhân vật Nàng tiên Kẹo bi. Tim nó căng đến như vỡ òa ra trong cảnh kết khi Clara và Hoàng tử Kẹp Hạt Dẻ bay lên trời trên chiếc xe trượt tuyết ngựa kéo của họ.

Sau đấy, Jenny và Nate dự định sẽ đi thẳng về nhà dự bữa tiệc của ông Rufus, nhưng chẳng có cách nào nhanh hơn để tiêu tùng một buổi chiều hoàn hảo bằng cách đi bộ đến gặp bố của con bé với cái áo phông của ông quăng ở bếp, đang rưới rượu rum và một chai tương cà chua cỡ tiết kiệm to uỳnh vào một cái bình. Nate đã thật hoàn hảo cả ngày, nắm tay nó và chỉ nó xem những phần yêu thích của cậu trong vở ballet. Cậu còn trông hoàn hảo hơn trong bộ comple vải cashmere xám và áo sơ mi xanh hoa oải hương. Vì thế Jenny quyết định về nhà theo đường xa hơn, đi qua Công viên Trung tâm.

Khi họ đi xuống lối ra hồ, nó tìm và nắm chặt tay Nate. Đôi ủng da lộn đen của nó có đế mềm và dễ bị trượt trên băng. Giờ nó không còn nghĩ đến vở ballet nữa, nó không thể không chú ý đến cảm giác rất kỳ cục trong khe hông. Nó thầm nhắc nhở mình rằng phải thư giãn - nó không có một cái gì chọc vào hông cả, chỉ là nó đang mặc cái quần lót dây mới mà thôi.

Bàn tay kia của Nate bóp chặt quanh cái túi Ziploc đựng lá cần sa trong túi áo khoác len, giữ cho ấm. Không gì tệ hơn là lá cần sa đông lạnh lại. Nó sẽ ẩm sì và khói như địa ngục khi bạn châm lửa. Cậu đã muốn châm lên ngay khi ra khỏi buổi biểu diễn ballet, nhưng có mấy thứ siêu thực và đẹp đẽ lúc mặt trời chìm trong màn tuyết và hơi ấm từ tay của Jenny làm cho cậu không cảm thấy cần một điếu nào. Cậu chỉ cảm thấy thích trò chuyện.

“Chán ghê, anh phải lên Maine ngày mai,” cậu nói. “Nhưng anh phải làm xong mấy bản hồ sơ đăng ký, vì thế có cái hay là anh sẽ đến chỗ nào yên tĩnh. Người phỏng vấn anh ở Brown nói họ có cái khoa mới khá thú vị tên là Nghiên cứu Khoa học Kỹ thuật. Anh đang nghĩ nếu anh tới đó, anh có thể thiết kế thuyền như một phần trong ngành học của anh, em biết chứ?”

Jenny gật đầu, tập trung vào đôi chân mình. Nó không muốn Nate đi ngay ngày mai. Nó không muốn cậu đi ngay đến trường đại học nữa.

Hồ nước đã hiện ra trước mắt. Vào mùa xuân, Nate thích đứng trong cái vịnh lâu, rít cần sa, và theo dõi những con vịt cùng bầy con của chúng bơi quanh. Cái hồ lúc này hoàn toàn đóng băng. Có lẽ họ có thể đi trên đó được.

“Thật kỳ lạ,” cậu nói tiếp. “Cũng dịp này năm ngoái, anh biết đích xác mình sẽ ở đâu trong một năm tới: ở đây, trong thành phố này, đi đến trường và lượn quanh cùng hội bạn giống như mọi lần. Nhưng anh không có ý tưởng gì về nơi anh sẽ đến năm sau. Điên thật.”

Jenny quay sang nhìn Nate, băn khoăn liệu cậu sẽ phản ứng thế nào nếu nó nói nó yêu cậu ngay lúc này. Má cậu hồng lên vì lạnh và vành của đôi tai hoàn hảo đáng ngưỡng mộ của cậu cũng vậy. Anh thật đẹp ngời ngời, nó cảm thấy muốn hét lên mỗi lần nhìn cậu.

“Em đang mặc quần lót đây,” nó thở ra trước khi có thể kìm mình lại. Nó bắt đầu bước nhanh hơn. Nó không thể tin nổi mình lại nói thế!

“Đợi chút. Gì cơ?!” Nate tăng nhịp lên để theo kịp nó. Cậu chẳng nghe thấy nó nói gì.

Jenny buông tay cậu ra. “Em đang mặc quần lót đây!” nó la lên, lần này to hơn. Rồi nó khúc khích cười và đâm bổ chạy đi, trượt và lướt trên đồi xuống đầm đóng băng.

Lần này, Nate đã nghe thấy. Cậu buông tay khỏi cái túi Ziploc và bắt đầu đuổi theo nó. “Quay lại đây! Anh muốn nhìn cái quần lót dây đo-ó!” cậu la lên bằng cái giọng ma cà rồng dễ sợ.

Jenny ré lên và tiếp tục chạy. Mắt nó ứa lệ vì lạnh và hơi thở nghẹn cổ họng.

Nate đuổi theo suốt đường ra trên mặt băng phủ tuyết, chỗ chân Jenny trượt lướt thướt bên dưới, rồi nó nằm lăn ra dưới một cây sồi to được trang hoàng bằng những cột băng dài, lấp lánh như pha lê. Cậu nhảy chồm lên Jenny và cả hai lăn tròn, cười rúc rích đến tắt thở và vốc tuyết lên tóc nhau.

Nate lật chỗ bụng Jenny ra và tốc áo khoác của nó lên. “Cho anh xem, cho anh xem!” cậu hét lên, móc cái lưng quần nhung đen của nó ra và kéo

chúng xuống để thấy một thoáng mộng trần.

“Đợi đã!” Jenny thét lên, rúc rích và quăn quại. Nó nhắm nghiền mắt, không thể kìm lại chút nào nữa. “Đợi đã, Nate, *em yêu anh!*”

Nate dừng lại một giât lát, đón nhận thông tin. Rồi thay vì lăn nó vòng quanh và hôn nó hay bảo rằng cậu cũng yêu nó, cậu thối một vốc tuyết lên một bên mông hồng hồng xinh xinh của nó và rồi xoa lên lưng mình, thả ra những hơi như khói ấm lên bầu trời xanh giá lạnh.

Jenny nằm sấp ra thêm vài giây, lấy lại hơi. Rồi nó nhồm dậy đứng lên và chỉnh lại quần áo. Nó sung sướng vì rút cục đã nói ra, nhưng có vẻ sẽ tuyệt vời hơn nhiều nếu Nate đáp lại ngay. Cậu hẳn đã định nói, “Anh yêu em,” rồi bế nó, và đưa lên một chiếc xe trượt tuyết độc mã đến xứ thần tiên phi thực.

Nhưng mọi thứ Nate đã làm chỉ là gây tiếng phòm phộp trên mông trần của nó.

“Anh không mặc cái quần boxers chèo thuyền đấy chứ?” nó hỏi đầy vẻ hi vọng, cố gắng điều khiển những thứ đây vui vẻ đã được khởi sự.

“Anh không rõ,” Nate lăn xuống và tháo dây lưng, Cậu tụt quần dài xuống khỏi hông. “Kẻ ô xanh,” cậu nói. “Xin lỗi nhé.”

“Được mà,” Jenny đáp lại nhanh chóng, kéo áo khoác kín người. “Này,” nó chuyển chủ đề. “Đi ra chỗ tượng Romeo và Juliet đi. Chỗ đấy em rất thích, và ngay trên lối này.”

Nate đã vào công viên hàng bao lần, nhưng cậu chưa bao giờ biết tới cái mà nó đang nói tới. “Tượng Romeo và Juliet nào cơ?”

Jenny xoa bàn tay lên và xuống cánh tay. “Không hề gì. Em sẽ chỉ cho anh khi bọn mình ra đó.”

“Em lạnh không?” Nate hỏi, ngồi chống khuỷu tay và giơ tay kia ra. “Lại đây.”

Nó do dự một giây và rồi bước lại. Nate kéo nó nằm lên người cậu và bọc nó lại bằng áo khoác của cậu, hôn lên trán và rồi hai bên má hồng rực

vì rét của nó.

Nó chà đôi môi lên cằm của cậu và không thể cưỡng lại được việc nói ra lần nữa. Có thể, chỉ là có thể, cậu chưa nghe thấy lúc đầu.

“Em yêu anh,” nó thì thầm.

Lần này Nate phải đáp lại. Cậu đang nắm tay nó, và nó thì đang nhìn vào đôi mắt xanh lục của cậu bằng đôi mắt nâu to đầy chờ đợi.

Và họ vừa mới xem *Kẹp Hạt Dẻ*, lạ Chúa, đó là một câu chuyện tình, trong trường hợp cậu không nhớ.

“Anh cũng yêu em,” cậu lẩm bẩm.

Và rồi họ hôn nhau lâu, thật lâu. Cái mũ đỏ của Jenny rơi ra và mái tóc nâu sẫm phủ lên mặt họ, che giấu họ.

Nhưng thế lại không ổn lắm.

Dan đã bảo Vanessa rằng phim của cô cần có hành động hơn. Chà, đây rõ ràng có vài hành động rồi. Phải, những cột băng thật tuyệt, thật tráng lệ. Nhưng bạn có thường xuyên thấy một người phụ nữ phô trương trần ra dưới tuyết chưa? Bạn có thường thấy một gã trai mày râu hoàn toàn sạch sẽ đi tụt quần dưới ban ngày ban mặt giữa mùa đông không? Và bạn có hay thấy một cặp nào lăn lộn trong một cái áo khoác to giữa một cái hồ đóng băng, và giữa một thành phố náo nhiệt nhất trên thế giới không? Nếu chỉ cần có cái trực thăng, Vanessa sẽ bay lên và lù ra xa, ra xa cho đến khi cặp kia chỉ còn là một cái đầu ghim ở giữa những ô bàn cờ của Manhattan. Nhưng cô không có trực thăng, vì thế cô phải sáng tạo bằng cách biên tập. Phần hay nhất là cô không quay cận mặt đôi kia, để họ có thể là bất kỳ ai ở tuổi nào - bạn và bạn trai của bạn, hay cụ nội và bạn trai của *cu* ấy. Đó là chất thơ thuần khiết, thô mộc và đẹp đẽ. Cô thật nóng lòng cho Dan xem.

Đợi đã. Nhưng nên trước hay sau khi cô cho cậu xem cô mặc gì dưới cái áo cổ lọ đen và cái váy len đen này nhỉ?

# La isla bonita

Khu resort Đảo Hòa Bình nằm trên đảo St, Barts là một loại chốn nghỉ mà những người nổi tiếng đến ăn náu và những phụ nữ New York trung niên giàu có đến để hồi phục sau các phi vụ phẫu thuật thẩm mỹ. Trừ khi bạn là ai đó hoặc bạn biết ai đó, bạn sẽ chẳng thể ở đây được. Nhưng thật quá bình thường cho Cyrus Rose, bố dượng của Blair, người sở hữu cả một công ty phát triển đã xây nên cái resort này, và do đó ba cái biệt thự mà ông với mẹ Blair đã đặt cho gia đình đương nhiên là đẹp nhất ở đây.

Biệt thự của Serena và Blair có một hàng hiên bao quanh, từ chỗ này, họ có thể nhìn thấy bể bơi của khu resort, nơi các bà ngoài 40 vừa đi cấy nâng ngực và giảm mỡ đùi nằm trên những cái ghế xếp, đeo kính râm to đùng và mặc áo nịt không dây, giả đồ như đang đọc tạp chí thời trang tiếng Pháp trong khi đã say khướt rượu punch trong nhà. Một trong số những bà ấy dắt theo một con chó trắng xù nhỏ xíu, và đến con này cũng được đeo kính râm nốt. Từ phía bên kia của hàng hiên, họ có thể thấy bãi biển cát trắng tuyệt vời, nơi những phụ nữ trẻ hơn đang tắm nắng ngực trần và các chàng đang uể oải đưa mái chèo trên ván lướt Windsurfer, giả vờ như không nhìn các nàng. Biển thật lặng sóng và có màu xanh biếc pha lục hoàn hảo đến nỗi cứ như thể được làm giả.

Serena ngồi trên ghế băng, hút một điếu Gitane và lật qua cuốn Elle tiếng Pháp, đợi Blair mặc quần áo trước khi họ gặp mọi người ở phòng ăn vào bữa trưa muộn. Cô vừa mới gội đầu, và thả tóc xuống bờ vai trần, phủ lên phía sau cái áo quây hiệu Diane von Furstenberg màu vàng. Sau khi tắm, cô thoa khắp người kem làm rám nắng Lancôme, và da cô đã bắt đầu chuyển sang một màu nâu vàng óng khỏe mạnh. Cái váy mini vải denim hiệu Agnès B. màu trắng nhỏ xíu của cô chẳng che được mấy phía trên chân, và đôi chân cô buộc một đôi sợi dây da trắng có đính pha lê.

Gần lan can hàng hiên, một con chim ruồi đang hút mật từ một bụi hoa dâm bụt, chuyển từ bông này sang bông khác. Serena nghĩ tại sao nó không

chịu ở một bông hoa và cứ uống ngon lành lâu dài mà lại cứ di chuyển xung quanh nhiều thế.

Câu hỏi hay đấy.

“Xin chào? Có ai không?” Serena nghe thấy tiếng một người đàn ông nói giọng Pháp. Cô dí để giày lên điều thuốc và đứng dậy. Một gã mặc cái áo phông của Đảo Hòa Bình đang đứng ở bậc thềm, tay cầm một bó hoa nhiệt đới quý hiếm cực lớn. “*Ca c’est pour vous, mademoiselle,*” chàng ta tuyên bố, cầm bó hoa đi lên thềm và trao cho Serena.

Chúa ơi. Flow có gián điệp hay sao? Thế quái nào mà anh ta tìm ra cô chứ?

Serena đón lấy bó hoa và ngửi. “Cảm ơn,” cô nói với chàng kia.

“Không có chi,” anh ta đáp lại bằng tiếng Anh. Anh ta quay đi vừa lúc Blair mở cánh cửa màn, bước từ trong nhà ra hàng hiên.

“Mẹ tớ tốt hơn nên có một tài khoản đăng ký ở quầy bar,” nó bảo Serena trước khi kịp thấy chàng trai. Blair mặc một chiếc váy lụa trơn màu be gần như đồng màu với làn da thoa kem râm nắng Lancôme của nó. Nhìn xa tưởng như hoàn toàn khỏa thân. Chân nó đi đôi dép xỏ ngón cao su màu đỏ mua ở hiệu thuốc, và đeo một cái nhẫn giả kim cương trên ngón chân út trái, thử đưa ra một hình ảnh mới, đồ-cặn-bã-da-trắng-nhiều-tiền. Nó để ý thấy anh chàng người của resort đang chăm chú nhìn mình. “Vâng?” nó cất giọng hỏi. “*Parlez-vous Anglais?*”

Anh chàng có vẻ xấu hổ. “Xin lỗi, tôi chỉ muốn nói ‘lời chào mừng’ tới hai cô gái xinh đẹp nhất trên hòn đảo này.”

May mắn sao, âm sắc của anh ta nghe cực kỳ quyến rũ. Và chỉ có cách đó anh ta mới có thể diễn đạt được những thứ nghe hoàn toàn sáo rỗng.

“Cảm ơn,” Blair nói. “Gặp anh sau nhé,” nó nói thêm, phớt anh ta.

“Hi vọng bó hoa làm cô vui, mademoiselle,” anh chàng nói, gật đầu với Serena. Rồi anh ta cười với Blair lần nữa và đi khỏi.

Blair lùa tay vào chải tóc và vươn người về phía biển. Được mấy gã con trai chú ý chỉ như mấy chuyện vụn vặt nhạt nhẽo.

Serena đặt hoa xuống cái bàn mây ở giữa hàng hiên.

“Hoa từ ai đấy?” Blair hỏi.

Serena nhún vai. “Tớ nghĩ cậu chẳng cần phải hỏi.”

Blair bước lại và mở cái thiệp gài trên cái lọ thủy tinh vuông mà bó hoa vừa cắm vào. “Chúc một kỳ nghỉ tuyệt vời và đừng căng thẳng quá mức về kế hoạch cho đám cưới,” cô đọc to. “Bạn thân yêu của cậu, K và I.”

Blair và Serena nhìn nhau và phá lên cười.

Serena thực sự vui mừng khi phát hiện hóa ra có thể không phải là Flow gửi tất cả các món quà. Người tuyết chocolate và bình cá nhồng con chẳng hạn. Có thể Kati và Isabel đã gửi cũng nên.

“Đi nào,” cô nói rồi nắm tay Blair và kéo bạn mình xuống bậc thêm biệt thự. “Bảo chú Cyrus mua bọn mình cái gì uống đi!”

Aaron và Miles đã ở trong quán bar chơi cờ thỏ cáo và thử cho Tyler ăn ốc xà cừ. Mẹ Blair và Cyrus vẫn đang ở ngoài thuyền riêng của người nào đấy, vì thế chẳng ai thấy họ cả.

Phòng ăn của resort thực tế không hẳn là một phòng, chỉ là một cái hàng hiên rộng được che lại, trông ra bãi biển và mặt nước xanh pha ngọc lục tuyệt hảo. Một phía hàng hiên là một quầy bar làm từ tre và kính, với ghế bọc da trắng. Trông rất ăn chơi kiểu nhiệt đới tân thời.

“Cho hai rum và Coke,” Blair bảo người pha chế bằng tiếng Pháp. Điều tuyệt vời khi ở một hòn đảo của Pháp là bạn không phải lặn tẩn về chuyện phải trình giấy tờ.

Mà cũng không mấy khi nó phải trình thẻ gì cả.

Serena lấy rượu của mình và chạm cốc với Blair. “Vì chúng mình,” cô chúc. Và rồi cả hai ngửa đầu ra sau và nốc cạn.

“Chà,” Miles thở mạnh, ngắm Blair đầy ngưỡng mộ. Cậu đã thay đồ sang cái quần vải bạt Armani đen và áo phông có cổ cũng Armani màu xám



cement và trông thấy ngay nước da xanh xao của dân thành phố. “Làm sao có thể làm vậy mà không rớt ra như một tài xế xe tải lùi xe nhi?”

Blair nhe răng cười và chùi miệng bằng mu bàn tay. “Tập thôi.”

Aaron lắc đầu. Mái tóc tết bím của cậu trông thích hợp hơn lúc này với bãi biển làm nền phía sau. Cậu đút tay vào túi quần short vải bạt màu xanh lá cây của lính. “Tớ không nghĩ đây là thứ đáng tự hào.”

Blair trợn mắt lên. “Cứ làm như là chưa bao giờ uống ấy.”

Aaron nhún vai. “Tớ có uống. Tớ chỉ thích uống nước khi khát thôi.”

Tyler cắn một con ốc và rời nhè nó vào một cái giấy lót cocktail. “Và chị Blair có uống cả rượu cồn y tế nữa,” cậu châm chọc.

Blair định tát cho cu cậu một cái, nhưng bắt gặp bóng mẹ mình và Cyrus đang đi từ bến tàu về. Cyrus đỡ lấy khuỷu tay Eleanor như thể ông ta lo bà bị vấp. Nếu là người khác thì Blair sẽ nghĩ như vậy thật ngọt ngào, nhưng trong đầu nó thì chẳng có điều gì Cyrus làm lại có thể ngọt ngào cả. Mẹ nó mặc một cái váy Lilly Pulitzer màu xanh lá cây pha hồng tươi có những hình ếch trắng điểm khắp người. Sẽ đẹp hơn nếu cái váy chỉ một màu và che cặp chân không quá gầy của bà thêm tẹo nữa. Mái tóc vàng nhuộm highlight của bà đeo một cái bờm vải linen trắng, và khuôn mặt bà râm nắng sạm. Cyrus thì mặc cái quần xếp ly vải linen đỏ và áo phông có cổ màu xanh hải quân sọc trắng. Mặt ông ta đỏ và bóng, ông ta không thể giống lợn hơn được nữa.

Có nghĩa là “như lợn”, đối với những ai có điểm thấp kỳ thi ngôn ngữ SAT.

Eleanor Waldorf Rose reo lên khi thấy cả đám đứng trong bar. “Chào các bé con!” bà chạy lại và ôm chặt Tyler. Bà rời cậu ra và vỗ lấy Blair. “Mẹ nhớ các con quá. Và mẹ có nhiều điều kể cho các con lắm cơ!”

Serena mỉm cười lịch sự. “Chào cô Rose ạ.” Mẹ Blair là kiểu người hơi man mát, nhưng thế còn đỡ dờ dờ hơn mẹ cô nhiều.

Cyrus bắt tay Aaron. “Gặp con thật mừng, con trai. Không thấy luật sư của bố gọi, vì thế bố đoán con và Blair đã xoay sở được để không đốt cháy



cả tòa nhà khi bố mẹ đi.”

Aaron nhe răng cười. “Ôi, bọn con làm thế rồi ấy chứ. Bọn con đang xây cho bố cái khác. Bố sẽ thấy khi quay về. Nó sẽ thật đẹp đấy.”

Blair quyết định cũng pha trò tí. Hoặc có thể là do hơi say. “Và con có bầu,” nó nói. Nó vòng tay quanh người Miles. “Đó là của Miles. Cậu ấy là người cha.”

Nụ cười biến mất trên khuôn mặt Aaron.

“Con thành nhà khôi hài từ lúc nào thế?” Eleanor hỏi, nghiêng nghiêng đầu thắc mắc về tính hài hước hơi lảng lơ của con gái.

Blair bỏ tay khỏi vai Miles và nháy với mẹ một nụ cười ranh mãnh, “Sau khi con bị đuổi khỏi Constance đấy ạ?”

Serena khúc khích. “Cậu thật là dối trá.”

Cyrus tóm lấy Blair bằng bàn tay nắn nắn và kéo nó lại để ôm. “Có người đang vui hả!” ông nói.

Chẳng còn vui tí nào.

Buông Blair ra, Cyrus ra hiệu cho người pha chế. “Champagne cho tất cả nhé!”

Blair nhăn mặt. Nói toàn kiểu *répétition*.

Eleanor vỗ nhẹ lên bụng. “Em không uống đâu, cưng à.”

Từ bao giờ bà ta bỏ champagne vậy?

“Thì bọn anh càng được uống nhiều,” Cyrus nháy mắt với Blair và chuyển ly cho Aaron, Blair, Serena, Miles và Tyler. Lão ta đưa cho Eleanor một cái ly nước khoáng và rồi giơ ly champagne của mình ra trước mặt. “Vì gia đình lớn hạnh phúc của chúng ta,” ông hô lên, nhe răng cười giống như một thằng ngốc.

Blair đã có đủ thời gian cho gia đình lăm ròi. “Ta có thể ngồi và ăn chưa ạ?” nó rên lên. “Con đang đói.” Nó chưa nôn tí nào từ lúc mẹ và Cyrus đi vắng, nhưng nó có cảm giác rằng bất cứ thứ gì và mọi thứ nó ăn hôm nay sẽ không giữ được thật lâu.

Họ rời sang phòng ăn thoáng và ngồi xuống một trong những cái ghế dài bọc da trắng. Một cái quạt trần quay uể oải trên đầu, và một ngọn đèn hắt nhẹ lên tán lá của những cây cọ xung quanh. Mọi người trừ Aaron đều gọi hamburger. Đây là một nhà hàng Pháp, và không có món chay riêng nào trong thực đơn.

“Tôi chỉ cần một đĩa salad và khoai tây chiên,” cậu bảo người phục vụ, rồi châm một điếu thuốc thảo mộc đặc biệt của mình.

“Chúng ta đang có một kỳ nghỉ tuyệt vời,” bà Eleanor thốt lên, phết bơ vào một cái bánh cuộn và ăn ngẫu nhiên như thể bà đã bị dạt vào một hòn đảo hàng tuần liền không có đồ ăn. Bà đã tăng cân khá nhiều từ khi đi nghỉ, Blair bần khoăn nghĩ có nên nói gì đó không. “Nhưng mẹ rất mừng vì các con đã đến.”

Cyrus bóp tay bà. “Và mẹ các con và dượng có một bất ngờ lớn cho các con,” ông nói, đôi mắt xanh trông lồi ra hơn bao giờ hết.

Eleanor đặt những ngón tay đeo đầy kim cương của bà lên đôi môi bự của ông ta. “Suýt,” bà nói. “Chờ Giáng sinh đã.”

Aaron cảm thấy đầu gối Blair chạm vào cậu dưới gầm bàn và thay vì rụt lại, cậu để nguyên. Một trong những niềm khoan khoái đặc biệt nho nhỏ của cậu là đầu gối trần, bàn tay Blair lướt trên tay cậu khi lấy bánh mì, hơi thở của Blair phả vào tai cậu khi nó thở dài chán chường.

Cậu có thể nhận ra Blair vừa mới tắm xong, dù tóc đã khô, vì nó có mùi dầu gội dứa Kiehl’s mà nó ưa thích. Cậu cũng để ý thấy da nó nâu hơn lúc ở trên máy bay, vì thể hiển nhiên là nó đã dùng kem làm rám da ngay sau khi họ tới nơi. Cậu biết móng chân nó sơn màu hồng nhạt và nó đã cởi đồng hồ ra. Và cậu ghét bản thân mình khi cứ chú ý những thứ đó, bởi vì đây không phải là những thứ mà một cậu anh trai lại để tâm tới.

Tyler chán nản nhìn vào cốc Coke của mình. Cậu muốn ngày nào đó sẽ có đĩa ghi âm của riêng mình và làm video cho MTV. Không chỉ tệ hại khi mới chỉ 11 tuổi và phải đi nghỉ với gia đình thay vì đến Ozzfest, mà ai cũng có bạn đi cùng trừ mỗi cậu ra.

“Đừng buồn, anh bạn,” Aaron bảo khi thấy em trai con mẹ kế trề môi dưới ra. “Ngay khi bọn mình ăn xong, Miles và anh sẽ đưa em đi cưỡi jet-skiing.”

Tyler vớt cái ống hút ra khỏi cốc của mình và thử đốt nó bằng cái bật lửa Zippo của Aaron. “Hay đấy,” cậu nói, cố gắng tạo ra hình ảnh một đứa 11 tuổi bất trị trong bộ đồ quần short khaki là ly thẳng đứng và áo phông Lacoste xanh lá cây.

Thức ăn được mang ra, Cyrus và Eleanor bắt đầu điếm lại chuyến hải trình trắng mặt của mình. Tuần trước họ trèo lên một ngọn núi lửa và xem cá đuối gai độc ở Martinique. Ở St. Johns, Cyrus đã mua cho Eleanor một cái trâm san hô nam kim cương vớt lên từ một cái tàu đắm. Và ở Virgin Gorda, họ đã uống cocktail với Albert Finney, người mà được bảo là một diễn viên già rất nổi tiếng mà chẳng ai trong số họ từng nghe nói đến.

Serena bỏ ngoài tai. Cô và Blair ngồi trông ra biển, và bầu trời trên mặt nước có một thủy phi cơ nhào lộn và bổ xuống. Cái máy bay đang viết chữ lên nền trời. Ô, họ đã làm thế nào vậy? Và không vui sao nếu phi công không thể đánh vần được? Cô nhòm người lên khi đọc cái từ được viết trên trời, chắc hẳn nó là tiếng Pháp.

S-E-R-E-N-A.

Serena giơ tay lên miệng và thúc mạnh Blair bằng khuỷu tay. Blair cũng thúc đáp trả lại Serena mạnh như thế. Nó nhật lên một cái thiệp gấp nhỏ màu trắng bày ở giữa bàn và đưa nó cho Serena.

Ngón tay Serena run run khi đọc những dòng chữ nhũ vàng trên tấm thiệp:

*Hãy đặt bàn của bạn tại Đảo Hòa Bình*

*Tiệc đêm Giáng sinh với ban nhạc 45*

*8 giờ tối đến nửa đêm*

Serena tóm lấy tay Blair và bóp chặt. Điều duy nhất sẽ giữ cho cả hai không phát điên lên kỳ Giáng sinh này là nếu họ bị kẹt cùng nhau.

“Ôi nhìn kìa!” Eleanor rú lên, làm cho cả Serena và Blair nhảy dựng lên khỏi ghế. Bà chỉ về hướng quầy lễ tân. “Đó là Misty và Bartholomew Bass!” Bà hạ giọng xuống thì thào. “Em nghe nói Misty đã phải cắt gan - cô ấy nghiện rượu nặng - nhưng thấy cô ấy vẫn hoàn toàn ổn. Không hiểu có phải họ đến đây bằng thuyền không. Thật là một cách khôn ngoan để kiêng cử. Ý em là ta không thể uống tử tế nếu không mang theo rượu chè gì.”

Misty và Bartholomew Bass, bố mẹ của Chuck Bass lầy lừng, đang nhận phòng khách sạn, một chõng vali Louis Vuitton dưới chân họ. Blair và Serena đợi Chuck xuất hiện bên cạnh bố mẹ - sẽ là vận may cho các cô - nhưng chẳng có bóng dáng cậu ta.

“Đây là ruột thừa của cô ấy, mẹ,” lát sau Blair cất tiếng. Có vẻ như Chuck đã ở nhà, ơn Chúa. “Cô ấy bị viêm ruột thừa. Có chuyện gì to tát đâu.”

“Chà, đây lại không phải thứ mẹ được nghe đâu,” Eleanor khăng khăng. “Dù sao thì mẹ cũng không hề biết họ lại nghỉ Giáng sinh ở đây.” Bà liếc nhìn quanh nhà hàng, đưa ngón tay lên chỉnh cái trâm san hô nạm kim cương. “Mẹ nghe nói có vài kiểu người nổi tiếng ở đây, mặc dù mẹ chả thấy ai mà mình biết cả.”

Cyrus cắt lời bà bằng cách dứt một miếng khoai tây chiên vào miệng bà. “Hãy chắc chắn là em đã uống đủ vitamin và chất khoáng, em yêu,” ông nói đầy yêu thương.

Blair chắc chắn mẹ mình chẳng cần thêm một miếng khoai tây rán nào, và nó cũng chắc chắn mình chẳng muốn ngồi đó và chứng kiến Cyrus chăm bẵm bà. Nói về chuyện đó chỉ làm nó muốn nôn.

“Con xin phép,” Blair lăm bắm, rời từ bàn lao bổ đi tìm phòng vệ sinh nữ gần nhất.

Mọi người đã quen với việc Blair nhảy ra khỏi bàn ngay lập tức nên chẳng ai nghĩ ngợi gì, nhưng Serena ghét cái ý nghĩ Blair ở trong một buồng vệ sinh mà nôn mửa. Cô phủ cái khăn ăn bằng vải lên món burger chưa ăn của

mình. “Cảm ơn bác vì bữa trưa ạ,” cô nói yếu ớt. Rồi cô đứng dậy và lao theo Blair để xem cô bạn có ổn không, cúi mái đầu vàng của mình xuống để phòng nhỡ Flow từ đâu đó xung quanh nhảy xổ ra từ sau một cây cọ.

# Ai thật sự muốn biết bí mật của Victoria?

“Đợi để xem cái tờ vừa quay nhé,” Vanessa bảo Dan khi cô ngồi xuống bàn ăn của bố cậu. Jenny và Nate vẫn chưa về, nhưng Rufus đã uống quá nhiều vang đỏ và không thể chờ để ăn nữa. “Trông cực điên. Ấy sẽ rất tự hào về tờ cho mà xem.”

“Vậy cháu là nhà làm phim à, Vanessamonda?” Lyle, bạn của bố Dan, hỏi trong khi tự chế cho mình món sốt cà chua. “Cháu làm loại phim gì thế?”

Vanessa uống một ngụm nước. “Đen trắng ạ. Bác biết đấy. Không có nhiều hành động.”

Lyle đổ đầy đậu nướng lên chỗ còn lại trên đĩa, chỗ Rufus đã chọn để dọn sốt cà chua. “Phim nghệ thuật hả?”

Vanessa gật đầu. “Cháu nghĩ vậy.”

“Bác thuộc loại hâm mộ phim phiêu lưu. Cháu đã xem *Xác Ướp* bao giờ chưa? Mà bác còn cho đó là một bộ phim hoàn hảo.”

Nhưng Vanessa không nghe thấy. Nate và Jenny vừa về và đang bận rộn cởi áo mũ ở sảnh.

“Xin lỗi bố ạ,” Jenny nói không ra hơi, bỏ mũ ra. Vanessa nhận ra cái mũ ngay tức thì. Nó màu đỏ và có lông xù, y như cái mũ mà cô gái ở công viên đã đội. Và Nate mặc cái áo khoác dài xanh hải quân, cũng hết như chàng trai trong công viên. Cậu có cùng cái vẻ ngoài của học trò trường tư, và cùng mái tóc nâu vàng lượn sóng. Vanessa đặt nĩa xuống.

Ôi trời.

“Bố, đây là Nate,” Jenny nói, dẫn Nate lại bàn. Con bé cảm thấy như đang nhảy múa quanh bàn, hôn mọi người ở đó. Nó chưa từng cảm thấy có thể hạnh phúc đến thế - Nate đã nói cậu yêu nó!

Nate bắt tay với bố Jenny. “Rất vui được gặp bác, bác Humphrey.”

Rufus đang ăn đầy mồm và ông nuốt trôi nhờ rượu vang. “Nate, chàng trai của ta,” ông nói, “cháu là nguyên nhân mà con gái bác đã mượn hơn 400 dollar tháng trước. Rất vui vì cuối cùng cũng gặp cháu.” Ông kéo cái ghế bên cạnh ra. “Lại đây, ngồi xuống đi.”

Jenny quá hoan hỉ đến nỗi chẳng bận tâm khi bố nó làm nó xấu hổ. Nó chỉ hi vọng ông sẽ tử tế với Nate.

“VẬY HÃY NÓI CHO BÁC BIẾT, NATE,” Rufus nói, rót một cốc đầy vang cho Nate. “Cháu ham mê thứ gì không?”

Nate mỉm cười. Bố của Jennifer có vẻ vui tính. “Thuyền ạ,” cậu trả lời. “Bố mẹ cháu có một cái nhà trên Mount Desert, Maine. Cháu và bố đóng thuyền và lái chúng lên đó.”

Dan đón chờ Rufus sẽ ăn sống nuốt tươi Nate, chửi bới về sự ích kỷ của giai cấp thượng lưu và sự vô dụng của những thứ như thuyền chèo, nhưng Rufus tỏ ra rất hào hứng và tiếp tục hỏi han Nate.

Bình thường thì sự xã giao như thế này làm Dan phát điên, nhưng cậu quá phân tâm về việc muốn bảo với Vanessa rằng, cậu thật sự chán việc bố mình đang tào lao lãng nhăng với một thằng nghiện không ra gì như Nate. Cậu chú mục vào món xốt của mình. Thêm 10 phút nữa, và rồi cậu sẽ hỏi một cách lịch sự để xin phép cho mình và Vanessa có thể “nói chuyện” ở trong phòng cậu.

Thật bất ngờ, Rufus nện lên bàn. “Tiếp nào, mọi người, đưa tôi đĩa đây. Tôi nghĩ món xốt cà chua này sẽ ngon kinh khủng hơn nhiều nếu đốt lửa bén trên mặt.”

“Bố,” Jenny nhăn nhó. Ông làm cho nó cảm thấy hoàn toàn phát ngượng. Thật hết thuốc chữa.

Nate đưa Rufus đĩa của cậu. Rufus đánh diêm và thả que diêm cháy xuống món xốt của Nate. Vì có quá nhiều rượu rum trong món xốt nên món này cháy bùng lên lửa.

“ĐƯỢC RỒI!” Nate la lên.

Rufus cười hân hoan và Jenny đưa ông đĩa của nó, một nụ cười méo xệch kinh hãi căng ra trên mặt Jenny. Trong giống như họ đang chất hàng vào kho vậy!

Dan không thể chịu đựng được thêm nữa. Cậu quay đầu sang Vanessa. “Anh có thể nói chuyện với em một phút không?” Cậu quá hồi hộp, tay cậu run rẩy.

“Được,” Vanessa đáp lại, cũng tự nhiên thấy hồi hộp. Cô có dám vượt qua và cho cậu thấy cái món trang phục nho nhỏ của mình không? Lyle lấy đĩa của cô và rồi trả lại với ngọn lửa cháy bùng trên đó. “Cảm ơn ạ,” cô lí nhí đáp lại, vẻ mặt tập trung.

Dan đứng dậy. “Đi nào.”

Vanessa cầm túi lên và đi theo cậu về phòng ngủ. Căn hộ của nhà Humphrey là một trong những di vật cho thuê hạn chế đã không được sửa chữa gì từ tận những năm 1940. Nó to và bụi bặm, và có mùi như giày cũ và bìa sách mốc. Dan từng tìm thấy một bộ bài còn nguyên hộp chưa mở trong phòng làm việc của bố được in từ năm 1955. Các quân bài vua trông giống hệt Elvis Presley. Thật khiếp.

“Thế,” Dan bắt đầu một cách ngượng nghịu sau khi đóng cửa phòng ngủ lại. “Anh muốn bảo em cái này.”

Vanessa ngồi xuống sàn và tháo dây đôi giày da đen kiểu lính của mình. Nếu cô vượt qua chuyện này, cô sẽ phải làm thật nhanh trước khi có thể dừng lại và nghĩ về nó.

“Ừ hừ,” cô nói. Cô tụt đôi tất len đen dài đến đầu gối của mình ra và ngo ngoáy những ngón chân trần. Hai đêm trước, cô đã để cho chị gái Ruby sơn màu nâu chocolate lên móng. Trông chúng thật đẹp. Cô đứng dậy và cởi cúc cái áo len đan màu đen ra.

Dan bước lại bàn cậu và cầm quyển sổ tay bìa đen mới nhất lên, nghĩ rằng có thể nếu cậu cho Vanessa biết bài thơ của cậu dở thế nào, cô sẽ hiểu tại sao cậu lại phải quan hệ tình dục. Cậu lật giở các trang. Chúng đầy các



đoạn bắt đầu của những bài thơ kiểu *Em là Frankenstein của tôi, Lichtenstein của tôi. Em thật thần thánh* .

Không bài nào có kết thúc vì chúng quá tệ để viết xong. Đọc chúng chỉ khiến cậu ngưỡng chín người.

“Anh có lẽ không thể viết cái gì ra hồn được nữa,” cậu nói, vẫn lật các trang giấy.

Vanessa cởi cái váy len đen ra. Cô giật cái áo len cổ lọ đen qua khỏi cái đầu gần như trọc của mình. Rồi cô đứng với tay đặt lên hông, đợi Dan quay ra.

“Và anh đang nghĩ, có lẽ lý do anh không thể viết được cái gì là bởi...” Dan gập cuốn sổ lại và quay lại. “Anh cần phải...” Cậu im bật.

Vanessa đang đứng cạnh giường cậu, mặc một cái áo lót nâng ngực màu đen có ren và một cái quần cộc cũng màu đen có ren, cả hai thứ đều trông mỏng tang và trong suốt. Dan có thể nhìn thấy *mọi thứ* xuyên qua chúng.

Dĩ nhiên rồi. Đó là mục đích mà.

Cô nhếch miệng cười và chớp mắt. “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Dan nhìn cô chăm chăm, hoảng sợ. Đây là thứ cuối cùng cậu mong đợi được thấy. “Em đang làm gì vậy?”

Vanessa bước lại, cố gắng không nghĩ về việc bấp đùi và phần dưới mông trông thế nào trong bộ đồ lót dây rất hở hang này. Cô đặt tay lên vai Dan. Toàn thân cậu run bần bật. Cô không chắc thế là tốt hay xấu.

Dan liếc quanh phòng. “Em không quay cái này đấy chứ?” cậu hỏi về ngờ vực. Bình thường, Vanessa hỏi cậu trước xem cậu có muốn vào trong một phim của cô không, nhưng cậu có thể thấy cô chắc đang cố gắng thu được thứ gì hoàn toàn thô mộc vào phim mà không bảo cậu trước.

Cô lắc đầu. “Hôn em đi,” cô nói.

Dan thu tay lại trước ngực. Cậu có thể thấy điều Vanessa đang muốn lúc này.

Thì sao? Họ đang yêu. Tại sao cậu không làm điều đó nhỉ?

Bất cứ cậu trai nào khác cũng chắc chắn muốn. Nhưng Dan lại không phải một cậu trai nào. Cậu là Dan, người lãng mạn nhạy cảm. Cậu không muốn cái lần đầu tiên của mình lại bị lãng nhãng với đồ lót có dentelle đen. Nó quá sắp đặt, sáo mồn và... *hông bét*. Cậu muốn nó thật tinh khiết, tự nguyện và... thật *đúng*.

Dan lùi lại và quay đầu đi. “Anh xin lỗi,” cậu nói.

Vanessa hiểu, cô đã húc vào cậu và có lẽ như thế không công bằng, nhưng cô chỉ mới cố gắng để có chút vui vẻ. Cô cũng đã cố gắng để làm cho mình trở nên không cưỡng lại được đối với cậu, nhưng hiển nhiên là cậu đã kháng cự lại vừa đủ. Cô vợ lấy áo trên giường và nhanh chóng chui nó qua đầu, cảm thấy hoàn toàn bẽ bàng.

Dan châm một điếu thuốc và rít một hơi dài, nặng nề. “Em cho anh xem thứ em quay được ở công viên nhé?” cậu hỏi.

Ừm. Có lẽ không.

Vanessa lắc đầu, không dám nhìn cậu. Cô kéo váy lên và cái cúc áo len lại.

Dan dụi điếu thuốc vào một cái cốc café rỗng. “Anh nghĩ chúng mình nên quay lại bàn.”

Vanessa buộc dây giày lại và đứng lên. “Em nghĩ em nên đi,” cô nói, giọng cô run run. Cô không hề khóc kể từ năm lên 4 tuổi, nhưng cô biết cảm giác đó có lúc này.

Dan gật đầu, cảm thấy khó xử giữa việc bảo cô nói cho cậu biết cái gì sai và muốn cô đi để cậu có thể cố gắng viết trở lại. Mà họ biết nói gì với nhau nếu cô ở lại chứ?

Lạ lùng làm sao khi một chuyện như có bạn gái mặc đồ lót hở hang có thể thay đổi hoàn toàn quan hệ.

Vanessa bước tới cửa và mở ra. “Chào,” cô lặng lẽ nói.

“Chào,” Dan trả lời khi cánh cửa đóng lại sau lưng cô. Cậu quay lại bàn, ngồi xuống và mở quyển sổ ra, hi vọng sự rối bời của mình vừa qua sẽ gây

cảm hứng cho cậu viết cái gì đó thật hay. Nhưng nó chẳng ích gì, và cậu chỉ ngồi đó, hút thuốc liên tục.

# Nghệ thuật của J loạn lên và N đi mất

“Bọn con xin phép, được không bố?” Jenny hỏi. “Con muốn cho Nate xem phòng con.”

Rufus không buồn liếc nhìn nó. “*Mais oui,*” ông nói bằng cái giọng Pháp dở tệ. “*Bien sr.*”

Jenny tròn mắt lên. Khi bố nó uống quá nhiều vang đỏ, ông nỗ lực hóa thân thành một nhà thơ Beat vui tính, hút thuốc lá và nói tiếng Pháp trong một quán café bohemian.

Cha nào con nấy.

“Đi nào,” nó bảo Nate, dẫn cậu xuống hành lang về phòng. Nó mở cửa và bật đèn lên.

Nate không mong đợi thấy gì ngạc nhiên ở phòng của Jenny. Phần còn lại của căn hộ khá tiện lợi nhưng đồ nát nhiều, giống như một ngôi nhà miền quê chưa bao giờ được quét tước, và cậu đoán chắc phòng nó cũng còn hơn thế. Nhưng Jenny lúc nào cũng ghét cái tường trắng đã ố tro bụi của mình, cái trần nứt nẻ, cái sàn gỗ thô kệch và bộ khăn trải giường màu trắng cũ, mà nó thì khá là có tính nghệ sĩ. Vì thế vài tháng qua, nó đã vẽ khá nhiều, đặc biệt là tranh chân dung, và chủ đề ưa thích của nó dĩ nhiên là Nate. Có 6 cái chân dung của cậu tất cả, mỗi một cái vẽ theo một phong cách của một họa sĩ khác nhau. Cái là Nate kiểu Monet, trường phái ấn tượng; Nate kiểu Picasso, với đôi mắt nằm ở chân; Nate kiểu Dali, chảy xuống thành vũng nước trên vỉa hè; Nate kiểu Warhol, với đôi mắt xanh lá cây dạ quang và tóc cậu sơn vàng; Nate kiểu Pollock, với màu bắn tung tóe trên hình một cái đầu; và Nate kiểu Chagall, với đầu Nate bay trong bầu trời đêm.

“Anh có thích không?” Jenny hỏi về hi vọng. “Em đang thử sao chép mọi phong cách khác nhau. Cái kiểu Pollock là khó nhất.”

Nate ngó lên những cái tranh trên tường với mồm há hốc ra. Cậu không biết cái nào là kiểu Pollock, cũng như chẳng nhận ra kiểu của họa sĩ nào mà

Jenny đã dùng, nhưng cậu nhận ra mình đến 6 lần, và thế cũng đủ để cậu lặng đi.

“Đây là nơi em dành hầu hết thời gian của mình,” Jenny hân hoan giải thích. Nate đã nói chuyện với bố nó rất lịch thiệp, làm cho nó phải lòng cậu nhiều hơn thêm. Nó mạnh dạn kiễng chân lên và đặt hai tay lên vai cậu. “Em thật muốn hôn anh suốt đêm,” nó khàn khàn thì thầm.

Nate đứng ngay đơ, nhưng không phải theo kiểu bạn nghĩ đâu.

Vâng, thông thường thì kiểu tấn tới sẽ chỉ khiến cậu thấy như thăng ngổ, nhưng Nate vừa có một hình ảnh rất rõ ràng về việc Jenny bỏ hàng giờ một mình trong phòng vẽ những bức chân dung đẹp nhưng cực kỳ kỳ cục về *cậu*.

Vấn đề là, cậu vừa bảo Jenny rằng cậu yêu nó. Và đó là câu nói khi ở lúc đấy thôi. Nhưng giờ nó đang mong đợi cậu làm gì, chẳng hạn như phá trình nó chẳng?

Cậu hôn nhẹ lên môi nó. “Anh tốt hơn nên về luôn,” cậu nói khẽ. “Anh phải đóng gói đồ cho ngày mai.”

Jenny nhăn nhó. “Ôi, xin đừng đi mà.” Nó hé miệng cười và nhìn xuống sàn. “Em vẫn đang mặc quần lót đây.”

Nate phải ra ngay khỏi đây trước khi nó bắt đầu cởi quần áo giữa bộ sưu tập mỹ thuật của nó. May mắn thay, cậu không phải nghĩ ra một lý do khả dĩ nào về việc tại sao cậu cần đi ngay lập tức, bởi vì điện thoại của cậu đổ chuông.

Cậu lôi điện thoại ra khỏi túi quần và nhìn vào số hiện lên màn hình. Đó là Jeremy. “Chào cậu cả, cậu đang ở đâu?”

“Bọn tao định đến quán bar ở Rivington. Mà nhớ chú, cái quán mà Charlie đã bị đuổi ra vì hút bằng ống điếu ở cửa thoát cứu hỏa ấy?”

“OK, bình tĩnh nào,” Nate lấy giọng chỉ dẫn, nghĩ rằng như vậy sẽ làm cho cú điện thoại có vẻ khẩn cấp, Jenny sẽ để cậu đi.

“Há?” Jeremy hỏi.

“Tớ sẽ tới đó ngay,” Nate nói. Cậu đóng máy và nắm lấy tay Jenny. “Anh xin lỗi, Jennifer, nhưng anh thật sự phải đi. Jeremy nói Charlie và Anthony đã xài vài viên E <sup>[1]</sup> và bọn nó đang làm loạn lên. Anh phải đến đó và giúp bọn nó trước khi hai đứa gây ra điều gì nguy hiểm.”

Jenny gật đầu, môi dưới trề ra. Nate sẽ đi đến Maine ngày mai. Nó sẽ chẳng gặp được cậu trong rất, rất nhiều ngày. “OK.”

Cậu kéo nó ôm vào lòng. “Anh sẽ quay về vào đêm Năm mới. Em sẽ ngoan nhé?”

Nó nhắm nghiền mắt và ôm chặt lấy cậu. “Em yêu anh.” Nói bao nhiêu cũng là không đủ.

Nate tới bên giường lấy một con gấu trúc bông. Cậu nhét nó vào dưới tay Jenny. “Giả vờ nó là anh,” cậu nói và hôn lên mũi Jenny. Rồi cậu lao ra khỏi phòng và chạy xuống sảnh, lịch sự cảm ơn ông Humphrey chớp nhoáng trước khi nhảy vào một cái taxi phóng thẳng đến quán bar trên đường Rivington, nơi cậu sẽ mua cho thằng bạn Jeremy một cốc rượu thật to để cảm ơn hẳn đã cứu cậu một cách tình cờ.

---

<sup>[1]</sup>Tức Ecstasy, một loại thuốc viên tổng hợp có chứa ma túy.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

## Xin chào các cậu!

Xin lỗi vì quá lâu, nhưng các bạn biết thủ tục rồi: Trường học thì nghỉ và tớ cũng thế - *hàng đêm!*

Vậy chuyện gì với đường link?

Được rồi, vậy chúng mình đều đã nghe nói về những người trong Bản tin Nhân chứng đã tiết lộ cho cảnh sát rằng, do họ đã quay phim con mình chơi ở sân đúng lúc một vụ bắn súng xảy ra trên chiếc xe đi ngang qua và họ đã ghi lại được biển số xe vào máy quay. Chà, tớ có vài thứ trái ngược lại ở đây. Tớ *biết* ai ở trong băng, hoặc trong trường hợp này, đường *link* - nhưng làm thế nào mà nó ở khắp trên mạng thế nhỉ?

Tớ chắc bọn ấy bây giờ biết là tớ đang nói về đường link nào. Nhấp chuột vào đó và bọn ấy sẽ thấy vài thứ rất tuyệt vời về hai người mà chúng ta đều biết, sẽ thấy họ yêu nhau trên tuyết, tụt quần nhau xuống và lăn lộn cùng nhau trong một cái áo khoác mùa đông ấm áp. **J** có cặp mông khá là xinh, nhưng đó không phải là thứ tớ tìm kiếm ghê gớm đâu. Và bên trong cái quần boxer, mông của **N** cũng không hề gây thất vọng. Không nghi ngờ gì khi đường link này được truy cập vào cứ như thể bản chép lậu CD chương trình mới nhất của nhóm 45.

Không nêu tên ra, nhưng tớ hầu như chắc chắn rằng **V** đã quay đoạn phim đó - nó có góc nhìn nghệ thuật và tay máy vững vàng của cô. Nhưng thế quái nào mà cô lại tương nó lên web? Chẳng có nghĩa lý gì cả. Nếu cô post lên, cô sẽ chẳng cho nó xuống, và nếu không phải cô thì ai làm nhỉ?? Tớ phải nói rằng, đây là lần đầu tiên tớ hoàn toàn bó tay.

Ngó nghiêng

Chuyện này từ khu nghỉ **Khách sạn Đảo Hòa Bình** sang trọng ở đảo St. Brats [u](#), à, ý tớ nói **St. Barts: Flow** để lại một kho thú cảnh ở **Gustavia** - thị trấn thực sự duy nhất ở St. Barts - mang theo một cái lồng chim. Đừng thắc mắc. **Bà E.W.R.** nôn vào thùng rác trong nhà vệ sinh. Giờ chúng ta đã biết chỗ nào **B** tới. **B** và **S** thủ về biệt thự một bình rượu rum khác, nơi họ trốn biệt từ lúc đến vào hôm qua. Và **A** đang chơi guitar một mình trên bãi biển. Cậu có lẽ sẽ dễ thương, nhưng chẳng có gì sexy ở một anh chàng ăn chay râu rĩ mặc cái phong có chữ **HỢP PHÁP HÓA VIỆC TREO CỔ** cả. Và quay lại với thành phố New York: **K** và **I** khóc và ôm nhau trên đại lộ **Park Avenue** khi họ chia lìa dịp Giáng sinh. Hừm, có lẽ họ nên trao nhau nhẫn đính ước đi là vừa.

### **E-mail của bạn**

**H:** Gái Buôn Chuyện,

Bạn có chị gái là bạn của người phụ trách truyền thông của **Flow**, và cô ấy bảo chị của bạn mình là **Flow** ở St. Barts đang cố gắng không đếm xỉa tới cocaine.

--Brownie

**D:** Brownie ơi,

Ồ, tớ nghe nói rằng St. Barts là một bến chứa thuốc đấy, vậy nếu cậu đúng thì chàng ta chắc sẽ chẳng ở lại lâu đâu.

--GNC

Trang hoàng các tiền sảnh

Đêm nay là Giáng sinh. Cơ hội cuối cùng để mua mọi thứ trong danh sách của bạn. Cơ hội cuối cùng để phóng một cái nhìn xuống dưới cây thông và chắc chắn rằng bạn sẽ được nhiều quà nhất, và nếu không, hãy đi đánh dấu những cái thiệp quà mới trong các hộp đi. Cơ hội cuối để ăn thật nhiều kẹo mềm chocolate đen Godiva như trái tim nhỏ bé của bạn hằng mong ước. Cơ hội cuối để cảm thấy như ở tuổi lên 5 lần nữa và dành bánh mì gừng nướng lại cho ông già Santa. Đây cũng là cơ hội cuối để thật, thật ngoan ngoãn với những ai đang mua quà cho bạn để khiến họ thay đổi suy



nghĩ mà quyết định mua cho bạn một cái túi Hermès Birkin da lợn màu cam đấy.

Chúc một mùa Giáng sinh *rất, rất* vui vẻ nhé!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

---

[\[1\]](#) *Brats là những đứa bé hỗn xược.*

# S và B để con trai được là con trai

“Bọn mình không thể ở đây cả ngày mãi được,” Serena bảo Blair. Đã gần trưa ngày lễ Giáng sinh và cô đang đứng ở cửa sổ biệt thự, ngắm ra bãi cát trắng và mặt biển màu xanh ngọc lục bảo ngoài kia.

“Nhưng thế còn Flow và Miles thì sao?” Blair hỏi vặn lại khi bóp tuýp kem đánh răng Tom’s of Maine vị thì là lên cái bàn chải điện Braun. “Tôi nghĩ bọn mình đang đi ở ẩn mà.” Nó đã nghĩ ẩn lánh trong biệt thự với Serena sẽ cho nó thời gian để làm bài luận vào trường Yale, nhưng rồi mọi việc họ làm là uống mấy cốc đầy rượu rum cắm mấy lát cam, quả anh đào dại và ô giấy; chơi bài bridge; và sơn cho nhau móng chân màu hồng kẹo bông. Đó là thời gian để rời ra khỏi cái máy iBook.

Serena lại nghĩ khác. Cả một đêm dài và nửa buổi sáng ở trong nhà mà không làm gì quả là vượt giới hạn của cô rồi.

“Bọn mình sẽ ra bãi biển,” cô tuyên bố, rồi mặc cái quần short Miu Miu ra ngoài cái quần bikini trắng. “Ai muốn nói chuyện với chúng ta, thì họ sẽ phải nói thôi.” Cô giật phăng cái áo bikini hai hình tam giác nhỏ xíu màu trắng, phô ngực ra với Blair.

Blair nhướn lông mày lên và rồi quay lại đánh răng. Nó nhổ vào bồn rửa. “Ý cậu là, không mặc áo?” nó hỏi, đã thấy thích ý tưởng này rồi.

Serena gật đầu, một nụ cười quỷ quái nở trên khuôn mặt. “Chính xác.”

Aaron, Miles và Tyler đang tập lướt ván buồm vài mét ngoài xa lúc Serena và Blair tụt cái khăn tắm màu hoàng yến xuống cát, bỏ mảnh trên của bikini ra, và nằm ngửa xuống cát, phơi ngực trần ra giữa trời.

“Ghê quá,” Tyler nói, quay lưng lại để không phải nhìn thấy.

Miles làm rơi buồm và ngã xuống nước. Cậu nổi lên và giữ nước khỏi đầu, nhìn về hướng Aaron, lúc này vẫn đứng vững trên ván. “Không thể tin được cậu vẫn đứng yên được,” cậu nói về ghen tị.

Buồm của Aaron đã sưng nước. Cậu kéo mạnh sợi dây, cố giữ cho buồm giương lên và chần tằm nhìn về bãi tắm, nhưng dù cậu kéo mạnh đến đâu, cái buồm vẫn đổ ụp xuống nước. Blair chắc hẳn nghĩ cô là người châu Âu và sành điệu khi để ngực trần như thế, nhưng theo ý cậu, trông thật là đi thõa. Ai đi ngang qua cũng đều có thể nhìn thấy, và rồi đến bữa tối khi thấy cô ăn mặc đầy đủ, họ vẫn có thể hình dung ra được rõ mồn một cô khóa thân thì trông thế nào. Nghĩ thế thôi cũng đã làm cậu choáng váng mặt mày.

Hướng dẫn viên người Jamaica mặc đồ bơi Speedo của họ, Prinz, lội xuống nước lưng quay lại bãi tắm. “Để tôi giúp cậu một tay,” ông ta nói và nhào xuống, như một con cá heo, rồi nổi lên bên dưới ván buồm của Aaron và nâng nó lên khỏi mặt nước bằng đầu mình.

Mánh hay thật.

Aaron kéo chỗ dây bị chùng cho đến khi cái buồm đã dựng thẳng lên đúng vị trí, vuông góc với ván. Cậu nắm chắc cái tay cầm cao su gắn vào buồm và ngả ra sau khi buồm bắt được gió. Cái thuyền lướt trên mặt nước, làm thành âm thanh rin rít nho nhỏ khi nó rẽ sóng và để lại một vết lăn rất đẹp trên đường đi. Aaron cảm thấy cực kỳ thích thú. Cậu làm được rồi!

Mọi người bắt đầu la hét sau lưng cậu, và cậu liếc qua vai nhìn lại.

Serena và Blair đang đứng trên khăn của họ, vẫn hở ngực, vỗ tay và hoan hô cậu.

“Đi tiếp đi, Aaron! Đi, Aaron! Nghệ quá đi!”

Aaron nhìn chăm chăm họ - cậu không thể nhìn được - một giây mà tưởng lâu lắm. Khi cậu quay đầu lại, ván của cậu đã bị mắc cạn vào một doi cát nhô ra vịnh, và cậu bay lộn ra sau, chạm đất như thể một con cua bị lật ngược với lưng nằm trong lớp nước nông chền.

Oái.

Miles muốn bắt chuyện với Blair, nhưng cậu không chắc nếu có một cái lượt bất thành văn về việc làm thế nào bạn có thể đứng cạnh một cô gái tắm nắng để ngực trần mà không liếc mắt nhìn cô ta. Cậu cũng không rõ liệu Blair có bận tâm không.

Prinz đã bơi ra để cứu Aaron từ doi cát, còn Miles lôi cái ván lướt của mình lên bờ và bước trên cát cho đến khi cậu đứng cách cái khăn tắm của Blair chừng 2 mét rưỡi. Cả Blair và Serena vẫn nằm ngửa. Ôi trời ạ, thật là một cảnh tượng để ngắm.

“Này,” Miles nói về thờ ơ.

Blair quay đầu lại và hé mắt nhìn cậu. Cảnh này sẽ vui đây. Nó ngồi dậy, phô cho cậu thấy toàn cảnh khỏa thân. Dĩ nhiên là từ eo trở lên rồi.

“Chào.”

Miles nhìn xuống cát, đỏ bừng mặt dù bản thân đã cố giấu. Cậu trông dễ thương trong chiếc quần short lướt sóng màu cam và cái vòng cổ bằng vỏ sò, mái tóc vàng dựng đứng của cậu chĩa ra từ mọi hướng. “À, mình đang định hỏi xem bọn ấy có đến dự tiệc Giáng sinh đêm nay không.”

Blair liếc sang Serena. “Bọn mình có kế hoạch đi lễ Giáng sinh đêm nay không nhỉ?” nó thì thầm.

Serena nhếch miệng cười, đưa tay lên mắt như thể một cái băng che. “Chắc chắn rồi.”

Blair quay lại với Miles. “Bọn tớ có đi,” nó đáp.

Miles gật đầu, cố giữ ánh mắt dừng trên mặt Blair. “Hay đấy. Gặp các cậu sau.”

Blair mỉm cười và che mắt lại, hé nhìn cậu ta lê bước quay lại cái ván lướt và khoe những cơ bắp khi cậu đẩy ván lại xuống nước. Chuyện này vui ghê. Các chàng có thường xuyên đứng cách bạn hai mét rưỡi mà thờ dốt không? Cô nàng nằm xuống cái khăn và lăn người sấp xuống.

Có thể sẽ vui, nhưng dù có dùng kem chống nắng SPF 45, thì chỉ khi thật nhiều nắng, một cô gái để ngực trần mới có thể vui được!

Sau tiếng rưỡi tắm nắng, Serena đã có màu nâu suốt đằng trước và sau lưng. Cô định bảo Blair là mình đã đủ rám nắng lúc...

“Serena?”

Cô lăn người qua rồi ngồi dậy.

Phải, đó là Flow. Và vâng, ngực cô vẫn để trần.

Anh ta dường như không bận tâm. Anh đến ngay chỗ mép khăn của Serena và đứng cạnh cô. Bên cạnh cô, Blair nằm sấp, đầu cô che bằng một cái áo phông trắng, vờ như đang ngủ.

“Cuối cùng,” Flow thở, hất mái tóc xoăn khỏi vương đôi mắt xanh có hàng mi dài của mình. Anh mặc một chiếc quần short lướt ván màu cam chói, thân hình cơ bắp chắc lặn rậm nắng màu bơ quế tuyệt hảo. Quanh cổ anh đeo một cái vòng da có cái răng cá mập. “Em nhớ anh không?”

Serena nhún vai và xoa cánh tay trần của mình, nửa che đậy bộ ngực trần để Flow khỏi nhìn thấy quá rõ. “À... anh gửi em nhiều quà quá...”

Anh ta đắm chiêu. “Có nhiều lắm đâu.”

Có thể quà do Kati và Isabel gửi nhiều hơn cô nghĩ lúc đầu cũng nên. Thật khó mà biết cái nào của hai đứa đó.

“Ừ, sao cũng được,” Serena nói. “Mà anh đã nghe tin gì chưa? Rành rành là chúng mình đính hôn rồi nhá.”

Flow nhe răng cười. “Ừ, anh cũng nghe vậy. Đừng bận tâm về mấy chuyện đó. Em sẽ quen thôi.”

Vấn đề là, Serena biết chắc rằng mình chẳng *muốn* quen chuyện đó. Cô chưa từng cặp với một ngôi sao nhạc rock nào, và rồi cô đã có một đêm vui vẻ với Flow, nhưng còn rất nhiều chàng trai khác nữa ở đời. Vận động viên leo núi, nhà nhiếp ảnh, tay đua xe, diễn viên, DJ... theo nghĩa nào đó, Serena giống như con chim hút mật mà cô thấy tối qua khi nó chuyền liên tục từ bông hoa này sang bông hoa khác. Cô không muốn dính với chỉ một bông hoa, hút sạch tất cả những gì đáng giá nó có. Cô muốn ném được càng nhiều bông hoa càng tốt.

Serena vuốt cái đuôi tóc xuống vai và mân mê từng ngọn tóc, không nói gì. Flow chưa quen với cô gái nào tỏ ra thờ ơ thế trong đời. Đến khi nào cô sẽ vòng tay ôm anh và bảo anh rằng cô nhớ anh biết bao nhiêu và cô không muốn vắng anh đến nhường nào?

“Thế này, ban nhạc của anh sẽ chơi cho bữa tiệc Giáng sinh đêm nay,” anh chốt hạ. “Anh mong bọn mình có thể đi chơi sau đây và anh sẽ được tặng em món quà Giáng sinh.”

Serena mỉm cười. Ôi Chúa ơi, đừng có món quà nào khác nữa. “Em sẽ đến.”

“Tốt lắm.” Anh dừng lại, đợi cô nói thêm. Nhưng cô chẳng nói gì. “Thế nhé. Gặp em tối nay.”

“Hẹn gặp anh.” Serena nằm xuống trở lại và thọc thọc vào sườn Blair.

“Cậu thật đúng là đồ đạo đức giả,” Blair lẩm bẩm, lộn người lại và kéo cái áo phông ra khỏi mặt.

Serena nghiêng đầu. “Nghĩa là sao?”

“Cậu ra vẻ như cậu ghét tất cả những thứ anh ta tặng, nhưng tớ cá là cậu cực muốn biết hắn sẽ tặng cậu cái gì cho Giáng sinh.”

Serena nhếch miệng cười. Blair đúng. Cô có thể rên rỉ như cô muốn về đồng quà tặng đều như vắt chanh của Flow, nhưng con gái bao giờ chả thích quà, đặc biệt là từ những ngôi sao nhạc rock nổi tiếng và đẹp trai ngoài sức tưởng tượng.

# Đường link tiết lộ

“Máy quay gì?” Ruby, chị gái 22 tuổi của Vanessa, lầm bầm. Giờ là 3 giờ chiều chủ nhật, nhưng trông Ruby như vừa mới chỉ đi ngủ được 2 tiếng đồng hồ. Mắt chị vẫn còn nguyên vết chì màu đen đêm qua và chị vẫn mặc nguyên cái quần da bó sát màu đỏ tía. Ruby ngủ trên một cái đệm futon ở chỗ dùng làm phòng khách trong căn hộ một phòng ngủ hai tầng của họ ở Williamsburg, Brooklyn. Căn hộ chất đầy những thiết bị ampli, loa, đàn guitar và micro dùng cho ban nhạc Bồ Già Hám Gái của Ruby, cùng những máy quay và thiết bị chiếu sáng dùng cho việc làm phim của Vanessa. Trên sàn là tấm thảm mà hai phụ huynh nghệ sĩ hippy gàn gàn đã tự dệt lấy trên khung cửi ở nhà họ vùng ngoại ô Burlington, Vermont. Tấm thảm màu xanh áo lính và đỏ vỏ táo dệt hình chủ đề con thuyền của Noah, với thú vật đứng thành đôi trên cái bè màu xanh lá nổi trên một biển đỏ, nhưng giờ bị chất bừa quần áo của Ruby và thiết bị âm thanh, đám con thú hoàn toàn mất tăm bên dưới.

“Cái máy quay video kỹ thuật số Sony của em ấy,” Vanessa cúi kính. “Em đã để nó trên mặt bàn bếp mà.” Cô đã định xem lại đoạn phim đã quay ở công viên hôm thứ sáu để xem liệu có hình cột băng nào đáng giá để lưu lại không và xóa đi cảnh Nate cùng Jenny, nhưng giờ không thể tìm thấy máy quay đâu cả.

Ruby lộn người lại và đặt một cái gối lên mặt. “Chị mượn đấy.”

Vanessa nhìn chị chăm chăm. Điên thật, Ruby vẫn còn để cái gối lên mặt. “Ý chị là sao, chị mượn á? Thế nó ở xó xỉnh nào rồi?”

“Tao đưa nó cho mấy đứa bạn ở quán Năm Đồng và Một Hào rồi. Bọn nó dùng để làm một phóng sự về trượt băng.”

“Có thứ đã quay trong đó mà!” Vanessa hét lên kinh hoàng. “Cảnh quay cho phim mới của em!”

Ruby lôi gối ra khỏi mặt và ngồi dậy. “Cứ làm như thể mày không có mười cái máy quay khác ấy. Tao xin lỗi,” chị nói mĩa mai. “Chị xin lỗi vì

đã đột nhập vào không gian của em mà không được phép. Chị có thể ôm em cái được không?”

Vanessa trừng trừng nhìn bà chị với hai tay vịn chặt vào nhau, móng tay cô bầu hằn vệt lên các ngón. *Giờ* cô biết tại sao cô nhận được 15 e-mail sáng nay đổ cho cô cái danh hiệu quay phim đồng tính nữ - con đĩ Nhìn Trộm. Lũ bạn của Ruby hiển nhiên đã làm chuyện tồi tệ hơn là chỉ mượn cái máy thôi; họ đã lấy thứ có trong đó và tải lên cái mạng internet chết tiệt.

Dan đã nghĩ cô là đứa đòi bại rồi. Giờ thì cậu sẽ nghĩ cô thế nào đây?

Buổi chiều ngày lễ Giáng sinh, Dan vào mạng, tìm những bài báo viết về tình trạng treo bút của nhà văn và giải pháp chữa nó. Mọi thứ cậu tìm thấy đều điên dại và ngu xuẩn. *Hãy đi bỏ*. Cứ như thể cậu chưa đi bộ đủ chiều dài Manhattan trong lộ trình mỗi ngày, ngẫm nghĩ tới lui về sự bất lực trong việc viết được cái gì mạch lạc. *Hãy tắm nước nóng*. Cậu ghét tắm. Và tắm tấp chỉ làm cậu buồn ngủ. *Tập thể dục*. Không, cảm ơn. Kiêng thuốc lá và café với cậu đã là quá ý nghĩa so với tập thể dục rồi. Một trang thảo luận về lợi ích của chích ma túy. Bằng chứng là một nhà văn được giải đã viết trong cuốn tiểu thuyết về một đêm thử dùng ma túy và thậm chí không nhớ đến việc viết lách vào buổi sáng. Nhưng trừ việc uống rượu ở tiệc tùng, Dan giữ mình sống trong sạch hoàn toàn suốt thời trung học, và cậu không có ý định thử chích ma túy lúc này. Một trang khác khuyên thử một bài tập, bạn viết từ đầu tiên nảy ra trong óc và rồi phát triển từ đó lên. Bạn phải tăng tốc lên với một danh mục từ ngữ như hiệu tạp hóa, cái trang đó nói vậy, nhưng thế có lẽ tốt hơn là chẳng có gì. Dan quyết định thử xem. Cậu lật sang một trang mới trong cuốn sổ của mình và cầm bút sẵn sàng.

Cậu viết ra từ *điện thoại*, nhưng ngay lúc đó máy tính kêu bíp, báo hiệu cậu có thư mới. Cậu cầm lấy con chuột và nhấp vào hộp thư. Thư gửi từ Zeke, đứa bạn tốt duy nhất ở trường Riverside.

*Xem cái link dưới đây, ông bạn. - Z*

Dan nhấp vào đường link, nghĩ chắc lại cái link tầm phào về môn bóng rổ ngu ngốc nào nữa mà Zeke mới tìm thấy. Cậu quay lại cuốn sổ mà không



đợi xem cái gì hiện ra trên màn hình.

*Điện thoại.* Giờ thì sao? Cậu cần một từ khác.

Bố cậu gõ vào cánh cửa mở và thò đầu vào trong phòng. “Này Dan, bố đi mua vòng gỗ đây. Con có yêu cầu gì đặc biệt không?”

Dan xoay lại trên ghế, định bảo bố là mang về cho cậu một cốc café đen thật lớn, nhưng bỗng dưng mặt ông chuyển sang vẻ kinh khiếp khi ông nhìn chăm chăm vào màn hình của Dan.

“Jennifer Tallulah Humphrey - đó là nó sao!?” Rufus gầm lên, lao vào phòng như một con thú điên. Ông đang mặc một cái áo phông *Onion* màu trắng đã sờn, và mái tóc bạc bồm xồm tua tủa lộn xộn từ mọi phía trên đầu.

Dan quay lại nhìn vào màn hình. Thứ đầu tiên cậu nhận ra là cái mũ đỏ của Jenny. Rồi cậu thấy cái gì như là mông con bé có cái quần lót dây trắng. Bỗng nhiên một gã tóc vàng nâu lượn sóng ấn miệng vào mông nó. Cái máy quay nhanh chóng cắt sang cảnh gã này tụt quần xuống, và hình ảnh chuyển sang hình hai người, cuộn lại chặt trong cái áo khoác của gã trai, làm cái việc trông rất tục tĩu.

Ông bố và con trai xem mà không tin nổi với sự kinh hoàng khi đoạn phim cứ tự lặp đi lặp lại.

“Jennifer!” Rufus lại gầm lên, bắn những vệt nước bọt tức giận vào màn hình.

Jenny xuất hiện ở ngưỡng cửa trông như hình ảnh của sự ngây thơ với bộ đồ nhung xanh nhạt mặc ở nhà và tóc buộc gọn thành đuôi ngựa xoắn phía sau. “Gì ạ?” nó hỏi.

Dan xô cái ghế ra sau để nó có thể nhìn thấy màn hình từ chỗ nó đang đứng.

“Gì ạ?” Jenny nhắc lại sốt ruột. Nó bước lên một bước. Và rồi tay nó vội đưa lên miệng khi thấy hình ảnh mông trần của mình trên màn hình. Cứ như là xem một phim kinh dị mà trong đó nó là diễn viên. *Làm sao mà chuyện này lại xảy ra chứ?* Nó thắc mắc trong sự tủi hổ ghê gớm.

“Đấy là con và cái thằng Nate đó,” Rufus xác nhận một cách không cần thiết, mặt ông méo xệch vì cơn thịnh nộ.

Ông là một vị phụ huynh thoải mái. Ông để cho Dan hút thuốc trong phòng cậu và uống rượu bất cứ khi nào cậu muốn. Ông đã để cho Jenny mua đôi giày đế bằng đầu tiên khi nó lên 9. Nhưng với ông, Jenny vẫn là bé con, và khi nhìn thấy cảnh con mình lăn lộn gần như cởi truồng với một thằng con trai trên internet thì quá đủ để ông phải xem xét lại thực tế.

Câm lặng với sự kinh hoàng, Jenny chăm chăm ngó màn hình khi đoạn phim chạy lại. Đó là mũ của nó, quần lót dây của nó, móng nó với đầu của Nate dúi vào đó, rồi hai người lăn trong tuyết cuộn trong cái áo choàng của cậu. Đó thật sự là một khoảnh khắc riêng tư, đặc biệt, nhưng giờ nó đã bị phơi ra cho cả thiên hạ - gồm cả bố và anh trai nó - xem. Nó nấc lên một tiếng nước nở và đâm bổ ra khỏi phòng.

Rufus nhìn vào màn hình một lúc lâu hơn và rồi quắc mắt nhìn Dan. “Con biết gì về chuyện này không?”

Dan lắc đầu bảo không. Mặc dù cậu cảm thấy phần nào chịu trách nhiệm. Cậu đã quá rối trí vì chuyện nhà văn treo bút của mình và lăn tăn tới lui mãi chuyện làm tình với Vanessa để đến nỗi không bảo vệ Jenny khỏi cái thằng chó Nate nhà giàu dụ dỗ trẻ con.

“Hừ, từ giờ trở đi, bố muốn con phải để mắt đến con bé,” Rufus gầm lên. “Bố có thể tha thứ, nhưng bố không thể để nó chạy nhông như mấy con điếm được.”

Dan gật đầu nghiêm trang, và Rufus vỗ vai cậu, rồi ông đi về phòng Jenny, nơi nó đang úp mặt vùi đầu xuống cái gối lông ngỗng mềm, giữa đám chân dung của Nate mà nó yêu.

“Jennifer.” Bố nó cố giữ giọng bình thường nhất có thể. “Bố chưa bao giờ nghĩ bố phải làm điều này, nhưng con đã khiến bố không còn sự lựa chọn. Con sẽ bị cấm túc suốt kỳ nghỉ còn lại. Không đi ra ngoài. Không phim ảnh. Không tiền tiêu vặt. Không gọi điện. Không e-mail. Không có gì hết. Và tuyệt đối không liên lạc gì với nhân vật Nate kia. Dan sẽ trông

chừng con như một con điều hâu và chắc chắn rằng con sẽ không được chạy lung tung đâu, bởi vì rõ ràng là không thể tin con được.”

Jenny ngồi dậy. Mặt nó nhoè nhoẹt vệt nước mắt và môi dưới nó run lên. “Thế là không công bằng!” nó phản đối. “Con không biết ai đã làm thế! Không phải lỗi của con! Nate và con yêu nhau! Anh ấy đã đưa con đi xem vở *Kẹp Hạt Dẻ*. Bọn con chẳng làm gì sai trái cả!”

Rufus vẫy vẫy tay vào khoảng không để nó im. “Con quá trẻ để biết bất cứ cái gì về chuyện gì, đặc biệt là tình yêu,” ông hăng giọng cộc cằn.

“Nhưng bố, con không biết ai đã quay phim bọn con,” Jenny cãi, ôm lấy con gấu trúc bông.

Rufus nhướn đôi lông mày rậm màu muối tiêu như chổi xể lên và xoa cái cằm lờm chờm. “Con tưởng thế là xong chuyện à?”

“Con không thềm quan tâm!” Jenny gào lên, ném con gấu xuống sàn và dòng nước mắt tuôn ra ào ạt theo cơn giận dữ. “Con không quan tâm bố nghĩ gì! Bọn con chẳng làm gì sai .”

Rufus cúi xuống và lôi ra từ giá sách cuốn *Anna Karenina* chưa đọc mà ông đưa con gái mùa hè vừa rồi. “Bố sẽ nói con biết bố nghĩ gì,” ông gầm lên. “Bố nghĩ con cần ở trong nhà đọc nhiều sách hơn!”

Jenny liếc nhìn cuốn sách và đá nó đầy hờn giận cho đến khi nó tung ra trên giường và rớt xuống sàn gỗ. Rufus lắc đầu không chịu nổi, quay đi và đóng sầm cửa lại sau lưng trước khi ông thực sự làm hỏng nó.

Dan lắng nghe từ phòng mình, vẫn chăm chăm nhìn đoạn phim chạy đi chạy lại trên màn hình. Giờ cậu đã qua cú sốc ban đầu khi nhìn thấy đứa em gái trong một bộ phim khiêu dâm trên mạng, cậu thấy quen thuộc một cách đáng sợ về ngón nghề quay phim của tác giả đoạn phim đó. Những góc quay không bình thường. Cách máy quay cắt sao mà quá gần, những hình ảnh hầu hết trừu tượng, và rồi bị đẩy ra thật xa, Nate và Jenny chỉ là một đốm cuộn tròn trên nền tuyết trắng tinh khôi. Đây là tác phẩm của Vanessa Abrams, Dan chắc chắn vậy.

Cậu đắm vào nút tắt máy tính, kinh tởm bản thân mình vì đã xem quá lâu, nhưng cậu còn thấy kinh tởm hơn với Vanessa và Jenny. Làm sao mà cả hai ả đều trở nên quá... Đan nhật quyển sổ lên và nghĩ ngay đến một từ mới để bắt đầu bài tập của nhà văn bị treo bút. Cậu cầm bút lên và viết từ đó ra.

Đồ đi.

# N làm một cuộc tái hợp nho nhỏ

Bạn nghĩ có một ngôi nhà miền quê xa khỏi thành phố như là đảo Núi Hoang ở bang Maine thì sẽ khá cô quạnh, nhưng Núi Hoang đầy những “lều” đi nghỉ hoành tráng của những gia đình lâu đời nhất và giàu có nhất New York, và lũ trẻ con chơi cùng nhau suốt những mùa hè và trong những kỳ nghỉ kể từ khi chúng mới biết đi. Đến trung học, hầu hết bọn trẻ đi học ở các trường nội trú khắp Bờ Đông, vì thế khi chúng thấy một đứa nào khác ở đảo trở lại thì giống như một cuộc tái ngộ. Mỗi dịp mùng 4 tháng 7 thì một nhóm đông hội này tổ chức đêm lửa trại ở bãi biển và tiến hành bắn pháo hoa mà chúng chuyển lén từ Canada về. Và mỗi lần Giáng sinh, Nate luôn lập hội với hai cậu trai khác để hút cần sa ống điếu trong phòng tập thể dục của mình.

Phòng tập có ván gỗ sồi, một lò sưởi bằng đá khổng lồ và một cái sàn đá đen được làm ấm bằng những đường ống bằng đồng bên dưới. Những cái móc treo ảnh tượng trên tường làm bằng sừng hươu và nai sừng tấm mà ông nội Nate đã từng săn. Có một cái quầy bar bằng gỗ sồi chất đầy whisky Scot và rượu mạnh châu Âu quý hiếm, có cả một hầm rượu mà bạn phải trèo xuống bằng một cái thang qua một cái cửa sập trên sàn bên dưới một tấm thảm Ba Tư dệt tay. Một cái bàn bi da cổ bằng gỗ gụ với các chân được chạm trổ trang trí và mặt bàn bọc nỉ đỏ đứng ở giữa phòng.

Nate mang cái ống ra. Cậu đã có nó từ năm 13 tuổi, và nó được giấu trong hộp sơ cứu hiệu Looney Tunes. Hai cậu trai khác cười nhe nhớn như thể nó là một người bạn cố tri đã trải qua nhiều thăng trầm hơn cả chúng.

“Bạn hiền,” John Gauge, người mang thuốc đến, nói. “Thật tuyệt khi gặp mày.”

John mặc một cái áo vét da cừu màu nâu vàng, cái quần bò ống vẩy bạc màu, và đi một đôi ủng chần bò da nâu đã bợt bạt. Mặc như thế thì không thể gọi là đẹp, trừ khi bạn là Marlboro Man hoặc người mẫu đồ Ralph Lauren, và cậu ta thì chẳng giống được ai cả.

Một tuần trước, rút cục John đã bị đuổi khỏi Deerfield vì bán cần sa, và cậu ta vừa mới trở lại sau 10 ngày ở một trại chăn nuôi kiểu cách, nơi cậu ta được đưa đến để học về những giá trị như lòng trung thực, sự tin tưởng và tôn trọng đối với bạn cùng trại.

Nate bọc cái bát lại và đưa cho Ryan O'Brien, cậu này mới có 15 tuổi nhưng đã nghiệm nặng hơn cả John và Nate cộng lại. Sau khi bị đuổi khỏi trường St. Jude ngay tuần đầu năm học, Ryan đã đến học ở Học viện Hanover, nơi Serena từng tới. “Anh nghĩ mày lớn lên thật,” Nate nói. “Mày có thấy Ryan lớn hơn nhiều không?” cậu hỏi John.

Ryan bật cái bật lửa châm lên bát. Cậu cao đến mét tám chín và có mái tóc đen xoăn xõa xuống vai trông gần hết như Flow, có điều sẫm hơn. “Mẹ kiếp,” cậu nói, kéo cái quần trượt tuyết Burton màu xám lũng thùng của mình lên.

Nate đợi Ryan nạp một môi và chuyển cho cậu ta cái điếu. Mặt trời đang xuống và các khung cửa sổ phòng tập nhuộm màu hồng rực. Tuyết rơi nhiều trong mùa đông này, và ngôi nhà lớn bị tuyết phủ dày tới hơn hai mét. Bên ngoài, không có tiếng còi xe con hay tiếng gầm gào của xe buýt. Hoàn toàn tĩnh lặng. Nhưng nếu Nate nghe kỹ, cậu có thể nghe được tiếng đại dương vỗ vào vách đá. Cậu yêu âm thanh đó. Thỉnh thoảng vào ban đêm, cậu chỉ nằm yên trên giường và lắng nghe.

Cậu nạp môi, che cái nắp điếu để khói không bay ra được. Rồi cậu làm hơi nữa, thưởng cho mình vì đã dành cả hai tiếng sớm nay để đọc qua bản đăng ký vào đại học của mình và điền các phần dễ. Cậu nhả khói, chuyển cái điếu cho John và nhắm mắt lại. Thật là tốt khi thoát khỏi thành phố - xa khỏi trường học và không phải thấy cảnh mọi người toàn nói chuyện liên miên về tương lai. Lên đây, cậu có thể xả hơi và tận hưởng mà không phải lo nghĩ về thi cử, đại học hay trả lời người nào cả.

John hút xong và đặt cái điếu xuống bàn bi da. Cậu ta cầm quả bóng trắng lên và xoay nó trong tay. “Này Nate,” cậu bắt đầu. “Chuyện gì với cái đoạn phim mát trên internet thế?”

Nate nheo mắt chậm chạp nhìn cậu ta, như thể một con lười nheo mắt nhìn mặt trời. “Há?”

Ryan châm một điếu Marlboro Light và thổi những vòng khói lên trần nhà. “Anh biết rồi còn gì,” cậu ta nhắc. “Anh với cái con bé lùn tóc nâu xoăn có ngực to ấy?”

Nate gật đầu. Cậu biết Ryan đang nói về ai, nhưng trong một giây bất thần cậu không thể nhớ nổi tên cô. “Jennifer,” cậu nói vì bỗng nhiên nhớ ra.

“Ừ, phải, Jennifer,” Ryan nói. “Anh chưa xem đường link à?”

Nate lắc đầu. “Link nào?”

John vớ lấy viên lơ màu xanh nhạt dùng bôi đầu gậy bi da đưa lên mũi và hít, như thể chỉ một người rất nghiện mới làm vậy. “Nó là một bộ phim quay máy và con nhỏ Jennifer đó,” cậu giải thích. “Gọi là *huych nhau* trong Công viên Trung tâm.”

Nate đưa cái điếu ra trước mặt. Cậu chẳng nhớ là mình có làm chuyện đó với Jennifer trong công viên không. Cậu chẳng nhớ tẹo nào là mình có ấy Jennifer hay không. Mọi điều cậu nhớ là những bức chân dung điên rồ về cậu treo trên tường phòng ngủ con bé. Cậu lắc lắc cái đầu nặng nề vì phê thuốc và tặc lười. Một đoạn phim mát trên internet? Đó là một chuyện tốt. Những thằng này luôn bày trò với cậu đấy thôi. Nhún vai một cái, cậu ấn miệng vào cái đầu tẩu của ống điếu và châm lửa, hít một hơi dài êm ái cho ngày Giáng sinh. Cậu đang ở trên con đường của mình đến một cõi vô cùng dịu ngọt, nơi Jennifer và những cái chân dung điên rồ chỉ còn là đốm nhỏ xíu ở khoảng cách mờ mịt.

Điện thoại nội bộ reo. Bất ngờ, giọng kiểu câu lạc bộ miền quê New England của bố Nate tràn ngập căn phòng.

“Mẹ con và bố đang pha cocktail ở phòng lớn. Con có nhập hội không?”

Bạn nghĩ thế này thì thật có phải là một cú cuống cuống hút chết không, nhưng Nate luôn có một giải pháp để khỏi chạm trán bậc phụ huynh quý tộc khi đang phê thuốc. Họ sẽ uống rượu nặng tới bến, mà bên cạnh đó thì nay là lễ Giáng sinh mà.

Nate đưa John cái điếu và ấn nút trên điện thoại. “Con tới đây.” Cậu nhả nút và gạt đầu với John. “Làm tiếp đi. Một hơi nữa và rồi hai đứa chia nhau thì hơn.”

Cậu và Ryan nhìn John hút hơi cuối cùng.

“Vậy anh và con bé Jennifer đó, có còn đi với nhau nữa không?” Ryan hỏi.

Nate cầm lấy quả bóng số 8 và lăn nó sang bên kia bàn. Cậu cố nhớ ra lúc cậu bỏ mọi thứ lại với Jennifer, nhưng mọi thứ cậu nhớ được là con gấu trúc bằng bông trên giường con bé.

Thật buồn cười khi cậu tìm cách làm sao để quên đi cái phần “Anh yêu em.”

“Không,” cậu nói. “Thật sự là không.”

John hút xong và Nate để cậu ta và Ryan ra đằng cửa hậu. Cậu khóa cửa lại, giấu cái điếu vào một hộp thiếc bánh Triscuits cũ đặt dưới bồn rửa ở quầy bar, rồi đi lên gác để uống gin và ăn hào sống Maine với bố mẹ.



# Mẹ B bay bổng với niềm ngạc nhiên

Blair đã tắm và mặc vào bộ váy hồng bằng sa mỏng mới mua từ Calypso. Giờ nó ngồi hàng hiên, hút một điếu Merit và đợi Serena sẵn sàng trong khi nghĩ về Audrey Hepburn.

Cứ như thế nó chẳng *luôn* nghĩ về Audrey Hepburn ấy.

Một điều khác nó yêu thích ở Audrey mà nó muốn thảo luận trong bài viết là sự đa dạng của Audrey. Dù có quăng nàng vào đâu hay trong bất cứ bộ trang phục nào nàng mặc - giống như bộ vải tweed cổ lỗ sĩ kiểu bà giáo già trong cảnh hiệu sách phim *Khuôn Mặt Vui Vẻ*, hay cái mũ điên rồ và bộ váy thêu dentelle trong phim *Quý Bà Đích Thực Của Tôi* - nàng luôn hoàn hảo, đến là dễ dàng thích ứng với hoàn cảnh và luôn giữ được cho mình cái *đặc tính Audrey* thú vị.

Blair thích nghĩ rằng *nó* sẽ có thể làm được như thế khi nó vào đại học. Từ khi nó và Nate hiển nhiên là sẽ không sống cùng nhau ở căn hộ bên ngoài ký túc xá ở New Haven nữa, thì nó chắc sẽ sống tốt trong một phòng chung tập thể với bất kỳ ai. Nó chắc sẽ phải ăn ở nhà ăn, và tất nhiên phải đến lớp. Nhưng không đời nào nó lại đi mặc cái áo len chui đầu quá khổ của trường Yale và đeo ba lô. Nó sẽ giữ gìn phẩm hạnh, ý thức về phong cách, và *đặc tính của nàng* độc đáo ở mình.

Blair rít điếu thuốc lá, cố hình dung ra cảnh Audrey ở Yale, mặc bộ đồ đen như trong phim *Bữa sáng ở Tiffany's*, đi găng tay đen dài đến quá khuỷu, đeo chuỗi hạt kim cương và ngọc trai.

Và rồi ý đó lóe lên. Đó chính xác là cái nó sẽ làm cho bài luận: biến Audrey thành một sinh viên Yale *t rong một kịch bản!*

Cô Glos đã nói nó phải sáng tạo. Hay quá, bạn không thể có nhiều sáng tạo nào hơn thế! Blair nhảy cẫng lên và mở cái rèm cánh cửa ra vào biệt thự, nôn nóng muốn bắt đầu viết ngay lập tức. Nó có thể bỏ cái bữa tiệc đêm Giáng sinh ngu ngốc đi. Vào được Yale quan trọng hơn nhiều.

Serena đang đứng trước gương, buộc một cái khăn màu xanh ngọc lục bảo dính cườm quanh hông. Cô vẫn đang mặc bộ bikini trắng ướt và vẫn còn cát trên tóc.

“Tớ tưởng cậu đang thay đồ chứ,” Blair nói.

Serena nhún vai. “Tớ không thấy thích thú lắm.” Mọi người chờ đợi cô ăn mặc diện vào và trông xinh đẹp vì Flow, nhưng thực sự thì, tại sao cô phải làm vậy?

Vấn đề là, Serena vẫn mười lần đẹp hơn bất kỳ cô gái nào trên đảo dù cô đang mặc gì.

“Thế cậu mặc bộ áo tắm à?” Blair thắc mắc.

Serena gật đầu. “Ừ hử.”

Blair tóm lấy cái iBook của mình ra khỏi túi và thả mình xuống giường. “Tớ nghĩ cậu từ chối đi.”

Serena cũng thả người xuống bên cạnh. “Có lẽ.” Cô tò mò liếc sang Blair, lúc này đã bắt đầu viết. “Cậu đang viết gì thế?”

“Một kịch bản.” Blair gõ tên mình và ngày 24 tháng chạp vào trên cùng trang viết, và rồi đầu đề thử: *Audrey Đến Trường Đại Học*. “Tớ nghĩ tớ sẽ không đi buổi tiệc để còn viết cái này.”

“Nói chuyện từ chối nhé. Miles đã hoàn toàn sùng sục lên để đi chơi với cậu tối nay, mà chẳng đời nào tớ lại đi một mình đâu,” Serena tuyên bố. Cô tựa đầu vào vai Blair. “Cậu không muốn có một đêm Giáng sinh vui vẻ à?”

Blair cắn môi dưới. “Tớ muốn, nhưng tớ còn muốn vào được Yale hơn.”

Serena vươn người ra và nhanh chóng đóng cái máy tính lại. “Nào, tớ sẽ chắc chắn là cậu có mọi thứ cậu muốn,” cô hét, rồi nhảy dựng lên và kéo Blair đứng dậy. “Đi mà?”

Blair thở dài. Serena có năng khiếu đáng ghi nhận trong việc đang hờn dỗi chuyển ngay sang tươi tỉnh với một cái nháy mắt. “Thôi được,” nó thở dài. “Nhưng nếu tớ không vào được Yale, tất cả là do cái lỗi chết tiệt của cậu đấy.”

Miles và Aaron đang đợi các cô ở quầy bar. Aaron đã xếp đặt lại những lọn tóc sao cho chúng nằm ẹp xuống một bên đầu và dựng thẳng trên chòm. Cậu mặc một cái áo khoác vải lanh đen bên ngoài một cái áo phông xám và quần cũng vải lanh đen, và nếu cậu không phải là anh con dượng của Blair, nó hẳn đã nghĩ cậu trông thật dễ thương.

Aaron thì nghĩ Blair trông còn hơn cả dễ thương. Blair rám nắng hơn, và mái tóc nâu sẫm của nó ánh lên những sợi vàng khi mặt trời chiếu vào. Cái váy hồng của nó thì lụng thụng, nhưng chất vải mỏng như tơ bó sát vào cơ thể toàn đúng những chỗ cần bó. Nó trông như một nữ thần, nhưng dĩ nhiên cậu không bao giờ có thể nói với nó điều đó. Aaron quá lo rằng mình sẽ thốt những gì không phải, đâm ra cậu nói như người máy khi đương đầu với Blair. “Chúng ta tốt hơn là tới đó ngồi đi,” cậu nói như không chủ đích nhằm vào ai. “Mẹ ấy và bố tớ có điều ngạc nhiên lớn muốn nói cho chúng mình biết. Họ đã đợi ấy gần tiếng đồng hồ rồi.”

Blair liếc nhìn phòng ăn đông đúc, nơi mẹ nó và Cyrus cùng Tyler đã ngồi yên vị ở một cái bàn. “Ôi Chúa ơi, tớ không thể đợi được nữa. Giúp tớ với, tớ có thể xin một cái gì uống trước không?” nó cầu khẩn.

“Sẽ có ngay cho cậu uống đây,” Aaron dịu dàng đáp lại Blair.

Như thế đó là một vấn đề.

Miles mỉm cười với Blair, khen ngợi. “Trông cậu thật là xinh đẹp.”

Aaron im lặng tự trách mình. Cậu đã có thể nói như vậy!

Miles trông cũng rất khôi ngô, cậu mặc một cái áo sơ mi Armani đen có hàng khuy trắng, quần cotton trắng kem và đi sandal da - một bề ngoài mà chỉ những chàng có phong cách nghiêm túc mới mặc nổi. Blair mỉm cười đáp lại dù bản thân chẳng muốn. Nó cần tỏ ra vui mừng vì cuối cùng cũng đến dự tiệc. “Cảm ơn ạ.”

Serena chỉnh lại cái nút buộc trên cái khăn lụa và liếc quanh tìm xem có dấu hiệu nào của Flow. Vài bàn trong phòng ăn đã được đẩy vào góc để tạo khoảng trống cho sàn nhảy, và một sân khấu với nhạc cụ của ban 45, ampli

và micro đã được bố trí bên cạnh bể bơi. Nhưng ban nhạc thì chưa thấy đâu.

“Phải sau 9 giờ họ mới chơi,” Aaron nói khi nhận ra ý của cô. “Tớ đã hỏi người phục vụ rồi.”

Serena không đáp lại. Chỉ còn 20 phút nữa, và dù sao thì chẳng có vẻ gì là cô mong đợi Flow xuất hiện.

Blair uống cạn ly vodka tonic của mình và đưa cái ly rỗng cho Aaron. “Được rồi, tớ đã sẵn sàng.”

Nhà hàng trên Đảo Hòa Bình là nơi dành cho lễ Giáng sinh. Ở tầng út kia căn phòng, cô siêu mẫu người Anh nổi tiếng nhất trên thế giới đang tự bón món súp cá trẻ em cho mình, và bên cạnh họ là ngôi sao của bộ phim truyền hình *Friends* đang mang bầu rất to, đang nắm tay anh chồng diễn viên Hollywood to con. Phần còn lại của phòng ăn toàn những người da màu đồng, ăn mặc đồ nghỉ mát kiểu cách. Họ đang chọn đồ ăn trong bữa tiệc tối Giáng sinh đặc biệt ở nhà hàng gồm cá chỉ vàng nướng nguyên con, khoai tây tím vùi trong trứng cá muối đen cùng tỏi tây đại nướng.

“Đừng lo, cưng à,” Eleanor trấn an Aaron khi họ ngồi xuống. “Chúng ta đã đặt cho con một bữa đặc biệt.”

Cyrus gọi hai chai Cristal, và hầu bàn quay lại với ly uống champagne và bắt đầu rót đầy chúng.

Mẹ Blair cười khe khẽ và liếc nhìn Cyrus. Ông tóm lấy tay bà về động viên, và bà hăng giọng.

“Được rồi. Mẹ không nghĩ là có thể nhịn nổi việc giữ bí mật thêm một phút nào nữa.” Eleanor hít hơi dài và ngồi thật thẳng lên. “Cyrus và mẹ sắp có em bé.”

Blair đã dự tính làm thế nào để bắt đầu cảnh một trong kịch bản của nó thì những từ phiền toái của mẹ làm nó choáng váng đầu óc, làm đảo lộn cả cái vũ trụ của nó. Mặt nó giật giật pha trộn giữa vẻ không thể tin nổi với sự kinh tởm khi nó nhìn lên mẹ.

Xin lỗi chứ?

“Mẹ biết bốn mươi bảy là hơi già để có bầu, kể cả ở New York, nhưng bác sĩ đã đảm bảo rằng, mẹ hoàn toàn khỏe mạnh, thon thả và chả có gì phải lo lắng hết.” Bà cười khúc khích. “Trừ mỗi việc mẹ đang to tướng lên bằng một cái nhà!”

Trong giây lát, không ai đáp lại. Cyrus đặt tay vòng quanh Eleanor và ôm xiết bà một cái.

“Không phải nói gì ngay cả đâu,” ông ta đưa về kỳ cục, bàn tay kia xoa xoa cái bụng béo.

Serena không muốn tỏ ra bất lịch sự. “Thật kinh ngạc quá ạ!” cô kêu lên, phá vỡ sự im lặng với vẻ vui mừng hết mức cô có thể phát huy được.

Cô nhao ra khỏi ghế và vươn người qua bàn để tặng cho Eleanor và Cyrus cái hôn chúc mừng lên má, đồng thời cũng tặng cho cả phòng góc nhìn ngoạn mục cái eo trần của mình. Blair cảm thấy muốn đá cho cô một phát. Serena sẽ chẳng hờn hở đến thế nếu đấy là mẹ cô ta, đấy là điều chắc như gạch.

“Thế từ lúc nào ạ?” Serena hỏi, ngồi xuống ghế trở lại.

Eleanor rạng rỡ đáp lại đầy hạnh phúc. “Ngày 18 tháng 6.”

Blair thậm chí chẳng cố nghĩ ra cái gì để nói. Nó cảm thấy thà bị một cây cọ rơi đập vào đầu, và đó là cơ hội tốt để chẳng bao giờ nói năng lại được nữa.

Aaron liếc nhìn Blair về lo lắng và nâng ly champagne lên rồi mỉm cười với bố cậu và Eleanor. “Con xin chúc mừng ạ,” cậu nói, hi vọng Blair sẽ cùng làm như cậu.

Nhưng dĩ nhiên là Blair không làm, cho dù cậu đã nhẹ nhàng thúc vào cẳng chân nó dưới gầm bàn. Bên cạnh Blair, Miles gõ những ngón tay lên mặt bàn và vắn vẹo người không lấy làm thoải mái trên ghế, cậu ước ao có thể phóng ra quầy bar ngồi. Cậu là bạn với Aaron từ lớp 9, nhưng thế này thì hơi quá thân mật với cậu.

Eleanor vươn người qua bàn và nắm lấy những ngón tay run rẩy của Blair. “Mẹ hi vọng con sẽ nghĩ lại về việc lấy theo họ của Cyrus bây giờ,

con yêu,” bà nói. “Chúng ta sẽ có một gia đình tuyệt vời khá là đông đúc đấy.”

Cả Tyler và Eleanor đã đổi họ sang Rose khi Eleanor cưới Cyrus, nhưng Blair từ chối. *Blair Rose?* Không ạ, cảm ơn. Nghe cứ như thể tên của một thứ nước hoa làm riêng cho siêu thị Kmart.

“Dĩ nhiên, con không phải quyết định ngay bây giờ,” Eleanor nói thêm.

Blair gỡ tay khỏi tay mẹ. Nếu nó không bị nhồi giữa Serena và Miles trên cái ghế tiệc dài bọc da màu trắng này, nó đã lao vào phòng vệ sinh nữ để đập phá. Thay vì thế, nó cầm ly champagne lên và dốc tuột thành một ngụm.

“Thế em bé sẽ ngủ đâu ạ?” Tyler hỏi. Cậu phết bơ lên một cái bánh mì baguette và nhồi vào miệng. “Bây giờ anh Aaron ở phòng dành cho khách rồi.”

Eleanor và Cyrus nhìn nhau, nhận ra mình chưa nghĩ tới điều đó. Eleanor nhún vai. “Ồ, Blair và Aaron đều vào đại học mùa thu tới. Mẹ chắc hai đứa sẽ chẳng ngại gì nếu chung phòng của khách khi bọn nó ở nhà. Và rồi ta sẽ lấy phòng Blair làm phòng nuôi em bé!”

Aaron cảm thấy hai má mình nóng bừng lên. Blair nheo mắt lại nhìn mẹ và mái tóc vàng mái ngang ngu ngốc dưới cái băng đô nhìn giữa mắt của bà ta. Vậy là giờ họ sẽ lấy phòng của nó để làm chỗ ở cho cái quân vô lại xấu xí của họ sao?

Nó bắt đầu định hét lên cái gì đó để làm im cái bầy của mẹ nó lại trước khi lao vào nhà vệ sinh nữ để nôn hết ruột gan ra thì, chẳng có giới thiệu gì, bốn thành viên ban nhạc 45 lạng lẽ bước lên sân khấu, cầm đàn lên và bắt đầu ứng tấu. Và nhạc *rồ lên*. Thật hoành tráng, to đến điếc cả tai.

Miles nắm lấy tay Blair. “Muốn nhảy không?”

Thay vì trả lời, Blair lao ra khỏi ghế và gần như giật phăng khăn trải bàn ra, lôi Miles theo cùng.

Ban nhạc không thắng giải MTV nhờ sự buồn tẻ - mà họ khuấy động hết cả lên. Và chẳng đời nào Serena lại ngồi yên ở bàn trong khi họ chơi. Cô

nắm lấy tay Aaron và Tyler rồi kéo hai cậu ra khỏi ghế. “Đi nào, các chàng,” cô hét lên. “Nhảy với tớ đi!”

Ngay khi đôi chân trần của Serena chạm sàn nhảy, cô nhắm mắt lại và để cho âm nhạc chiếm lĩnh cơ thể, tung mái tóc vàng hoang dã ra sau, lắc hông và dậm mạnh chân một cách phóng túng. Trong bộ bikini trắng và cái khăn xanh thắt ngang hông thiếu vải, trông cô như thể một nàng tiên cá thoát khỏi biển khơi. Flow không thể không nhìn chăm chăm cô khi anh hát lên những từ cho bài hát đình đám “Tàn Sáz. [u](#)” Cô là mọi người phụ nữ anh từng hát về. Cô gái trong mơ của anh.

Blair trút hết năng lượng giận dữ của mình vào màn múa, dậm tay vào không khí, đá chân ra trước, đập vào đầu mình và quất vào mặt Miles bằng mớ tóc nâu dài trong cơn cuồng dại chẳng giống Audrey gì cả. Cái váy hồng dính sát vào làn da dẫm mồ hôi của nó, nhưng nó chẳng bận tâm xem mình giống cái gì nữa. Mà như thế nó trông đâu có tệ. Miles không thể rời mắt khỏi nó.

Bài hát thứ 3 là một bài chậm, và sàn nhảy đẩy các đôi già hơn ra. Serena nhảy điệu simmi với Tyler, nhe răng cười với cậu khi cô đặt tay cậu lên cái eo trần của cô. Tyler đỏ bừng mặt, nhưng cậu không buông ra. Cậu biết mình thật may mắn. Ngay cả các cậu bé 11 tuổi cũng có testosterone chứ.

Bài hát chậm và sexy, và Miles thả tay xuống chỗ eo của Blair và kéo đầu nó ngả vào ngực cậu. Blair không đẩy ra. Thay vì thế, nó gục người tì mạnh vào cậu. Tâm trí nó tràn ngập cơn giận dữ và tuyệt vọng, nó đang run lên. Nó không muốn nghĩ về bất cứ cái gì; nó chỉ muốn cảm thấy dễ chịu, và ơn Chúa là nó đang ở bên Miles, một gã mà, vâng, không phải Nate, nhưng là một gã hấp dẫn kinh khủng, và nó thích cậu, hay ít nhất là thích ngay lúc này. Nó ngửa đầu ra khỏi ngực Miles và nhìn lên đôi mắt màu nâu hạnh nhân của cậu, mặc cho champagne và vodka chảy trong đầu. Trước khi nó có thể tự nhận ra, nó kéo mặt cậu xuống và hôn cậu thật lâu và đắm đuối khi thân thể hai người đung đưa tiến lùi khớp theo nhạc.

Aaron đứng cạnh quầy bar, hết nhìn Blair rồi Miles và chẳng nhìn nữa khi cậu uống cốc tequila đầu tiên rồi cốc nữa. Cậu mừng là Miles đã làm

cho Blair cảm thấy khá hơn khi cậu bó tay. Rồi lần nữa, họ lại nhảy dính sát nhau thật khiêu khích và bài hát cũng sắp hết. Chẳng mất gì nếu cậu chen ngang vào khi bài hát tiếp theo bắt đầu. Cậu châm một điếu thuốc thảo mộc, hít hai hơi nhanh chóng, dí nó vào gạt tàn, rồi luồn lách đi giữa những cặp trung niên ở rìa sàn nhảy khi Flow chơi những hợp âm cuối cùng.

Nhưng khi Aaron ra được chỗ Blair và Miles vừa nhảy thì họ đã bước đi mất, tay trong tay, khuất dần sau những bụi hoa dâm bụt bao quanh bể bơi và đi xuống lối về biệt thự.

Aaron đứng giữa sàn nhảy đông nghẹt với hai tay đút trong túi quần, ngẩn ra nhìn họ đi. Cậu không thể tin nổi là cậu đã thực sự nghĩ rủ Miles cùng đi St. Barts là một ý tưởng hay.

Ban nhạc tăng tiết tấu, chơi bài “Hôn, Hôn, Hôn,” một trong những bài nhạc nhảy ăn khách với điệu ska giật lùì. Vẫn nhảy như một cái vắn dây cót đồ chơi, Serena lắc lư qua chỗ Aaron và đi một vòng tròn quanh cậu. “Đi nào, chàng khờ dạ tiệc. Cởi cái quần dài ngốc nghếch ra mà nhảy đi!” cô hét lên.

Aaron nhe răng cười ngớ ngẩn và để cho cô kéo cậu vào đám đông đang nhảy múa quẩn quại, nhể nhại mờ hôi. Cậu cần một sự lãng quên, và Serena có thể cực kỳ gây xao lãng khi cô muốn thế. Cậu giật phăng cái áo khoác và ném nó lên không, mái tóc tết của cậu tung lên khi cậu lắc lư theo nhịp nhạc.

Cái khăn của Serena tuột ra và rơi xuống sàn, nhưng cô vẫn nhảy khi nhạc to hơn và tiết tấu nhanh hơn, cô lắc mái tóc vàng rối lên và vung tay lên quá đầu. Cô thích cách Aaron dùng toàn thân cậu khi nhảy. Đây bọn con trai chỉ lắc lư đầu và đảo chân, nhưng Aaron thì thật tự nhiên. Cậu trông thật ưa nhìn đêm nay, trong cái quần vải lanh đen rất đẹp và những lọn tóc dựng lên từ đỉnh đầu. Cô nhảy lại gần cậu, thở vào cậu khi cô uốn hông. Tại sao cô chưa bao giờ để ý rằng cậu dễ thương đến thế trước đây nhỉ?



Flow nhìn họ nhảy, trong đầu chính lại tiết mục. Thật đủ đau đớn khi nhìn thấy tình yêu của đời mình khiêu vũ nửa khỏa thân với những gã khác và điều tối thiểu anh có thể làm được là đảm bảo không còn bài hát chậm nào nữa.

Quá muộn rồi. Bởi vì có người đã nhảy với bài hát chậm đầy riêng tư của họ mất rồi. Ở trên giường nhé.

---

<sup>[1]</sup>Nguyên văn là Karnage, viết nghịch của từ Carnage, nghĩa là “Tàn sát.”

# B quyết định đánh mất một lần và tất cả

Có thể là do nóng. Hay có thể sự thật là đời nó đã hoàn toàn như mớ bòng bong khi nó muốn làm gì đó quyết liệt để thay đổi. Bất cứ lý do gì, Blair biết nó đang theo Miles quay về biệt thự của cậu với một mục đích: làm tình.

Thực sự thì, *chàng* đang theo *nàng*. Nó gần như đang lôi cậu đi.

“Ấy có muốn đi sang phòng ấy không?” Miles hỏi trên đường. Cậu, Aaron và Tyler đã làm cho chỗ đang ở như cái thùng rác.

Blair nghĩ nó phải nhường căn hộ cho Serena, phòng trường hợp cô ấy cần một nơi trốn khỏi Flow. “Serena chắc cần nó,” Blair nói. “Cậu không nghĩ Aaron thấy phiền à?”

“Không.” Miles kéo cái rèm cửa lại sau lưng. “Tớ đang bắt đầu nghĩ ấy không thật muốn tớ thế.” Cậu nhăn mặt khi bật đèn. Sàn nhà đầy quần áo của ba thằng và đĩa CD. Thậm chí có cả quả chuối ăn dở vứt trên tủ đầu giường mà phục vụ phòng thể nào đó đã quên khi họ trải lại giường và để ít kẹo chocolate bạc hà trên gối.

Một quả chuối ăn dở? Lãng mạn gớm.

Nhưng Blair chẳng bận tâm. Nó tuột đôi sandal Jimmy Choo loảng ngoảng dây ra và kéo váy khỏi đầu, thả nó xuống sàn lẫn với đám quần áo của các cậu con trai. Tất cả đã được cởi bỏ hết và chỉ còn bộ đồ lót dây La Perla hồng mỏng tang.

“Tớ thích cậu mà,” nó nói bằng cái giọng khiêu gợi nhất của mình, thả mình xuống giường Miles. “Lại đây nào.”

Miles cởi áo, tụt giày ra và nằm xuống bên cạnh. Cậu nhón viên kẹo chocolate bạc hà trên gối, mở lớp giấy bóng nhũ vàng ra và cho Blair ăn.

Blair giữ viên kẹo nguyên trên miệng, túm lấy đầu Miles và hôn cậu, ấn viên kẹo vào giữa hàm răng cậu bằng lưỡi của mình. Nó không còn bận tâm việc bắt chước Audrey Hepburn trong *Bữa sáng ở Tiffany's* nữa. Audrey đã

xong rồi, là chuyện của ngày hôm qua. Nó giờ hoàn toàn là Debbie, như trong phim *Debbie quậy Dallas* .

Blair tóm lấy cái thắt lưng vải trắng của cậu bằng một tay, luồn tay kia xuống dưới cái dây eo cao su của quần lót đang mặc và tụt phứt nó xuống.

Xin chào, người đàn bà - tạm biệt nhé, hồi cô gái nhỏ!

Sau vài bài hát nữa, Serena, Aaron và Tyler quay về bàn để ăn bữa tối.

“Vui quá ha?” Eleanor rạng rỡ nói. Bà đã ăn chỗ đĩa cá chỉ vàng của mình, cùng khoai tây tím nhúng trứng cá, tỏi tây dại và đang ăn bánh chocolate phòng ẩm. Thật tuyệt vời khi lũ trẻ vui được với nhau. Bà thậm chí không để ý rằng Blair và cậu bạn đẹp trai của Aaron không quay lại ăn.

Aaron cau mày nhìn đĩa rau chân vịt nguội ngậm và tỏi tây nướng của mình.

Tyler gỡ đầu cá ra khỏi đĩa của mình và phi nó về hướng Aaron như một quả ngư lôi. “Chú ý!” cậu la lên. “Cá bay!”

“Tyler Waldorf Rose!” Eleanor rít lên.

Aaron vụt vào tay Tyler và gạt cái đầu cá ra khỏi đĩa. Cậu nhăn mặt. “Không vấn đề gì. Dù sao con cũng không đói.”

Serena không rõ tại sao Aaron lại có tâm trạng xấu thế, nhưng cô muốn giúp cậu. “Đây,” cô đề nghị, nghĩ cậu hẳn đang đói. Cô nhón lấy một miếng khoai tím lên ăn và bắt đầu chấm nhẹ miệng bằng cái khăn ăn. “Cậu ăn nhé nếu tớ sẽ bỏ hết chỗ trứng cá ra được không?”

Cô mãi dọn chỗ khoai tây cho Aaron đến nỗi không để ý rằng ban nhạc đã tạm ngừng và Flow đang đi đến chỗ cô.

“Serena?” anh gọi, đã đến phía sau cô.

Serena nhìn lên. Flow mặc một cái áo may ô bó sát màu đen và đeo vòng cổ xâu cái răng cá mập, cổ và vai anh đẫm mồ hôi. Mái tóc xoắn sẫm màu xõa xuống mắt, má anh sáng lên như đồng được đánh bóng, và đôi mắt xanh chớp chớp như thôi miên.

Serena đang đưa cho Aaron món khoai, tay cầm cái nĩa và đút một miếng cá vào mồm. “Chào,” cô rạng rỡ nói trong khi mồm đầy thức ăn.

Flow nhìn sang Eleanor và Cyrus. “Xin chào,” anh nói bằng vẻ thân thiện.

“Cậu có muốn ngồi xuống không, con trai?” Cyrus mời. “Cậu phải bị động thôi. Thật là màn trình diễn quá hay. Quá tuyệt.”

Cứ như thể ông ta có quan tâm đến rock ‘n roll không bằng.

Flow lắc đầu. “Cảm ơn ạ, nhưng cháu phải quay lại ngay.” Anh quay sang Serena, lông mày nhíu lại đầy chăm chú. “Em thích nhạc hôm nay không?”

Cô cười và ăn một miếng cá khác. Chẳng lẽ anh chàng không thấy cô nhảy như một con diên vờ nãy sao? “Có, các anh chơi hay lắm. Các anh ‘rốc’ tới bến.”

Flow trông có vẻ bớt căng thẳng hơn. “Tốt. Được rồi. À, bọn anh sẽ chỉ chơi thêm vài bài nữa và anh mong có thể đãi em một chầu hay uống gì đó và có thể tặng em món quà Giáng sinh.”

Serena uống một ngụm nước. Cô đã mệt như sau màn nhảy nhót. Với lại, vẫn chưa đến Giáng sinh mà. “Thực sự thì em khá mệt rồi. Hay là em gặp anh vào bữa sáng mai nhé? Anh thật sự không phải tặng em quà trước Giáng sinh, nhé.”

“Bữa sáng?” Flow nói vẻ do dự. Hơn ai hết, anh là ngôi sao nhạc rock. Chưa bao giờ anh dậy trước buổi trưa cả.

“Ừ. Khoảng mười rưỡi gì đó nhé?” Serena líu lo. “Sẽ rất vui!”

Tay chơi guitar bass đã dạo một hợp âm và trống đã nện vài hồi, để báo cho Flow biết ban nhạc đang đợi anh ta. “Được rồi,” anh nói. Anh cúi xuống, nhắm đôi mắt xanh có hàng mi cong lại, hôn lên môi Serena. “Đừng quên nhé.”

Cô mỉm cười ngọt ngào đáp lại. “Em sẽ không quên.”

Bỗng nhiên cả phòng nhao lên tiếng buôn chuyện.

“Mày thấy chưa?”

“Tao cũng đã nghe nói nó đang giỡn với với tay guitar bass cơ mà.”

“Cậu có nghĩ họ thật sự sẽ làm đám cưới không?”

“Tớ nghe nói họ dính líu với một băng buôn lậu ma túy lớn đấy.”

Vài cô gái hét lên khi Flow trở lại sân khấu và cầm cây đàn Fender màu trắng lên. Anh chỉnh lại micro bằng những ngón tay dài, thanh tú và nhìn qua đám đông khán giả hướng về một cô gái.

“Bài này dành cho Serena,” anh lầm rầm, đôi lông mày nhíu lại đầy cảm xúc. Rồi anh vào luôn những nốt đầu của bài hát được ưa thích nhất của anh, “Hiệp sĩ Bóng đêm.” Giờ thì anh hiểu lời ca đến từ đâu và chúng dành cho ai.

*Nàng, em là vì tinh tú sáng ngời*

*Anh nguyện đi theo em đến cuối trời*

*Diệt loài lang sói cắn gót chân em*

\* \* \*

Serena ngồi dựa lưng vào ghế, xem Flow trút nỗi lòng của anh chàng dành cho cô. Làm sao mà không cảm thấy vinh dự chứ. Anh chàng quá tuyệt vời, và khi anh lên những nốt cao quyến rũ thì cô không thể làm gì ngoài mỉm cười.

Bất ngờ, Aaron đứng dậy ra khỏi bàn.

“Muốn nhảy không?” Serena hỏi cậu đầy hi vọng.

Cậu lắc đầu. “Tớ về phòng,” cậu lầm bầm.

Serena đứng dậy. Aaron xử sự khá lạ, cô thấy lo cho cậu. “Tớ sẽ đi với cậu,” cô đề nghị, quên hẳn Flow.

Serena theo Aaron vòng ra ngoài sàn nhảy và đi qua đám đông quanh quầy bar. Trước khi họ bắt đầu xuống lối về biệt thự, cô bắt gặp cảnh biển màu xanh lục yên lặng và bãi cát trắng tuyệt hảo sáng lên dưới ánh trăng. Nó nhắc cô nhớ lại những đêm hè ở ngôi nhà bãi biển Newport của bố Blair

khi cô và Blair từng uống martini, lao ra khỏi nhà, băng qua bãi cát và nhúng ướt người trong làn nước trong lạnh buốt.

Serena không thể nhìn được. “Bơi đi!”

Aaron đứng yên một chỗ. “Không,” cậu nói. “Cậu cứ đi đi.”

“Cậu chắc không muốn chứ?”

Cậu gật đầu. “Nhưng đừng bơi quá xa đây.”

“OK!” Serena kêu lên, vụt lao đi. Cô chạy ra biển, ngụp mình xuống sóng nước và nhao xuống, nôn nao muốn cảm giác rùng mình từ đầu đến tận ngón chân khi nước mát bao quanh người. Bơi kiểu hải cẩu giúp cô ở dưới nước cho đến khi thò đầu lên và hít lấy hơi thở quý báu của không khí ban đêm. Đôi khi cảm thấy tuyệt vời vì vẫn còn sống.

# Thật tệ khi bạn không thể tìm thấy quần áo của mình

Blair chỉ muốn xong thật nhanh, nhưng Miles muốn tận hưởng thời cơ, xem xét từng phân một cơ thể của nó theo cái cách như là ở phòng khám, giống một ông bác sĩ da liễu khám da xem có bị chàm hay khối u gì. Nó cố gắng thả lỏng và tận hưởng cảm giác Miles hôn mu bàn chân, nhưng vì cả hai đều khóa thân hoàn toàn và nó không thể không nghĩ xem nếu Miles là Nate thì họ đã xong việc xử nó rồi.

Lúc Nate có hứng, cậu khá là bạo lực. Không phải là cách đáng sợ, nhưng là kiểu run rẩy, không dừng lại được và đam mê. Blair luôn phải tỏ ra rất cứng rắn khi nó nói không, nó chưa sẵn sàng đi tới cùng, và rồi nó phải tìm cách để gián đoạn cậu.

Ồ? Như thế nào đây?

Lần này nó sẽ không bảo Nate dừng lại, và lúc này họ đang nắm tay trong tay, ngắm sao trời qua khung cửa sổ, hút thuốc và nói chuyện uể oải về tương lai.

Miles bắt đầu sang chân kia, cắn vào ngón cái và đưa lưỡi lướt qua mặt nhọn của cái nhẫn kim cương đeo ngón cái của Blair. Blair rụt lại một cách không chủ ý. Mọi thứ dường như luôn rất nhịp nhàng khi nó cùng Nate. Họ như thể hai miếng ghép của trò xếp hình. Họ vừa vặn với nhau tuyệt đối, và khi họ bên nhau, mọi thứ còn lại đều đầy ý nghĩa. Điều đó cắt nghĩa tại sao chẳng có tí ý nghĩa gì khi nó nằm phơi mông trên cái giường trong phòng khách sạn trên một hòn đảo giữa Carribe với gã Miles trần truồng liếm chân, mà Nate thì đang ở mãi tận bang Maine lạnh giá cô đơn, đang suy nghĩ, hẳn là đây hi vọng về nó.

Blair giật ngón chân cái ra khỏi miệng Miles và cuộn người ra khỏi giường.

Miles thò đầu ra từ dưới tấm trải giường. “Có gì không ổn à?”

“Tớ phải đi,” nó nói mà không nhìn cậu. Nó gập người xuống, lần tìm váy, nhưng tối mò và đủ thứ rác trên sàn, nó chẳng thể thấy váy đâu cả.

Miles ngồi thông thượt ở cuối giường, nhìn nó trong khi cậu gõ gõ những ngón tay lên căng chân. “Tớ đang cố gắng làm từ từ.”

Chúng mình *biết* chứ.

Blair phớt lờ cậu. “Cái váy chết tiệt của tôi đâu rồi?” nó càu nhàu.

Bỗng nhiên đèn bật sáng lên và váy của nó hiện ra lù lù một đống trên sàn cạnh chân giường. Aaron đứng ngay ở lối vào, nhưng thay vì mau chóng xin lỗi và lao ra khỏi phòng theo đúng kiểu một tay anh con dượng nên làm, cậu nhìn chăm chăm Blair và cứ thế đứng nhìn.

Thoạt tiên, Blair vô cùng xấu hổ. Trong hai giây, cảm giác xấu hổ của nó chuyển thành giận dữ. *Sao cậu ta dám?* Sao cậu ta dám nhìn chăm chăm nó như thế? Cậu ta đúng là một thằng anh con dượng kỳ quái.

Aaron biết cậu nên quay đi và để mặc họ yên, nhưng chân cậu không nhúc nhích được. Miles cúi xuống và vơ lấy cái váy hồng của Blair ở chỗ nó đang nằm trên sàn cạnh chân cậu. “Chào cậu,” cậu nói với Aaron, quăng cái váy cho Blair.

Blair kéo cái váy qua đầu và đi ra cửa. “*Mày có vấn đề gì vậy?*” nó rít lên, vọt qua Aaron trên đường ra.

Không hẳn là nó thật sự muốn biết.

Biệt thự mà Blair và Serena ở chung chỉ cách có chừng 6 mét - không đủ xa, xa như Blair muốn. Nó tiếp tục bước qua biệt thự để ra bãi biển, và ngay khi chân chạm cát, nó bắt đầu chạy. Nó chẳng bận tâm đã phải đặt yêu cầu đặc biệt cho bộ váy hồng từ Calypso và trả thêm một 150 dollar phụ phí. Nó chạy nhanh hết mức có thể tới khi chạm mặt nước và quăng người xuống, như muốn phá toạc cái váy. Hít một ngụm không khí thật to, nó ngụp xuống nước, lao thân mình về trước với tất cả sức mạnh có trong tứ chi. Rồi khi phổi nó đau tức như muốn cháy, nó ngoi lên, thở và chớp chớp cho làn nước mặn ra khỏi mắt.



Mặt trăng sáng vành vạnh và nhạc từ bữa tiệc Giáng sinh vọng ra trên mặt nước. Ban nhạc 45 đã ngừng chơi và một DJ đang chơi “Tội tại điệu Boogie,” một bài hát kinh điển của Michael Jackson. Trên bãi biển, Blair có thể thấy hình dáng mờ ảo của một cô gái, đôi chân cô ta đang khoảng làn nước nông, trông giống như Halle Berry trong phim *Chết vào một ngày nào khác*, nhưng tóc vàng dài và mặc một bộ bikini trắng thay vì màu cam.

Dĩ nhiên đó là Serena.

“Miles đâu rồi?” Serena gọi, khum tay lên miệng.

“Ai thèm quan tâm?” Blair đáp lại, đập tay lên mặt nước. “Flow đâu?”

“Ai quan tâm chứ?” Serena hét lên đáp trả.

Cả hai cùng cười, và Blair nằm nổi trên mặt nước, nhìn lên mặt trăng. Rồi nó quay lại và bơi về phía Serena. “Tớ đang nghĩ đến việc quay về ngày mai,” nó nói, bước lên bờ. Nó có một kịch bản phải viết, và nó muốn hoàn thành mà không có bà mẹ mang bầu của mình, thằng anh trai con dượng quái đản, hay thằng bạn cao ngều của hấn cứ lảng vảng làm phiền nó.

Serena biết tốt hơn là hỏi xem chuyện gì đã xảy ra. “Nhưng ngày mai là Giáng sinh,” cô nhắc. “Mẹ cậu sẽ không bị say chứ?”

Blair gạt nước ra khỏi tóc, nước rỏ xuống cát thành vệt. “Cứ làm như tớ quan tâm ấy. Với lại Cyrus là người Do Thái.”

Hai cô gái bước chầm chậm dọc bãi cát và quay lại biệt thự, thưởng thức sự đồng hành của nhau và tiếng sóng vỗ rì rào vào bờ. Giá mà họ có thể cứ đi dạo mãi mãi.

Khi cuối cùng về đến biệt thự, họ phát hiện ra một cái lồng chim lớn bằng sắt rèn trang trí bằng cái khăn trùm kẻ sọc đỏ và trắng đặt sẵn cho họ ở ngưỡng cửa.

Merry Chistmas!

Serena nắm lấy cái tay nắm bằng đồng và nhặt cái lồng lên đem vào nhà. Cô đặt cái lồng lên cái bàn cạnh giường và kéo cái khăn ra khi Blair bật đèn

lên.

Bên trong cái lồng là một con vẹt màu xanh biếc pha lá cây lộng lẫy với cái mỏ vàng đậu trên một cái vòng gỗ nhỏ xíu. Con vẹt chớp chớp nhìn Serena bằng đôi mắt như cườm của nó. “Anh yêu em, Serena! Anh yêu em, Serena!” nó quàng quạc kêu lên. “Cưới anh đi. Cưới anh đi.”

Blair cười hô hố. “Cậu có nghĩ nó là quà tặng của Kati và Isabel không đấy?”

Serena cười khúc khích. “Tớ chịu. Chẳng có cái thiệp nào.”

“Anh yêu em, Serena! Cưới anh đi. Cưới anh đi,” con vẹt lại nói tiếp và rĩa lông.

Serena trùm cái khăn trở lại và bước lùi ra xa cái lồng. Flow đương nhiên là đẹp trai phát cuồng và hào phóng đến ngây ngất, nhưng lần này thì đi quá xa rồi. Cô nhìn lên Blair. “Cậu vẫn nhớ cậu đã nói về chuyện ngày mai về chứ?”

“Ừ?” Blair lật cái váy ướt ra và vứt nó vào thùng rác ở góc phòng.

Serena bước lại tủ và kéo cái vali Kate Spade xuống từ ngăn trên cùng. “Tớ đã sẵn sàng chờ khi nào cậu xong đây.”

*Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.*

## Xin chào các cậu!

Chúc tất cả chị em Giáng sinh vui vẻ!

Tớ biết rằng gia đình **V** không tổ chức Giáng sinh, nhưng tớ vẫn có một món quà cho cô ấy. Dường như có điều tốt sẽ đến nhờ việc cái link đó trôi nổi trên internet. Xem nhé:

Gái Nhiều Chuyện thân mến,

Tên tôi là **Ken Mogul** và tôi là một nhà làm phim độc lập. Bạn hẳn đã xem bộ phim *Ngựa biển* của tôi, có **Chloë Sevigny** và **Tobey Maguire** đóng, hiện đã có đĩa DVD. Tôi vừa xem đoạn phim trên đường link mà các bạn thảo luận trên trang của bạn, và tôi muốn hỏi liệu bạn có cách nào liên hệ với người đã quay nó. Người này hẳn rất tài năng, và tôi rất muốn được làm việc cùng anh ấy hoặc cô ấy. Cảm ơn rất nhiều, và thêm nữa, bạn đã làm rộn ràng hẳn lên.

--xoKM

Tớ đã dùng quyền tự do đóng vai ông già Noel và nàng tiên đỡ đầu cùng một lúc và cho **Mr. Mogul** tên của **V** và bảo anh ta rằng cô ấy sống ở Brooklyn. Nhìn kỹ đi, **V** : hôm nay là phim khiêu dâm internet, ngày mai là Liên hoan phim Cannes!

### Các e-mail còn lại

**H:** Chào GNC,

phải báo cho bạn là tớ nghe nói **S** đã quay lại với chứng nghiện ngập rồi. toàn bộ tin đồn cô ta với **Flow** dính hôn hoàn toàn là bịa đặt. lý do thật sự cô ta đến st. barts là để tìm một tay bán ma túy để cô ta có thể mang về cả một bịch bụi để bán. Tớ nghĩ mọi người nên biết.

--Người trong cuộc

**D:** người trong cuộc ơi,

Đằng ấy có vẻ đúng đấy. Tớ nghe nói cô ấy đang tìm cách thử làm một quả Năm mới của riêng mình đấy. Nhưng đừng quên, cô ấy vẫn còn phải qua được an ninh hàng không nữa.

--GNC

**H:** GNC thân mến,

tớ có một ngôi nhà ở Núi Hoang bang Maine và tớ đã gặp mấy người bạn tới đó đi trượt băng cùng N . tớ nghĩ cậu ta có một cô bạn gái nhưng cậu ấy tán tất cả những cô ở đây gồm cả tớ nữa và cậu ta quá nghiện nên tớ chẳng muốn cùng cưỡi xe trượt tuyết với cậu ta.

--bí ngô

**D:** Bí ngô thân mến,

Nghe có vẻ như N chỉ đang tìm kiếm tâm hồn đồng điệu thôi. Cậu ấy có thể cưỡi xe trượt tuyết của tớ bất cứ lúc nào mà.

--GNC

Ngó nghiêng

**B** và **S** bắt một chiếc taxi từ sân bay **JFK** về **đại lộ Năm** , trông thật rầm nãng lộng lẫy và hạnh phúc khi trở về nhà. **K** và **I** đoàn tụ với nhau ở **Williams Sonoma** khu Madison, kiểm tra xem liệu **S** và **Flow** đã đăng ký quà cưới chưa. Một chàng trai cơ bắp mặc cái áo phông của **Đảo Hòa Bình** trả lại một con vẹt xanh pha lục to cho một cửa hàng thú cảnh ở **Gustavia** .

Một điều ước cuối

Vậy đấy, tớ vừa có mọi thứ trong danh sách Giáng sinh của tớ, kể cả cái túi Hermès Birkin da lợn màu cam nữa. Tớ biết bọn ấy nghĩ tớ được nuông chiều, nhưng tớ xứng đáng mà. Tớ vẫn chưa có bởi vì còn 6 ngày nữa mới đến giây phút đổi đời của Năm mới. Hãy hi vọng **S** tổ chức một bữa tiệc, và ai mà biết được - **Flow** thậm chí chắc sẽ xuất hiện!

Gặp bọn ấy lúc nửa đêm nhé!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

# Bị nhốt trong tháp

Kẹt trong nhà chả biết làm gì ngoài việc đọc sách và ngủ ngày, Jenny thấy mình giống Rapunzel [u](#), khác mỗi cái là tóc ngắn hơn và ngực to hơn. Nó nhét cái quần lót dây satin trắng vào trong cùng ngăn quần lót để dành lần tới gặp Nate. Lễ Năm mới không còn quá xa, và có thể nó sẽ chẳng phải đợi lâu đến thế. Nó bí mật hi vọng cậu sẽ nhớ nó thật nhiều, cậu sẽ quay về từ Maine và đột nhập vào phòng nó giữa đêm bằng lối thoát phòng cháy. Tưởng tượng ra việc họ sẽ làm gì khi gặp lại nhau khiến nó băng khuâng hàng giờ.

Tội nghiệp cho Nate, phải chết dí ở tận bang Maine lạnh lẽo toàn tuyết. Hôm qua là Giáng sinh, và cậu hẳn đã phải giết thời giờ cả ngày bằng cách xem phim cũ cùng bố mẹ, ngay lúc này cũng nên, rồi nhìn ra tuyết trắng và mong ngóng không biết bao giờ được nghe giọng nói của nó trở lại. Jenny thậm chí không nói chuyện điện thoại với cậu - sự chia lìa bắt buộc chỉ làm cho tình yêu của họ mạnh hơn mà thôi - nhưng nó vẫn phải làm cái gì đó để cho Nate thấy nó đang nghĩ đến cậu và yêu cậu hơn bao giờ hết. Đó là lý do tại sao nó quyết định gửi cậu một gói quà.

Đầu tiên, nó tìm một cái hộp giày Nike cũ, lót bằng giấy thiếc. Rồi nó đặt một quyển *Romeo và Juliet* bìa mềm đã sờn tã của Shakespeare vào trong hộp. Hoàn cảnh khó khăn của đôi tình nhân trong vở bi kịch thật quá giống như tụi nó. Họ yêu nhau sâu nặng và giờ bị cấm gặp nhau, tình yêu ấy sẽ chiến thắng ở đoạn kết. Dĩ nhiên, nó và Nate sẽ không chết như Romeo và Juliet. Tụi nó sẽ cưới nhau và có một gia đình lớn và sẽ kể những câu chuyện cho con cháu rằng tụi nó đã gặp nhau ra sao ở công viên một ngày thu nắng ấm nọ khi mọi thể lực trên vũ trụ cũng đều thuận tòng theo tuyết đối.

Tiếp theo, Jenny thêm vào một cái gói giấy bạc hai thanh kẹo việt quất Pop-Tart vào hộp. Đây là một trong số những loại đồ ăn yêu thích của nó, mặc dù hiếm khi nó ăn chúng vì quá nhiều calo và hoàn toàn chẳng có giá

trị dinh dưỡng gì. Nhưng nó thích ý tưởng Nate ăn cái gì mà nó thích ăn và nhớ đến nó.

Rồi Jenny cho vào một bức ảnh của nó mà Dan chụp mùa hè trước. Nó mặc một cái áo quây vàng và đứng ở thành bể bơi trong một nhà nghỉ dọc đường ở Hershey, bang Pennsylvania, nơi ông Rufus đưa cả nhà đi khỏi thành phố một dịp cuối tuần. Nó thích cái vẻ tóc mình sáng lên trong bức ảnh, và đôi tay rám nắng khoanh trước ngực, nhờ vậy bạn không thể nhận thấy chúng to ra sao.

Tiếp tục, nó đặt vào cái tờ chương trình giữ từ buổi diễn *Kẹp Hạt Dẻ*. Jenny muốn Nate biết rằng, bắt đầu với buổi diễn *Kẹp Hạt Dẻ*, đó là ngày ấn tượng nhất đời nó, ngày tụi nó đã nói với nhau, “Anh/em yêu em/anh.”

Cuối cùng, nó cắt một món tóc dày màu nâu xoăn của mình, buộc nó bằng một sợi dây màu đỏ, và thả nó vào trong hộp. Trông hơi lạ lùng so với các thứ khác, như một vật kỷ niệm của người đã chết, nhưng nó muốn Nate cảm thấy nó ở ngay bên cạnh cậu, và đó dường như là cách tốt nhất.

Với việc thêm vào món tóc, gói quà có vẻ đã đầy đủ, vì vậy, nó đóng hộp và dán nắp lại. Rồi nó gói bằng những trang tạp chí cho tuổi teen các loại nằm vất vưởng quanh phòng nó, cẩn thận để không lấy phải những trang có các mục quảng cáo xấu hổ về băng vệ sinh, thuốc viên tránh thai hay thuốc trị nấm. Cuối cùng, nó dán một mẫu giấy ghi nhớ màu vàng và cẩn thận ghi địa chỉ Nate ở Maine lên đó. Nó đã ghi vào sổ mọi địa chỉ các căn nhà của gia đình cậu ở Montauk, Nice, St. Anton và cả Barbados để phòng sẵn.

Sau khi đã dán lên hộp 20 cái tem lấy trộm từ ngăn kéo của bố, Jenny mang gói bưu kiện xuống bếp và mở cửa sau ra đặt nó xuống chỗ cho người đưa thư lấy. Đó là điều tuyệt nhất khi sống ở một ngôi nhà cũ như nhà của nó. Không có hòm thư ở tầng dưới, nên người đưa thư leo thang máy phục vụ và giao thư ngay ở cửa sau. Nó đặt cái hộp lên sàn bên trên cái khay nhỏ mà người đưa thư đặt thư từ lên đó và ngó xuống, nghĩ xem có nên mở ra lại và cho cái quần lót dây vào để gói quà có chút sexy hơn. Trong thoáng suy nghĩ, như thế có vẻ hơi dâm dăng. Với lại, Nate đã tặng nó cái quần nhân Giáng sinh mà. Cậu sẽ nghĩ nó không thích nếu gửi lại.

Dan bước vào bếp và nhìn thấy Jenny đứng ở cửa sau. “Em đang làm gì đấy?” cậu hỏi vẻ nghi ngờ. Bố đã yêu cầu Dan phải để mắt đến Jenny, và cậu thực hiện trách nhiệm rất nghiêm túc.

Jenny đóng cửa sau lại. “Chỉ xem có thư gì không.” Nó quay lại và nhìn chăm chăm Dan. Tóc cậu rối bù lên, và cậu vẫn mặc cái áo phông trắng bị dây café từ 2 ngày nay. “Trông anh thật kinh khủng.”

Dan đổ café tan vào cốc và vặn vòi nước nóng cho đến khi đủ để làm tan băng. Cậu rót đầy cốc và uống một ngụm. “Anh đang viết một bài thơ,” cậu nói, như thể điều đó giải thích cho mọi thứ.

Jenny mở tủ lạnh, sờ vào một hộp sữa chua café Dannon, và rồi rút tay lại và đóng sập cửa tủ. Nó chẳng muốn phát phì trước khi gặp Nate trở lại.

Dan thổi vào cốc của mình, nhìn nó. “Em biết cái đó của Vanessa, đúng không?” cậu nói về chai đá. “Người quay phim bọn em ở công viên ấy?”

Jenny quay lại, kéo cái áo ngực chỗ dờn vào giữa hai bầu ngực. Nó vẫn chưa vào lại cái trang đó kể từ khi nhìn thấy trên máy tính của Dan, và chẳng gây cho nó bận tâm để thử tìm hay hình dung ra ai đã quay nó. Ý tưởng cho rằng Vanessa post lên trang đó có vẻ hoàn toàn lố bịch.

“Làm sao anh biết?” Jenny vặn lại.

Dan nhún vai. “Xem phim đó thì biết. Nó chắc chắn là của Vanessa.”

Jenny khoanh tay trước ngực. “Thà không xem còn hơn,” nó nói. “Mà nếu của chị ấy thì sao nào?” Jenny đã làm việc cùng với Vanessa ở tờ *Rancor*, tạp chí nghệ thuật của học sinh trường Constance Billard, và họ luôn hợp ý nhau. Nếu Vanessa đã quay phim Nate và Jenny ở công viên, nó chắc chắn có một lời giải thích cực kỳ hay cho việc tại sao Vanessa thực hiện nó và một lời giải thích hoàn hảo cho việc đoạn phim bị tung lên web.

“Anh chỉ nghĩ em muốn biết thôi, tất cả là vậy,” Dan nói và quay về phòng. Cậu đang sắp xếp tới lui danh sách những từ ngữ cậu viết ra theo bài tập chống treo bút của nhà văn, và giờ cậu đang cố gắng hợp chúng lại trong một trật tự của bài thơ mới, “Đĩ.”



Con điếm, nô lệ, cạo trọc, đen, dentelle, băng, lạnh, mưa, khóc, lau, ngủ, café, ổ, buộc tội...

Nó sẽ là một bài thơ giận dữ, dĩ nhiên, nhưng nó không *định* giận dữ. Nó nói về sự phát hiện ra người mà bạn yêu không phải là cái người mà bạn nghĩ tới. Jenny không phải là đứa em gái ngây thơ, ngọt ngào cậu vẫn tưởng, và Vanessa là một kẻ chuyên nhòm trộm mặc-đồ-lót-dâm-dăng, kẻ dùng những khoảnh khắc riêng tư của người khác để gây chú ý.

Cậu bắt đầu lấy những từ trong danh sách ra, thêm vào các động từ hoặc trạng từ đặc biệt để làm giàu lên.

*Lau cơn buồn ngủ khỏi mắt tôi và rót đầy tôi một cốc khác.*

*Tôi thấy cái em đang cố gắng kể tôi nghe tất cả,*

*Cạo trọc đầu em và sờ mó tôi (thật tế nhị)*

*Với satin và dentelle:*

*Em là con đĩ.*

Dan thích sự trực tiếp của thứ cậu vừa viết ra và năng lượng của nó. Cậu viết tiếp, nhận được sinh lực từ cảm giác viết đầy một trang trở lại. Khi cậu viết xong, cậu sẽ e-mail nó cho Vanessa. Viết thơ là cách duy nhất cậu biết để hiểu được cảm giác của mình, và gửi cô bài thơ là cách duy nhất cậu biết để nói với cô.

---

<sup>[1]</sup>Nhân vật cô gái trong truyện cổ Grimm bị nhốt trong tháp, nhờ bím tóc dài làm thang để hoàng tử leo lên giải cứu mình.

## V tìm cách xin lỗi

Ruby thò đầu vào phòng Vanessa. Chị đang mặc một cái áo khoác vải cao su đen, quần bò và đi giày đen mũi nhọn với đế nhọn hoắt. Chị đã cạo tóc mái bằng một cái dao cạo và giờ trông ngắn cũn.

“Có thư nào không?” Ruby hỏi.

Vanessa lắc đầu. Bố mẹ họ đang đi du lịch quanh châu Âu, tham gia mấy hội chợ nghệ thuật, và họ vẫn chưa gửi về cái postcard nào.

“Điện thoại? Tin nhắn?”

Vanessa vẫn lắc đầu.

“Em có muốn đi chơi với chị không?” Ruby rủ. “Em hẳn là đang có kỳ nghỉ đấy, em biết chứ.”

Vanessa nhún vai và kéo khóa cái áo đen có mũ trùm đầu lên tận cằm. Cô vẫn còn cáu chị gái vì tội đã lấy máy quay của cô mà không hỏi, và cô không cảm thấy muốn làm gì ngoại trừ có thể nói chuyện với Dan.

Vanessa đã không nói chuyện với Dan từ lúc cô rời nhà cậu hôm thứ sáu - khoảng thời gian dằng dặc nhất mà họ không nói chuyện kể từ khi họ kết bạn 3 năm trước đây. Cô muốn giải thích mọi sự cho cậu, toàn bộ việc lan truyền trên web chỉ là một tai nạn kinh khủng ra sao, và cô chỉ mua đồ lót Victoria's Secret chỉ vì cô nghĩ nó sẽ giúp cậu thoải mái và vui vẻ thế nào. Cô muốn bảo cậu rằng, họ đã là bạn bè quá lâu để mà cáu giận thế này và xin lỗi bằng cả triệu cách khác nhau. Nhưng cô thầm mong Dan biết cô đủ rõ để đoán rằng cô chẳng bao giờ đi post lên mạng cái thứ phơi bày em gái cậu như thế. Và cô cũng thầm mong cậu sẽ nhận ra cậu đã làm cô ê chề khi đứng đó gần như trần truồng trong bộ đồ lót mỏng tang, và như thế cậu phải là người xin lỗi trước.

“Được rồi. Gặp em sau. Chị sẽ mang về cho em ít đồ ăn,” Ruby nói rồi quay đi.

Vanessa bước lại máy tính của cô để kiểm tra đến lần thứ một trăm xem có e-mail nào của Dan không.

Lần này thì có! Và nó là một bài thơ! Cô kéo ghế ra hấp tấp và nhấp đúp vào file. Ngay khi mở ra, cô bắt đầu đọc.

Cô đọc bài thơ 3 lần trên màn hình trước khi in ra và đọc lại. Từ ngữ thật xấu xí, giận dữ và làm cho tim cô tan nát. Dan không tha thứ cho cô, điều đó thật quá rõ ràng.

Nhưng Vanessa luôn có khả năng nhìn ra vẻ đẹp trong những thứ xấu xí, và cô đã đọc đủ nhiều bản biên tập cho tờ *Rancor* để biết bài thơ này thật đặc biệt. Nó đầy ẩn dụ phong phú và ngôn ngữ đam mê, và trong khi nó làm cô chỉ muốn vùi đầu vào gối và khóc, cô không thể cưỡng lại sự ngưỡng mộ những chỗ chuyển câu tài tình. Nó thật xuất sắc.

Cho dù Dan không bao giờ nói chuyện với cô nữa, và cho dù bài thơ toàn nói về cô và cái con người kinh khủng mà cậu áp đặt vào cô, cô sẽ gửi bài thơ đăng báo.

Dan chưa từng thử đăng báo cái gì, nhưng sẽ không đời nào cậu lại không sững sốt khi mở một tờ *The New Yorker* ra và thấy bài “Đi” của mình được in bên trong. Và đó là một cách gây kinh ngạc cho các trường đại học mà cậu đăng ký vào. Cô không thể không làm thế. Cô nợ điều đó với cậu.

Nhảy ra khỏi ghế, Vanessa sục sạo quanh phòng Ruby cho đến khi tìm ra một cuốn *The New Yorker* chèn dưới cửa tủ. Cô lật giở ra cho đến khi tìm được tên của biên tập viên phụ trách và rồi quay lại máy tính, viết một bức thư, ghi tên và địa chỉ của Dan lên phong bì dán sẵn tem để gửi lại.

# Audrey đến trường đại học

NGOẠI. KHOA TIẾNG ANH. TÒA NHÀ TRONG SÂN TRƯỜNG  
ĐẠI HỌC NEW ENGLAND – NGÀY

Một ngôi nhà gạch bốn tầng có những cột trắng và ngà. Sân rộng phía trước. Bậc đá.

AUDREY 18 tuổi, một cô gái tóc sẫm màu xinh đẹp mặc một chiếc váy thời trang, áo khoác trắng và đi giày đế bằng, cưỡi chiếc xe đạp Schwinn kiểu cổ băng qua sân và dựng nó vào một cái ngăn ở một bên bậc thềm đá. Cô chạy lên bậc thềm và đi vào trong.

NỘI. KHOA TIẾNG ANH. TÒA NHÀ – TIẾP TỤC

Một cái sảnh dài có nhiều văn phòng khoa nhỏ nằm hai bên. Mọi cửa ra vào đều mở, và bên trong mỗi phòng có một vị giáo sư đang gặp một sinh viên và đang thảo luận những điểm tinh tế của văn chương.

SINH VIÊN A

Em thực sự nghĩ sẽ hay hơn nếu con cá voi biết nói, thưa thầy.

GIÁO SƯ A

Nhưng đây không phải về một con cá voi biết nói. Mà là về một người đi tìm kiếm ý nghĩa.

SINH VIÊN B

Không có dấu chấm câu. Thấy chưa ạ? Em không dùng một dấu phẩy hay chấm câu đơn lẻ nào.

GIÁO SƯ B

Điều đó không làm nên bài thơ. Một bài thơ phải có... chà, một bài thơ phải có *chất thơ* trong đó.

GIÁO SƯ C

Em đã đọc cuốn sách tôi bảo chưa?

SINH VIÊN C

Cuốn về con cá voi ấy ạ?

GIÁO SƯ C

Ừ hừ. Em nghĩ sao?

SINH VIÊN C

Ồ, em thật sự nghĩ nó sẽ hay hơn nếu con cá voi biết nói.

Một vị giáo sư thứ 4 bước ra ngoài cửa phòng, nhìn ra hành lang theo cả hai hướng, rồi đóng cửa phòng lại. AUDREY chạy vào sảnh, trông kiệt sức. Cô gõ vào cánh cửa mà vị giáo sư vừa đóng lại.

AUDREY

Giáo sư Weeks! Ôi, giáo sư Weeks!

Ông ta mở cửa.

GS. WEEKS

Em đến muộn.

AUDREY

Dạ, nhưng em có lý do cực kỳ chính đáng.

Vị giáo sư ngừng lại, đợi nghe lý do.

GS. WEEKS

Vâng?

AUDREY

(hỗn hển)

Ồ, nhưng em không thể nói cho thầy được! Có chuyện phạm pháp.

GS. WEEKS

(cau mày)

Phạm pháp? Có cần thầy gọi bảo vệ của trường không?

AUDREY

(lắc đầu)

Ôi, không ạ. Ít nhất thì không cần.

Cô đưa ông bài viết.

AUDREY

Em không thể tập trung đầu óc vào một vở nào của Shakespeare để viết, nên em viết về tất cả chúng. Em hi vọng thầy không phiền.

Giáo sư đeo kính lên và bắt đầu đọc bài của cô. Ông ngồi xuống ghế, hoàn toàn mê mải với thứ đang đọc. Trong khi đó, Audrey bước không chủ đích ra khỏi văn phòng của ông và đóng cửa lại. Cô bước ra hành lang và ra khỏi cửa tòa nhà, ra chỗ xe đạp, rồi đạp đi băng qua sân.

NGOẠI. SÂN TRƯỜNG ĐẠI HỌC - TIẾP TỤC

Một cái sân mênh mông bao quanh bởi các tòa nhà gạch.

AUDREY đạp xe băng qua sân, nhìn lên tán lá mùa thu thay vì nhìn xem đang đi đâu. Cô đâm sầm vào một chàng trai mặc áo phông đồng phục thủy thủ đang trên đường luyện tập. Chàng trai ngã ra đất.

Anh ta tên là COLIN DAVIS.

COLIN

Oái!

Audrey nhảy ra khỏi xe đạp và quỳ xuống bên cạnh chàng.

AUDREY

Tôi thật xin lỗi. Anh có sao không?

COLIN

Tôi nghĩ chân tôi chắc gãy rồi.

Chàng cố gắng co chân.

COLIN

Ai!

AUDREY

Đừng cử động. Tôi sẽ gọi cấp cứu.

Cô lục ví lấy điện thoại. Một khẩu súng lục rơi ra khỏi ví xuống đất. COLIN nhìn chăm chăm nó. AUDREY nhặt khẩu súng lên và nhét nó trở

lại ví. Cô bấm điện thoại và gọi số 911.

# S có mọi thứ sẵn sàng

Serena đã quyết định sửa sai cho Giáng sinh què quặt của họ bằng cách làm một lễ Năm mới thật hoành tráng, và cách tốt nhất để đảm bảo là cô đứng ra tổ chức bữa tiệc của riêng mình. Cô ham thích lên kế hoạch cho tiệc tùng và cực kỳ giỏi việc này, nhưng nay đã là thứ tư rồi và chỉ còn 3 ngày rưỡi để chuẩn bị. Blair thì chẳng giúp được gì. Nó ở vùi trong phòng với cái iBook, một kiện thuốc lá và một cái máy pha café espresso. Nó sẽ chẳng ra khỏi phòng cho đến khi viết xong kịch bản để nộp đăng ký vào Yale. Serena luôn giỏi vụ đứng ra giao nhiệm vụ hơn là tự mình làm tất cả mọi việc. Vì thế có giải pháp thích hợp hơn là gọi hai cô gái luôn muốn gần chết được làm bạn thân mới của cô chứ?

“Alô? Kati phải không? Serena đây.”

“Chào!”

“Nghe này, có Isabel đó không?”

“Ừ có.”

Dĩ nhiên là có.

“Tốt lắm. Đây, tớ đang nghĩ xem liệu bọn cậu có muốn qua đây và giúp tớ chuẩn bị tiệc Năm mới không? Phút chót tớ mới định làm và tớ thực sự muốn nó ra trò, nhưng tớ đang sắp hết thời gian rồi.”

Hai cô gái im bặt. Rồi cả hai bắt đầu thét lên.

“Ôi Chúa tôi! Đây sẽ là bữa tiệc tuyệt *nhất trần đời!* Đừng lo, bọn tớ sẽ tới *ngay lập tức.*”

Và họ làm thế thật.

Serena ra cửa, mặc một cái quần bó Juicy Couture nhung đỏ và một cái áo phong nhỏ xíu có hình một người tuyết trên đó.

“Ôi Chúa ơi, cậu trông rám nắng quá,” Isabel reo lên, hôn lên má cô.

“Cậu giảm cân à?” Kati thêm vào, cũng hôn cô.

Cứ như thể Serena cần phải giảm không bằng.



Như một bà chủ kiêu sa, Serena dẫn họ vào phòng khách của căn hộ khổng lồ trên đại lộ số Năm của nhà mình trông ra Bảo tàng nghệ thuật Metropolitan. Bố mẹ cô đi nghỉ ở Ridgefield và anh trai cô ở Boston với bạn đại học, vì thế cô chiếm lĩnh toàn bộ chỗ này.

Cô đã trải sẵn vài tờ giấy trắng trên mặt bàn café bằng kính mờ mờ và viết các tựa đề lên chúng: *Chỗ gặp gỡ. Rượu/ Đồ ăn. Nhạc/ Âm thanh. Chủ đề/ Trang trí/ Chiếu sáng. Thiệp mời. Danh sách khách mời.* Cô đưa giấy cho Kati và Isabel.

Xem cô làm tốt việc giao nhiệm vụ chưa?

“Các cậu có chân trong ban tổ chức buổi tiệc *Hôn lên môi đi* hồi tháng 10 đúng không?”

Họ gật đầu.

“Tuyệt. Các cậu có thể gọi người cung cấp đồ ăn và trang trí phòng của lần ấy không?”

“Được chứ!” Isabel thọc tay vào túi lấy ra máy PalmPilot của mình.

“Và chúng mình cần một DJ chơi hay,” Serena chỉ ra.

Kati trông có vẻ bối rối. “Ban 45 không chơi à?”

Serena chớp mắt. Cô chẳng có ý tưởng kế hoạch lễ Năm mới của Flow là gì, nhưng cô chắc chắn chẳng muốn mời anh ta đến bám nhằng nhằng quanh bữa tiệc của riêng cô. “Không, thực tế là họ bận thu âm album mới,” cô bịa. “Dù sao một DJ thì tốt hơn. Đa dạng hơn.”

Hai cô gái trông thất vọng hẳn.

“Tớ nghĩ bọn mình có thể dùng luôn danh sách khách cũ của buổi dạ tiệc Đen Trắng ấy,” Serena nói tiếp, nhặt lên những tờ giấy khác trên bàn. “Dĩ nhiên, các cậu có thể thêm vào bất cứ ai các cậu muốn.”

Isabel sẫm soi danh sách. “Flow sẽ đến, ít nhất phải thế chứ?”

Serena do dự. Nếu cô nói anh ta sẽ không đến, thì Kati và Isabel sẽ lại chắc chắn bắt đầu cái máy xay tin đồn trở lại, nào là việc đính hôn của Serena và Flow đã bị hủy, hay ba lãng nhằng này khác. Và sẽ phải tỏ cư xử

lịch thiệp, gửi một thiệp mời đến nhà Flow ở Malibu, đặc biệt sau khi cô đã bỏ lại con vẹt ở cái bàn trong khu nghỉ mát St. Barts và bay về New York ngay buổi sáng Giáng sinh, hoàn toàn bỏ rơi chàng ta. Dù sao cũng không có vẻ chàng ta sẽ thực sự đến dự tiệc.

“Anh ấy hứa với tớ sẽ tới,” cô nói, chỉ vào tên của Flow trong danh sách.

Không nghĩ ngợi về việc đang làm nữa, Serena đưa tay lướt qua danh sách đến vần R, kiểm tra xem chắc chắn có tên của Aaron Rose ở đó không. Aaron không quay về từ St. Barts trước ngày 13, nhưng cô hi vọng cậu sẽ đến dự. Lần cô gặp cậu gần đây nhất, cậu trông rất buồn, cô muốn làm gì đó để cho cậu vui lên.

“Cậu có muốn tớ lo vụ thiệp mời không?” Kati hỏi, trông rất bận rộn. Cô rút xoẹt cái điện thoại Nokia ra khỏi cái bao đựng máy màu đỏ hiệu Hervé Chapelier. “Tớ có thể gọi người bán văn phòng phẩm ngay bây giờ.”

“Tốt,” Serena nói. “Và Isabel, tại sao cậu không gọi dịch vụ cho thuê địa điểm tổ chức tiệc đi? Bảo họ là bọn mình cần một sân thượng lớn ở khu trung tâm có khung cảnh xem pháo hoa thuận lợi nhé. Có một cái hàng hiên thì hay hơn.”

Khi đưa danh sách cho Kati, một cái tên ở trên đầu đập vào mắt Serena: Nathaniel Archibald. *Ừ mà mấy hôm nay Nate đi đâu mất tiêu nhỉ?* cô thắc mắc. Cậu phải đến dự tiệc của cô. Lễ Năm mới không thể trọn vẹn nếu thiếu cậu.

Nate đang bận rộn mở gói quà của Jenny ra, một nhiệm vụ chẳng đơn giản, bởi vì nó được gói bằng cả một lớp giấy báo và băng dính Scotch dày đến 5 phân. Cái gói được đưa đến từ trưa hôm qua, nhưng loanh quanh giữa vụ trượt tuyết xuống núi Cadillac với John và Ryan và vụ hút “cỏ” trong bồn tắm tuyết vây <sup>u</sup> của một cô nàng nhân bữa tiệc ở bar Hải Cảng, cậu đã quên chưa mở nó ra.

Cái quần boxer sạch duy nhất mà Nate để lại trong ngăn kéo là cái Jenny đã mua cho cậu ở Barneys, vì vậy lúc này cậu đang ngồi trên sàn mặc cái

quần áo và xé lớp giấy báo bọc ngoài hộp quà gửi đến, chính xác như những gì Jenny đã tưởng tượng ra.

Cậu mở cái nắp hộp ra và nhìn vào trong, cười thầm khi cảm món tóc của Jenny lên. Gửi một lọ tóc dưỡng như giống y với thứ Blair đã làm, trừ việc cô nàng chắc sẽ vẩy tí nước hoa trước và sau đó đặt nó vào một cái hộp bạc mua ở Tiffany có lót nhung đỏ và khắc những chữ cái đầu tên và họ của Nate. Nate lấy ra cái tờ chương trình buổi diễn *Kẹp Hạt Dẻ* và đưa tay lướt qua nó. Thay vì nhớ lại 5 ngày trước, khi cậu đưa Jenny đi xem ballet và họ ngồi hàng đầu ở balcon nhà hát Tiểu bang New York ở Trung tâm Lincoln, tay trong tay xem đội quân lính chì của chàng Kẹp Hạt Dẻ chống lại con chuột ác quỷ dưới cây thông Noel to lớn nhiệm màu, cậu nhớ xa hơn về lần cuối cậu đưa Blair đi xem cũng vở ballet này.

Blair lúc đó bị chuột rút, vì thế lúc giải lao, Nate đã lấy cho cô nàng vài viên giảm đau Advil và một chai nước Perrier từ người phục vụ, và rồi họ đi ra ngoài hút thuốc lá ở balcon. Họ đã hôn nhau nồng nhiệt và ở ngoài bỏ qua cả hồi hai, đứng hút thuốc và hôn và ngắm nhìn người đi bộ qua cái đài phun nước trống. Blair mặc một cái áo choàng lông lạc đà có cổ bằng lông chồn mà Nate thích vùi mặt vào đó, hít thở cái mùi lẫn lộn của mùi lông động vật, mùi nước hoa của Blair và mùi thuốc lá.

Từ trên nóc cái tủ gỗ thích Shaker trong phòng ngủ của Nate, chuông điện thoại di động của cậu reo. Điện thoại có tới 9 thư thoại trong đó, tất cả đều từ số nhà của Jenny, và Nate vẫn chưa dám đương đầu với việc trả lời bất cứ cái nào. Nhưng lần này số hiện lên màn hình lại khác.

Nate mỉm cười. Cậu luôn thấy vui khi nghe điện của Serena.

Ờ, mà cậu trai nào trên hành tinh này cũng thế hết.

“Chào. Gì thế?”

“Natie hả?” giọng Serena thánh thót qua sóng điện thoại. “Mình đang lo không biết khi nào được gặp lại cậu,” cô nói. “Hay là cậu định, như là, ở trên bang Maine cho đến khi tốt nghiệp đấy?”

Nate cúi xuống và vớ lấy cái gói kẹo việt quất Pop-Tart trong hộp của Jenny. Cậu xé cái giấy bọc bọc ngoài ra bằng răng và lôi ra một cái kẹo, nuốt chửng nó trước khi vứt cái giấy bọc lại vào hộp “Tớ nghĩ tớ sẽ lang thang ở đây một thời gian lâu hơn.” Cậu muốn không phải xử lý chuyện Jenny cho đến phút chót. Hoặc chẳng bao giờ cả, nếu như có thể.

“Nhưng tớ đang tổ chức tiệc đón Năm mới,” Serena nói bằng giọng hờn dỗi. “Kati và Isabel đang ở đây giúp tớ lên chương trình. Bọn tớ sẽ có một chủ đề hơi bị hay và DJ cừ nhất, làm ở một cái sân thượng mênh mông có thể xem được các thể loại pháo hoa. Cậu là đồ bỏ đi nếu không tới, và tớ chắc chắn rằng cậu sẽ hối hận cho mà xem.”

Nate cười khùng khục. Tiệc tùng nghe đã thấy vui. Rồi cậu nghĩ đến một thứ.

“Này, thế Blair đâu? Bọn cậu chẳng phải vẫn ở St. Barts à?”

“Bọn tớ về nhà sớm.” Serena thở dài. “Blair giờ thành một sách rồi và đang làm bài cho đơn vào trường Yale.”

“Ồ.” Nate cầm lên quyển *Romeo và Juliet* và đưa tay dọc mép các trang bị quăn. Rồi cậu nhìn bìa - một bức tranh cổ điển vẽ một chàng trai và một cô gái ôm nhau. “Cô ấy sẽ đến dự tiệc chứ?”

“Dĩ nhiên rồi, ngọc ạ,” Serena kêu lên. “Cô ấy không một sách đến thế đâu.”

“Được rồi,” Nate đồng ý, vẫn cầm cuốn sách. “Tớ sẽ đến.”

Serena đập máy. Đẳng kia gần chỗ cô, ngồi trên cái ghế đôi bọc vải hoa đỏ trắng, Kati và Isabel đang bận rộn nói qua điện thoại, đặt nhà cung cấp đồ ăn và thêm nhiều rượu hơn mức cần có. Serena mỉm cười. Khá là thú vị khi Nate chỉ nói cậu ta sẽ đến dự tiệc *sau khi* cô nhắc đến việc Blair sẽ có mặt. Cô có một cảm giác rằng chắc chắn sẽ có một buổi lễ mừng Năm mới thú vị ra trò.

---

<sup>[1]</sup>Loại bồn tắm nước nóng ngoài trời giá rét, xung quanh vẫn có tuyết.

# Những nghệ sĩ đau khổ đột nhiên gặp thời

Vẫn mặc cái áo phông trắng dây café suốt một tuần qua, Dan gần như đã viết kín đặc cả một cuốn sổ tay mới, đầy những bài thơ ồm yếu về tình yêu chỉ là những trò lừa thăm thương do Hallmark dựng lên để bán thiệp cho ngày lễ Tình nhân và đem lại cho con người ấn tượng sai lầm rằng đời họ nhiều ý nghĩa. Ngay lúc này, cậu đang viết một bài có tên “Xe đầy đá,” về một gã chất đầy xe của hãn những đá và lái ra một con sông bởi vì chiếc xe nhắc hãn nhớ về cô bạn gái cũ, kẻ thích lái xe vòng quanh và nghe tiếng nhiễu trên đài trong xe thay vì âm nhạc.

Jenny gõ cửa phòng cậu. “Có thư cho anh này, Ngài Ấn Dật.”

Dan bỏ bút xuống và mở cửa ra. Jenny đang mặc cái áo choàng nhà tắm màu hồng và có một cái vệt ria màu trắng như kem dây lại trên mép. Nó đưa cậu một cái phong bì.

“Cái gì trên mặt em thế?” cậu hỏi rồi cầm lấy thư.

“Em đang nhổ lông,” nó nói, quay đi và đi xuống sảnh vào nhà tắm.

*Muốn là quái quỷ gì cũng được*, Dan nghĩ, đóng cửa lại. Rõ ràng Jenny đã mất đồng thì giờ khi bị kẹt trong nhà để đọc tạp chí thời trang, nhưng thế còn ích lợi cho con bé hơn là thành một con đĩ rạc.

Dan lật cái phong bì màu trắng mỏng lên và xem địa chỉ nơi gửi. Nó từ tờ *The New Yorker*, chắc là một thư mời cậu đăng ký mua báo, trong khi bố cậu đã đặt mua trọn đời rồi. Cậu mở ra và giở hai tờ giấy trắng được gấp bên trong.

Ông Humphrey thân mến,

Cảm ơn ông đã gửi bài thơ “Đĩ” đến *The New Yorker*. Xin chúc mừng! Tôi rất hân hạnh được báo với ông rằng chúng tôi sẽ đăng bài thơ này trong số ra ngày lễ Tình nhân. Nếu ông vui lòng điền vào bản Thông tin Người

viết gửi kèm theo đây, chúng tôi có thể thêm vào vài thông tin về ông trong trang Cộng tác viên. Một tấm séc 800 dollar sẽ được gửi tới ông.

Chúc mừng Năm mới!

Jani Price

Phụ trách Biên tập

*Đây là chuyện đùa gì vậy?* Dan thắc mắc. Cậu đọc lại lá thư 2 lần trước khi thả nó xuống giường, toàn thân run lên vì kinh hãi. *The New Yorker* hiếm khi đăng thơ của những tác giả vô danh, và Jani Price nổi tiếng vì gửi những lá thư từ chối một chiều thô lỗ như kiểu, “Cố gắng tốt đấy!” hay “Xin lỗi, Charlie.” Dan xem xét tiêu đề thư. Đúng là xịn. Rồi cậu đọc lại lá thư, hai tay vẫn còn run bần bật khi nghĩ đến có người lạ - một ai đó nổi tiếng trong giới văn chương như Jani Price - đọc thơ cậu.

Cậu càng nghĩ về điều đó, càng hiển nhiên người duy nhất có thể gửi bài thơ đến tạp chí là Vanessa. Như thế cô chưa gây đủ thiệt hại vậy. Cô ta đang nghĩ cái quái gì - không, cái *cứt sốt* gì?

Dan vứt lá thư xuống giường và lột áo ra. Đầu tiên cậu sẽ tắm vòi hoa sen thật nóng và mặc quần áo thật sạch vào.

Rút cục!

Rồi cậu sẽ đi thẳng xuống Brooklyn để nghiền nát Vanessa ra. Làm sao cô ta dám xâm phạm thô bạo vào công việc của cậu bằng cách gửi nó đến ai đó cô ta thích mà chẳng hỏi cậu trước? Cô ta nghĩ cô ta là cái thá gì chứ? Một bà tiên đầu trọc, đi giày lính chặc?

Thế còn Phù thủy Tốt bụng phương Đông xấu xí thì sao?

Ruby đã lấy lại cái máy quay kỹ thuật số Sony về và Vanessa đang ngồi trước máy tính, tải về hình ảnh các cột băng và chèn vào trong phim mới của mình, ngay trước cảnh quay những con chim bồ câu đậu trong một cái thùng rác. Cô đã xóa hoàn toàn đoạn quay Nate và Jenny trong tuyết và quyết định dẹp mọi thứ lại đằng sau và tập trung vào bộ phim mới. Bên cạnh những con bồ câu là một cái đầu búp bê trọc lốc bắn thiu bị mất một mắt thòi ra khỏi một cái túi rác đã bị bục. Thật là ghê.

Một hộp thoại báo tin nhắn xuất hiện ở góc trên bên phải màn hình và Vanessa nhấp vào đó, hi vọng là của Dan. Cậu hẳn đã biết tin từ *The New Yorker* rồi, và có lẽ cậu đang nhắn tin để cảm ơn vì họ đã quyết định đăng thơ và mọi sự được tha thứ. Nhưng địa chỉ chat không phải là của Dan.

KM10001: bạn là vanessa abrams, nhà làm phim phải không?

Miêu không tót: có lẽ

KM10001: tôi đang tìm người đã quay cảnh mấy 3 đứa nhóc trong công viên đang âm ỉ trên mạng. cách quay phim ấn tượng quá.

Miêu không tót: ồ thật sao? ai đang nói đấy ạ?

KM10001: Ken Mogul. tôi đã làm phim Ngựa biển, có lẽ bạn đã xem rồi. vậy tôi đang được nói chuyện với đúng người đó chứ?

Miêu không tót: vâng.

KM10001: ồ, vậy tôi thật sự thích được làm việc với bạn. hiện tôi đang hoàn thiện một phim để dự Cannes. bạn quan tâm chứ?

Miêu không tót: tôi chỉ mới đang học trung học. nhưng vâng, tôi quan tâm ạ.

KM10001: hay lắm. tôi có thể gặp bạn đâu đó chứ? luôn hôm nay nhé? tôi đang ở New York đây.

Miêu không tót: tôi đang quay ở Công viên Trung tâm tối nay lúc 10 giờ. gặp tôi ở đó nhé?

KM10001: tuyệt. tôi rất khoái được xem bạn làm việc. gặp sau nhé.

Miêu không tót: xin chào.

Vanessa quay lại với việc biên tập bộ phim của mình, trong bụng nghĩ khả năng lớn là người vừa chat với cô thực tế là một nhóm bạn du côn nghiện ngập của Nate giờ đang đào một cái hố băng trên hồ nước trong Công viên Trung tâm để quăng cô xuống làn nước lạnh buốt và chìm chết cô vì cái link đã bị phát tán lung tung. Hoặc có thể đó thực sự là Ken Mogul, nhà làm phim lập dị, một trong những người hùng của cô. Cô cười lớn. Cô

thật là một con ngố vì những cái e-mail kỳ quặc. Nhưng ai mà biết được?  
Điều gì cũng có thể.



*Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.*

## Xin chào các cậu!

Cách để có lễ đón Năm mới sôi động nhất

Hai câu khuyên thôi:

Bám chặt lấy tớ. Tớ biết chỗ nào có trò.

Hôn người ta. Lúc nửa đêm hôm nay là thời điểm duy nhất trong năm bạn có một lời mời để ngủ để hôn một người hoàn toàn ngẫu nhiên mà chẳng phải giải thích gì hết. Vậy đi đi nào!

### E-mail của bạn

**H:** Gái Nhiều Chuyện thân mến,

Okay, dù tớ không thường xuyên buôn chuyện nhiều nhưng tớ nghĩ phải à ới với cậu vì vẫn chết dí ở cái St. Barts này. Cái cậu mà **B** đi cùng ấy hả - **M**? Ôi, ngay sau khi **B** đi, cậu ta bập ngay vào cái cô nàng người Pháp dạy lướt ván, và họ đã ở bên nhau *không biết bao lâu* rồi í.

--Đậu

**D:** Đậu thân mến,

Cảm ơn về thông tin. Chia buồn vì cậu vẫn còn mắc kẹt ngoài đó thay vì về đây. Mà này cậu nên buôn dưa lê với tớ thường xuyên hơn nhé. Nó sẽ giúp cho da cậu hồng hào lên đó.

--GNC

Ngó nghiêng

**A** đang dắt con chó boxer của mình dọc đại lộ **Park Avenue**. Chắc hẳn cậu vừa về từ St. Barts, cho dù cậu bạn **M** vẫn chưa. **Flow** bay vội từ **LA** đến sân bay **Kennedy** của New York sáng sớm nay. Thật thế sao?? **B** liêu

thử ra ngoài để mua mấy lọ xịt tóc giữ nếp hiệu **Frédéric Fekkai** ở hiệu thuốc **Zitomer** khu Madison. Trông như thể cô ấy đang dọn một món tóc kỳ dị nhất cho bữa tiệc tối nay. Không thể nhìn nổi để xem cô ấy được nữa. Không thể nhìn nổi để gặp tất cả bọn ấy!

Bữa tiệc duy nhất đáng đi dự

Nếu bạn chưa từng đến một cái nào như vậy, thì bạn có lẽ nên bỏ thành phố này mà đi:

*Đừng trở thành một kẻ thất bại.*

*Hãy đến mừng Năm mới với tôi!*

*Chủ đề: Một Đêm Hoang Dại nơi Thiên Đường*

*Ở đâu? Lâu đài Băng giá, đường 19 Tây*

*Khi nào? Đêm chủ nhật, bạn nhé. 9 giờ tối cho đến...*

*Mang theo? Bản thân bạn và nhiều bạn bè ở mức bạn có thể nhét vừa thang máy.*

*Gặp bạn ở đó nhé!*

-- Serena

Đời chúng ta hay hơn phim ảnh

Nếu đời chúng ta là một bộ phim tuổi teen tồi, chúng ta sẽ mời nhân viên giáo vụ của mọi trường đại học mà chúng ta đang nộp đơn để đi chơi với ta và làm cho họ chắc chắn có thời gian đủ sung sướng khiến họ quyết định cho chúng ta đỗ. Nhưng đời chúng ta hay hơn phim ảnh, và chúng ta chẳng cần phải làm những biện pháp mạnh đến thế để được vào đại học. *Đúng không nào?*

Không còn nhìn được để xem ai hôn ai đêm nay đây!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

# J làm một cú phá lệ

Jenny đã cạo, nhổ lông, tỉa lông mày, tẩy da và xoa kem toàn thân, đánh bóng móng tay móng chân, sấy tóc và thử trang điểm kiểu huyền ảo bằng nhũ vàng và tông màu đồng dựa theo một mẫu lấy từ tạp chí *Allure*. Rồi nó mặc cái quần lót dây và quần nhung đen như cái ngày đặc biệt nọ ở công viên, cùng bộ với một cái áo len bó màu đen cổ tim có những đường chỉ vàng làm cho nó lòe loẹt khi trên giá nhưng mặc vào khá ổn.

Dù sao thì đây là theo ý nó.

Cuối cùng, nó đeo cái dây mặt đá xanh Nate tặng nó và đi đôi ủng cao gót mũi nhọn màu đen vốn hơi bị khó để cuốc bộ, nhưng ai mà quan tâm chứ? Đã 6 giờ, và 2 tiếng rưỡi qua nó đã cố giải khuây bằng cách xem chương trình *The Osbournes* phát lại và chậm rãi xé ra một bọc bánh nướng hình cá vàng vị fromage Pepperidge Farm, trong khi luôn giữ cái điện thoại di động màu xanh thép nằm trên lòng mình. Nhưng giờ đã gần 8 giờ rưỡi đêm Giao thừa và Nate thì vẫn chẳng thấy gọi.

Jenny đã rất bận rộn với việc sửa soạn thân thể cho buổi tối và đợi điện thoại của Nate đến nỗi chẳng chú ý gì đến mọi người trong nhà đang làm gì. Nó tắt TV và lệt quệt bước ra sảnh.

Cửa phòng Dan hé mở, và nó đẩy vào. Máy tính đã tắt và không có thuốc lá cháy trong gạt tàn.

“Anh Dan à?” nó gọi vào, nhưng không có tiếng trả lời.

Nó quay ngoắt người và đâm bổ ra phòng của bố. Cửa đang mở. Không có người.

“Bố ơi?” Nhưng lần nữa, không có trả lời.

Theo truyền thống thì Giao thừa ông Rufus đi chơi với đám bạn chí thân tham gia một buổi đọc thơ marathon suốt đêm ở một quán café khu Greenwich Village. Có vẻ như ông đã đi rồi.

Jenny bấm vài phím trên máy di động và cái máy gọi ngay đến số của Nate. Hộp thư thoại trả lời, *lại thế nữa*.

“Nếu bạn đang gọi...,” giọng nữ kiểu người máy nói.

“Nate,” Nate nói bằng chính giọng cậu.

“Xin hãy bấm một và để lại tin nhắn, hoặc đợi đến khi có tiếng chuông,” giọng nữ người máy tiếp tục.

“Lại là em đây,” Jenny lú lo, cố gắng tỏ ra vui vẻ. “Em đoán chắc anh đang tắc đường gì đấy. Em nghĩ em sẽ tới buổi tiệc của Serena bây giờ. Có lẽ em sẽ đi taxi qua nhà anh và nhá máy lên. Dù sao thì hi vọng sẽ gặp anh trước nửa đêm! Thế nhé. Yêu anh. Bye.”

Jenny dập máy và quay về phòng để lấy túi và áo khoác. Vậy sẽ thế nào khi nó chính thức bị cấm ra đường? Ông Rufus và Dan đã bỏ nó lại một mình trong căn hộ đấy chứ.

Họ mong đợi gì từ một nàng công chúa bị nhốt trong tháp ngà quá lâu đến thế?

Nate quyết định không hút gì cho đến khi cậu tới bữa tiệc vì cậu biết Blair thích hơn khi cậu không say. Nhưng thôi nào, nay là Giao thừa mà.

“Trước này,” Jeremy nói, chuyển cho Nate điều cuốn to đùng cậu ta vừa châm. Nate, Jeremy và Anthony đang tụ tập gần tượng đài Gandhi ở quảng trường Union Square. Gần đấy, có người đang mở bài “Yesterday” từ một máy thu âm. “Hút một hơi lớn đi,” Jeremy khuyên. “Rồi bọn mình đi tìm cái bữa tiệc khi mốc đó. Ngoài này cứ như Nam Cực ấy.”

Nate đưa điều cần sa lên môi và rít, nhắm mắt lại. Không có gì tốt hơn là một hơi dài tuyệt hảo trong một đêm giá lạnh. Cậu đưa điều thuốc cho Charlie, giữ khói trong phổi một lát lâu hơn.

“Nếu buổi tiệc như cứt thì sao?” Charlie hỏi trước khi rít.

Nate nhớ Serena đã nói Blair đã giam mình trong phòng cả tuần để có thể viết bài cho đơn nộp trường Yale. Mỗi khi Blair ở lì một mình làm bài tập trong khoảng thời gian dài, cô nàng luôn cực kỳ hưng phấn sau đó.

“Này cậu cả,” cậu nói, nhả ra một đám khói vào bầu không khí gần đầu của Gandhi. “Tin tớ đi, sẽ không tệ đâu.”

# N vẫn mang trái tim B trên tay áo

Hãy bỏ hết mà đến chỗ Serena để làm tăng tiêu chuẩn cho những bữa tiệc đón Năm mới, hoặc bất kỳ bữa tiệc nào. Chỉ cần hai phút trên sân thượng của khu Chelsea mà cô thuê để thỏa mãn sự ngông cuồng quả là đủ lâu để khiến sự kiện này trở thành bữa tiệc tuyệt nhất mà bất kỳ ai có thể có được. Những cây đuốc cháy âm ỉ ở các góc, và sàn nhảy được làm bằng gỗ tươi thật. Các nhân viên pha chế quầy bar mặc toàn đồ bikini đan móc mỏng tang và DJ là một rocker mới nổi danh đến từ Iceland. Ở một góc sân là 3 phòng để ghế dài bọc da và bồn tắm bên trong, dành cho những ai cần riêng tư hoặc chỉ muốn tắm. Và có cả một cái sân ngoài trời khổng lồ có tầm quan sát ra cả thành phố theo ba hướng để nhìn chỗ pháo hoa bắt đầu.

Blair chưa ngủ suốt mấy tiếng qua cũng như chưa ra khỏi nhà từ lúc về từ St. Barts. Nó đang tống vào đủ thứ espresso, thuốc an thần, thuốc lá, và đi đến quyết định. Kịch bản của nó sắp thành hiện thực, nó có thể cảm thấy điều đó - kịch bản này sẽ đưa nó vào được trường Yale!

Nhưng ngay cả những tác giả giỏi nhất cũng cần nghỉ ngơi một chút.

Nó đi dự tiệc, mặc một cái váy cực ngắn da lộn Dior màu tím, một cái áo quây satin đen Chloé và đôi tất quần lưới đen. Tóc nó buộc vồng lên kiểu đuôi ngựa một những năm 60 siêu cao, siêu lắc lư. Nó đeo lông mi giả và tô son bạc. Chân đi đôi boots da lộn màu đen ngang mắt cá chân đế cao 10 phân của Christian Louboutin mà ông bố đồng tính của nó gửi từ Pháp làm quà Giáng sinh với tấm thiệp viết, “Merry Christmas, Gấu Blair. Cảnh báo: Không đi đôi này đi chơi mà không có người phò tá!” Nhưng Blair chẳng lưu ý đến lời dặn của ông - nó đi một mình.

Chẳng mất nhiều thời gian để cô tìm được Serena. Cô nàng này là cô gái duy nhất nhuộm những vệt sợi hồng trên tóc, nhảy chân trần và mặc một cái áo bikini dây Missoni cùng quần short cực ngắn nhung đen, lắc lư thêm đôi hoa tai kim cương dài. DJ chỉnh âm và nhạc bật to đến mức tường như rung lên.

“Ngực tớ đau quá!” Serena hét lên với Blair trong khi vẫn đang nhảy.

“Não mình đau quá!” Blair hét đáp lại. Cái nó cần trước khi có thể nghĩ đến nhảy nhót hay nói chuyện với bất kỳ ai là một ly rượu thật cay.

Hoặc 3 hay 4 ly.

“Tớ vừa thấy Nate!” Serena hét lên, chỉ bừa vào đám đông. “Cậu ấy đang tìm cậu đó!”

Đúng thế thật.

Blair lao qua chỗ Serena, mở đường cho mình rẽ qua đám đông tới quầy bar. Nó đáng được uống say. Nó đã gần xong kịch bản - xong hết trừ phần kết - và Blair chắc chắn nó hấp dẫn. Thêm vào đó, hôm nay là một đêm Giao thừa điên loạn, và nếu Nate muốn nói chuyện với nó, nó muốn ít nhất uống được một ly đầu tiên đã.

Kati và Isabel đang đứng cạnh quầy bar, đợi cocktail Cosmo. “Chào Blair,” cả hai đồng thanh reo lên khi vừa nhìn thấy nó.

“Cậu vẫn rám nắng ghê,” Isabel ghi nhận, chìa cánh tay trắng xanh của mình ra vẻ ghê tởm.

Cả hai cô đều mặc váy quây dài có dây đeo vòng qua gáy màu đen, chính xác như cái Blair và Serena đã mặc ở buổi tiệc Đen Trắng.

“Serena nói cậu đang làm bài nộp trường Yale,” Kati nói, húp xụp ly Cosmo của mình. “Bọn mình vẫn còn cả tháng trước khi hết hạn nộp đơn, ấy biết rồi mà.”

Blair lờm nhìn người pha chế sao mà lâu mang đồ ra thế. “Tớ chỉ muốn nó được hoàn hảo.”

“Và mình chắc nó sẽ hoàn hảo,” một giọng nói quen thuộc trấn an.

Blair quay lại để thấy Nate - nhân vật nam chính của mình - đang đứng ngay trước mặt nó, mặc cái áo len cổ tim cashmere màu xanh rêu mà nó đã tặng cậu lễ Phục sinh năm rồi. Trước khi nó gói và đưa cho cậu, nó đã thêu một hình trái tim màu vàng nhỏ lên một bên ngực áo. Nó tự hỏi không biết trái tim có còn nguyên đấy không.

Kati và Isabel để họ đứng bên nhau, nhập hội với một nhóm con gái và bắt đầu thì thào với nhau.

“Tớ nghe nói cô ta đã mất cái đó cho gã Miles ở St. Barts rồi,” Tina Ford nói.

“Thế nên tại sao nó mới quay về sớm thế,” Rain Hoffstetter thêm vào. “Để mà uống ngay viên ‘sáng hôm sau’ chứ.”

“Có ai thấy Flow không?” Kati hỏi.

“Serena hứa với bọn tớ là anh ấy sẽ đến,” Isabel rên lên.

Nicki Button lắc đầu vẻ hiểu biết. “Tớ nghe nói Flow đã chia tay với Serena vì anh ấy muốn sống lành mạnh mà nó thì hoàn toàn là đũa nghịch ngợp.”

“Thế em bé mẫu giáo bé nhỏ của cậu đâu rồi?” Blair hỏi, lấy một điều Merit Ultra Light ra khỏi bao trong ví và chờ Nate châm.

Nate nhe răng cười. Bắt đầu đây. Ít nhất cô nàng cũng đang nói chuyện với cậu. “Bọn mình thôi rồi,” cậu nói vẻ đơn giản.

*Từ lúc nào?*

Người pha chế cuối cùng cũng đứng đĩnh đi tới trong cái quần lót đan mỏng tang, và Nate đập tay lên quầy bar. “Ketel One pha tonic, và một Jake pha Coke nhiều đá,” cậu gọi cho cả hai.

Blair yêu sao cách Nate biết chính xác thứ nó muốn mà không cần nó phải nói gì cả, nhưng nó vờ như không nhận ra, chỉ hút thuốc và nhìn những người đang nhảy oánh mông vào nhau.

“Thế Giáng sinh của cậu thế nào?” Nate hỏi, cẩn thận đưa ly vodka tonic sắp sánh ra.

Không phải là khởi đầu của cuộc đối thoại tuyệt nhất rồi.

Blair uống một ngụm lớn và rồi rít một hơi thuốc sâu. “Như kít.”

Nate có thể nhận thấy nó chẳng muốn nói về chuyện đó. “Không sao,” cậu nói. “Chỉ 6 tháng nữa là tốt nghiệp.”

Họ nhìn nhau trong sự kinh hoàng mở-to-mắt.



“6 tháng,” Blair lặp lại, uống một ngụm to khác.

“Như thế là quá lâu,” Nate nói, kết lại suy nghĩ của nó.

Blair gần như đã nở một nụ cười. Đó là một điều khác nó yêu ở Nate: Cậu luôn biết chính xác nó đang nghĩ gì.

“Điên thật,” Nate tiếp tục, được khuyến khích bởi dấu hiệu nụ cười của nó. “Năm tới cũng vào giờ này, chắc bọn mình sẽ đi chơi với đám bạn mới học cùng đại học nhì. Những người mà bọn mình thậm chí còn không biết có tồn tại không nữa.”

Blair căn cái ống hút, ngắm Serena đang huých mông với hai gã tầm hai mét, tóc sẫm màu cùng mặc bộ đồ lính thủy xanh, trông như thể sinh đôi. “Tớ không thể đợi được nữa,” nó tuyên bố. “Một khi tớ đã vào được Yale, tớ sẽ chẳng bao giờ thèm quay về.”

Nate mỉm cười. Cậu yêu sao cái cách Blair luôn quả quyết rằng sẽ vào Yale. “Tớ sẽ tới và thăm cậu nhé.”

Rượu vodka xộc thẳng lên đầu Blair. Nó có thể thấy Nate đang cố gắng nói chuyện với nó như thể không có chuyện gì xảy ra, như thể cậu chưa hề đá nó để theo một con nhái nhép và tránh mặt nó cả tháng trời. Thật là tức, nhưng cũng khá là thú vị, giống như phần kịch bản của nó lúc Audrey nhận ra Colin chỉ cư xử kinh khủng, cũng hờn bực ném đi hòn chì ném lại kiểu như nàng và nàng quyết định yêu anh hơn nữa. Blair hít một hơi sâu và uống nốt ly của mình. Nó đã quên mất mắt Nate xanh lục biếc đến thế nào.

Charlie Dern đi đến chỗ họ và vỗ vào tay Nate. “Này, chào mừng đã quay lại, ông bạn. Tao nhìn thấy mông mày trên trang web đấy. Cừ lắm!”

Đúng lúc ghê.

“Cảm ơn, ông bạn,” Nate đáp lại, cố gắng tự nhiên. “Gặp sau nhé,” cậu nói thêm, ngầm nhắc Charlie sự thật rằng cậu không muốn thảo luận về chuyện đó.

Charlie đi khỏi và Blair đưa điếu thuốc khác lên môi. “Ý cậu ta là sao, cừ về việc gì?”

Nate bật cái bật lửa Zippo của cậu lên và châm thuốc cho Blair. Nếu Blair chưa nghe chuyện về cậu và Jennifer ở trên cái trang mà ai cũng đang nói inh lên đó, thì cứ để yên thế. “Chả có gì,” cậu trả lời.

Một lọn tóc hung nâu rủ xuống trán cậu và Blair vén lên cho cậu, và để bản thân mình mỉm cười lại khi cậu mỉm cười với nó.

Gần như cảm thấy giống những lần đã qua.

Gần như.

# A tìm thấy trò vui

Lúc hơn 10 giờ, người anh bị bỏ rơi lâu của Blair, Aaron, bước ra khỏi thang máy và bước ra cái sân trong một đám khói thuốc lá thảo mộc, mặc một trong số nhiều cái áo phông đen có chữ HỢP PHÁP HÓA TREO CỔ của cậu và trông xanh xao đáng ngạc nhiên sau một tuần nghỉ mát ở St. Barts.

Đúng ngay lúc đó, mắt cậu nhìn xuyên qua đám đông dày đặc những người uống rượu và hút thuốc và nhảy nhót mờ mờ hôi rùng rùng, dừng lại ở chỗ Blair và Nate đang nói chuyện bên cạnh quầy bar, mắt hai người chẳng rời khỏi mặt nhau tí nào. Tim Aaron dội thành thành vào lồng ngực. Blair trông như một người hoàn toàn khác so với Blair ở St. Barts. Nó đang bùng sáng.

Cậu muốn đi đến chỗ nó và xin lỗi cũng như cố gắng giải thích về hành xử ngớ ngẩn ở biệt thự, nhưng rồi cậu nghĩ không nên thì hơn. Đây là một bữa tiệc, và họ đều muốn được vui. Cậu sẽ đợi đến mai, nếu Blair không quá say.

Ở giữa sàn nhảy, Serena thấy mái tóc tết rối của Aaron và nhảy lại gần cậu, mái tóc lăn sợi nhuộm hồng lác lác và những móng tay sơn bạc lấp lánh. Cô quàng tay qua cổ cậu và ấn khuôn mặt đầy kích động vào tai cậu. “Vui quá, thế là cậu đã đến!” cô nói, nghe có vẻ như cô thực sự nghĩ vậy.

“Mình cũng thế.” Aaron nhe răng cười, nghĩ có lẽ mình cũng nói thật lòng.

“Miles đâu? Cậu ấy không đi cùng cậu à?”

Aaron lắc đầu. “Cậu ấy vẫn đang ở St. Barts. Cậu ấy gặp được bạn ở đó.”

Serena cười khúc khích. “Ôi cậu ấy có à?”

Aaron đút tay vào túi quần kiểu lính của mình và liếc ra đằng cuối phòng chỗ Blair và Nate lần nữa.

Serena dõi theo cái nhìn chăm chăm của cậu. Tại sao Aaron luôn nhìn Blair với cái nhìn buồn, thật là buồn trên khuôn mặt thế? “Thật tuyệt khi thấy họ lại cùng nhau phải không?” cô nín thở thốt lên, hi vọng cậu sẽ đồng ý.

Aaron đành gật đầu. Blair không phải của cậu, và cô ấy trông thật hạnh phúc. “Ừ,” cậu nói. “Đúng vậy.”

Serena ôm lấy cậu, dẫn ra sàn nhảy. “Đi nào,” cô hét lên, “nhảy đi!”

Cô có mùi gỗ đàn hương và hoắc hương, và khi đi chân trần, cô cao đúng bằng Aaron. *Chao*, Aaron nhận ra khi Serena vươn đôi tay mảnh dẻ, vàng óng của cô lên quá đầu và làm một cú lắc, mái tóc pha sợi hồng của cô tung bay mọi hướng. *Cô thật là lộng lẫy.*

Như thế bất cứ ai khác trên thế giới này chưa từng để ý đến.

Trông cậu hảnh hoi xanh xao lúc mới tới, nhưng đêm nay có người đã có một lễ Năm mới rất hạnh phúc.

# Chỉ có ở New York

Vanessa không khoái ý tưởng hôn một đồng người say rượu mà cô không thích tí nào và hét lên, “Chúc mừng năm mới!” Với cô đó là ác mộng. Bởi vậy thay vì đến bữa tiệc của Serena, cô đóng gói các thiết bị quay phim của mình, cho vào các ngăn, và đón tàu điện ngầm ra Công viên Trung tâm. Mọi người “có liên quan” đều tới chỗ Serena, vì thế tại sao không đi xem những người không liên quan đang làm gì? Bên ngoài chỉ có - 7 °, và nhiệt độ thì đang lạnh hơn nữa. Bạn không thể bất bình thường hơn người định tham dự cuộc chạy quanh công viên đóng băng nửa đêm hàng năm. Đó là kết cục hoàn hảo cho bộ phim bài luận về New York của cô.

Cô bắt đầu quay mọi người khi họ vào cuộc đua ở cổng công viên gần đài phun nước trên đường 9 Đông. Tuyết bắt đầu rơi, vì thế khá là thách thức để giữ cho ống kính sạch sẽ và ánh sáng chuẩn, nhưng công viên trông tinh khôi lạ thường và tuyệt đẹp trong lớp tuyết phủ mới, và những người chạy trông thật lập dị. Cảnh này sẽ còn hay hơn cả cảnh cái đầu búp bê trong thùng rác.

“Cuộc đua này ông chạy hàng năm rồi, hay đây là lần đầu tiên của ông?” Vanessa hỏi một người đàn ông hốc hác chỉ mặc có cái quần short bò ngắn và đi đôi giày bóng rổ không có tất. Cô phóng cận vào bộ ngực xương xẩu, rúm ró của ông ta rồi những chỗ nổi gai ốc trên da, nhưng thấy đủ sợ sợ, cô không nhìn thêm nữa.

“Lần đầu tiên,” người đàn ông trả lời, túm mớ tóc bạc xơ xác ra sau buộc vào thành đuôi ngựa và nhe hàm răng ám khói thuốc lá cười với cô. “Trông tôi có giống một trinh nữ không?”

Kinh tởm.

Vanessa lấy làm mừng vì mặt mình khuất sau máy quay.

“Tốt lắm,” cô nói, lùi lại. “Chúc ông may mắn.”

Cô lùi lại một người phụ nữ chắc phải 70 tuổi mặc một cái khoác lông chồn, đi giày bệt Chanel, đeo bít tai cũng lông chồn, dắt theo một con chó

xù trắng cũng được mặc một cái áo lông chồn.

“Chào, ai thế này?” Vanessa reo lên, ngồi xồm xuống cạnh con chó.

“Chúng tôi thích chạy trong tuyết.” Bà già mỉm cười hoan hỉ, đôi môi nhăn nheo tô dày lớp son màu hồng cam. Mái tóc trắng của bà được uốn xoắn kiểu Pháp, và mặt bà phủ dày một lớp kem màu đỏ cam. “Bọn trẻ nhà tôi lớn hết cả rồi và chồng tôi đi đánh bài tận Nice, vì thế Angel và tôi đến đây để vui vẻ.”

“Cháu cũng vậy,” Vanessa nói, cho dù cô hiển nhiên là không có con hay chồng, thậm chí một con chó. Cô mỉm cười vẻ bí ẩn với người phụ nữ. “Có gì đó bất ngờ phải không ạ?”

Người phụ nữ lôi cái gì đó ra khỏi cái túi Hermès Kelly màu xanh lá cây của bà ta, và Vanessa phóng to lên để cô có thể nhìn thấy: Một đôi giày cao su màu đỏ nhỏ xíu.

“Như vậy nó sẽ không bị tuyết lọt vào móng,” bà giải thích, cúi xuống mở cái khóa dán của đôi giày rồi luồn vào chân con chó.

“Và trông cũng rất phong cách nữa,” Vanessa nói.

Giờ cô đã biết người ta nói “Chỉ có ở New York” nghĩa là gì. Chỉ có ở New York sẽ là khi bạn tìm ra một người phụ nữ và con chó xù mặc áo choàng lông chồn đồng bộ chạy trong một cuộc đua cùng một gã đàn ông dở người mặc quần short bò xé gấu. Và giờ cô đã có một cái tên cho bộ phim của mình: *Chỉ có ở New York*. Nó rất đắt giá, dù cho đây chỉ là điều cô tự nhủ.

Được đi giày, Angel phi quanh một vòng tròn để khoe. “Cậu bé ngoan!” Vanessa gọi, chạy theo đưa máy quay gần lại.

Cô quá cuốn hút bởi nhân vật của mình nên chẳng nhận ra người hùng của mình, Ken Mogul, hết đi loanh quanh rồi ngồi xuống một cái ghế băng gần đó để theo dõi.

Dan đã tìm Vanessa hàng giờ đồng hồ. Đầu tiên, cậu tới căn hộ của cô, là nơi hiển nhiên nhất để tìm cô, nhưng sau khi bấm chuông tầng dưới 14 lần và gào lên cửa số, cậu đành bỏ cuộc. Rồi cậu lang thang ra quán Năm Đồng

và Một Hào, khu quán rượu chui Williamsburg chỗ ban nhạc Bồ Già Hám Gái của Ruby chơi. Ruby đang bận tập dượt với ban nhạc, nhưng chị cũng bảo Dan là Vanessa có nói là quay những người điên rồ ở công viên nào đó vào nửa đêm.

Hữu ích ghê. Như thế mọi công viên trong thành phố không đầy những người điên.

Đầu tiên, Dan tìm trong công viên Madison Square, chỗ Vanessa quay cảnh phim của cô phỏng theo *Chiến tranh và Hòa bình*. Nhưng ngoại trừ vài người đang dắt chó đi dạo và một người đàn ông ngủ trên cái ghế dài với một cái túi giấy trùm lên đầu, công viên vắng tanh. Rồi cậu thử sang công viên Washington Square, chỗ đây nhóc bọn trượt ván và sinh viên NYU đang đốt pháo lậu. Cuối cùng, cậu đi ngược về công viên Trung tâm, tha thần không chủ đích và đi xuyên qua, thấy tức Vanessa vì không chịu dùng điện thoại di động. Cậu đi quanh hồ nước, nhìn những tảng băng nhỏ nổi xung quanh và vào nhau, tự hỏi những con vịt đã đi đâu hết cả. Rồi cậu chú ý một đám đông đang tụ tập phía đằng gần lối vào từ đường 89. Đang làm công việc của mình giữa đám đông, hỏi han những người khi cô nhìn qua máy quay video, là một cô gái xanh xao mặc cái áo choàng đen, một cái mũ len đen, và đi ủng lính màu đen.

Dan bước xuống những bậc đá rộng và ngồi trên cái ghế băng cạnh một người đàn ông khoảng 30 tuổi có mái tóc đỏ xoắn và làn da tàn nhang, mặc một cái áo khoác trượt tuyết màu xám sẫm trông đắt tiền có mũ trùm đầu bằng lông tía. Người đàn ông ngồi lên đôi tay trần của mình và đang quan sát Vanessa chăm chú.

“Có thấy cách cô ấy chuẩn bị đằng sau người ta trước khi tiến lên và nói chuyện với họ không?” anh ta hỏi Dan và chỉ vào Vanessa. “Như thế cô ấy biết cái phần trong *con người họ* mà họ không hề biết.”

Dan gật đầu. Thằng cha này là cái thá gì vậy?

“Và tôi yêu cái cách đôi khi cô ấy tan vào nền, cứ tĩnh lặng, chỉ để cho người được quay làm việc của họ. Cô ấy thật đẹp.”

Dan quay sang và nhìn trừng trừng anh ta. Cậu chỉ muốn đâm anh ta.

Người đàn ông giơ tay ra. “Chào, tôi là Ken Mogul, làm phim,” anh ta nói. “Cậu cũng trong ngành điện ảnh à?”

Dan bắt tay hờ hững. “Không,” cậu nói. Hơi thở của cậu bốc lên trời thành làn khói trắng. “Tôi là nhà thơ.”

Cả hai nhìn Vanessa ngồi xổm xuống để cho con chó mặc áo lông chồn ngửi ngửi cái ống kính máy quay. Dan nhóm người ra trước. Cô thật đáng yêu khi ở sau máy quay và thật thoải mái với việc cô đang làm, thật khó tin là cô từng sử dụng sai mục đích sản phẩm của mình. Có thể Jenny đã đúng khi không đổ tội cho Vanessa, cậu ngẫm nghĩ. Có thể cô chẳng làm gì trong chuyện post lên cái link đó. Chắc cách nào đấy cái đoạn băng của cô bị rơi vào tay kẻ xấu.

“Đã in thơ nhiều chưa?” Ken Mogul hỏi cậu.

“Chưa hề.” Dan mỉm cười với chính mình. “Nhưng tôi có một bài thơ sắp đăng trên *The New Yorker* tháng sau,” cậu thêm vào với vẻ tự hào.



# Điều cô ấy muốn không phải điều cô ấy có

Đã gần 11 giờ lúc Jenny đến bữa tiệc của Serena. Người lái taxi thân thiện quá mức của nó bị tắc đường ở quảng trường Thời Đại - chỗ ai cũng biết là nơi cần phải tránh trong lễ Năm mới bởi vì kẹt cứng những khách du lịch say rượu và điều đó hoàn toàn là cơn ác mộng. Vì vậy Jenny ra khỏi xe và đi bộ. Nó cảm thấy mình khá trưởng thành và vững vàng khi tự đi ra ngoài đêm nay, trên đường tới một bữa tiệc nơi nó sẽ gặp lại bạn trai của mình, tình yêu của đời nó.

Khi nó bước ra khỏi thang máy và đi ra sân thượng, Jenny cởi áo khoác và đưa cho cô gái trông áo. Bộ ngực phì nhiêu của nó như bung ra trong cái áo dệt cổ tim màu đen sợi kim tuyến vàng và chĩa vào đám đông.

*Xin chào, xin chào!*

Những vị khách nam giới của Serena ngay lập tức nhận ra cô bé tóc nâu xoắn nhỏ nhắn trên trang web nóng hổi suốt kỳ nghỉ qua. Họ ngưng lại thứ đang làm và bắt đầu vỗ tay.

“Này, lại đây và cho anh xem quần lót dây của bé đi!” một gã đội cái mũ ống màu đen kiểu cổ hét lên giọng say khướt.

“Muốn chui vào áo khoác của anh không?” một giọng khác gào lên.

Jenny đứng chết trân ở ngưỡng cửa, bóp chặt cái ví, cảm thấy hệt như Clara trong *Kẹp Hạt Dẻ* khi nó bị vây quanh bởi lũ chuột ác quỷ. Mắt cô nhìn quanh đầy tuyệt vọng tìm Nate.

Ở đâu, ôi, Hoàng tử Kẹp Hạt Dẻ của cô đâu?

Bên kia phòng, đứng cạnh quầy bar, một cậu trai có mái tóc nâu vàng óng lượn sóng và một cô gái tóc dài sẫm màu thả ngang lưng đang nói chuyện với nhau. Mặt họ gần nhau quá, họ hẳn là như đang hôn. Họ nhìn nhau chính xác cái cách Jenny luôn muốn được như vậy, như thế họ quên mình đang ở một bữa tiệc đầy người vì quá ngây ngất với tình yêu.

Các cậu con trai vẫn vỗ tay và huýt sáo với Jenny khi cậu trai tóc vàng và cô gái tóc nâu quay đầu ra nhìn.

Xin chào, xin chào *lại* nào!

Và trong khoảnh khắc đó, Jenny đã *hiếu* .

Nate chưa bao giờ yêu nó, bởi vì cậu chưa bao giờ thôi yêu Blair. Và bởi vì cậu đã nói dối và vờ như yêu nó, cậu không thể dù là một bạn trai tốt, giống như Vanessa và Dan đã nói. Nate không phải là Hoàng tử Kẹp Hạt Dẻ. Cậu ta chỉ là một *con chuột* đòi bại khác mà thôi.

“Nate,” Jenny hỗn hển, giọng nó nghẹn trong cổ họng. Nó loạng choạng đến chỗ cậu và Blair đang đứng cạnh quầy bar, giật cái dây đeo có mặt đá ngọc lục bảo ra khỏi cổ, ném nó vào cậu mạnh hết sức có thể.

“Jennifer, anh xin lỗi...,” Nate bắt đầu lắp bắp, nhưng mắt cậu trông chả có vẻ xin lỗi gì lắm và Jenny chẳng quan tâm. Blair nhìn nó trừng trừng, nhưng điều đó cũng chẳng xi nhê gì với nó.

“Đồ khốn nạn,” nó thì thầm khi những giọt nước mắt nóng bỏng bắt đầu lăn xuống má. Rồi nó quay đi tìm nhà vệ sinh để có thể đắp nước lạnh lên mặt và rời bữa tiệc với thái độ đường hoàng.

Nate cúi xuống và nhét cái dây mặt đá vào túi. Cậu trông mệt mỏi và lúng túng. Blair đưa điếu thuốc khác lên môi và quẹt một que diêm cố gắng châm lửa. Blair cứ quẹt mãi mà chẳng được cái nào và cuối cùng vứt cái hộp diêm xuống với tiếng thờ dài cáu kình.

Nate bật cái Zippo lên và chìa ra cho cô nàng, nhưng Blair ngoảnh đi. “Có gì không ổn vậy?” cậu hỏi, dù biết chắc là tại sao.

Blair đưa mắt lờm cậu, điếu thuốc chưa châm vẫn ở trên môi. Cậu ta không phải là vai nam chính của nó. Cậu ta chỉ từng là thôi. Và có đây ngôi sao trẻ trung ngoài kia - nó cần cậu ta cho cái gì chứ? “Cậu là lý do khác nữa để tôi phải vào đại học ngay.”

“Tớ chỉ muốn châm thuốc cho cậu,” Nate vụng về đáp lại.

“Được.” Nate châm thuốc và Blair rít hơi sâu. Rồi nó thổi một luồng khói vào mặt cậu. “Nhưng giờ cậu có thể phẫn.”

Nate nhún vai và đóng nắp cái Zippo lại. Blair lúc nào mà chẳng gồng lên. Xung quanh họ mọi người bắt đầu hô, “Mười! Chín! Tám!”

“Blair?” Nate bước lên. Mọi thứ họ phải làm là hôn và làm hòa và rồi mọi sự sẽ quay về bình thường trở lại. Như những lần cũ ấy.

Nhưng Blair đã bước đi khỏi, vút điếu thuốc đang cháy vào chân Nate, cái đuôi tóc nâu cao vồng lò xò giữa hai bờ vai khi nó hướng về phía cánh cửa kính dẫn ra hàng hiên. Đã giao thừa rồi, và nó có những việc phải làm tốt hơn là hôn một kẻ thất bại khác.

# Dạ khúc cho S

Serena nhảy quá hăng, đến nỗi cô cảm thấy mình như đang chạy marathon. Miệng cô khô khốc, hai chân đau nhừ, và cánh tay cô thông thượt hai bên sườn. Ai đó đã đánh đổ rượu lên tóc cô, nhưng cô không quan tâm. Có một cái mông rất đáng yêu đang lắc lư rất gần mông cô, và cái mông này mặc quần xanh màu lính và thuộc về một cậu trai rất dễ thương với những lọn tóc tết ngắn sẫm màu.

“Bảy! Sáu! Năm!”

Aaron nắm lấy tay Serena. “Đi ra ngoài đi!” cậu hét lên, kéo cô chạy băng qua phòng ra phía cánh cửa trượt.

“Serena!” một giọng cất lên, khiến họ dừng lại giữa đường.

Serena quay lại, đôi mắt xanh của cô mở to vẻ không tin nổi. Đó là Flow, đang bước ra khỏi thang máy, mặc một chiếc áo khoác da lộn màu nâu và cầm theo hộp đàn guitar. Có quầng thâm dưới mắt anh và mái tóc đen xoăn hơi bị dẹp xuống một bên do chuyến bay dài từ LA, nhưng anh vẫn thật đẹp. Các cô gái trong bữa tiệc đều dừng lại và nhìn chăm chăm, các chàng trai cũng vậy.

“Chào.” Serena nhếch miệng ra cười một nụ cười lúng túng.

Flow hít thở cô như một làn khí mát. Trong chiếc áo bikini dây, quần short ngắn và đi chân trần, cô giống nữ thần của những giấc mơ cuồng dại nhất của anh. Anh quỳ xuống và mở hộp đàn ra. “Anh đã viết bài hát này cho em trên đường tới đây.”

Serena buông tay Aaron ra và khoanh tay trước ngực. Cô không muốn bất lịch sự, nhưng cái gì sẽ khiến Flow *bỏ cuộc và về nhà* nhỉ?

Bên cạnh cô, Aaron đút tay vào túi áo. Cậu chẳng lấy làm phiền khi nghe thứ Flow sắp chơi. Mọi người trong phòng cũng vậy.

“Nó có tên là ‘Cô gái ngọt ngào của tôi,’” Flow lẩm bẩm khẽ khàng. Anh quàng dây đeo đàn qua vai, dạo vài nốt và rồi nhắm mắt lại khi bắt đầu hát.

*Em lấy mất trái tim tôi, giờ tôi phải trả giá  
Em đã lấy sạch của tôi, để lại tôi say và khô kiệt quá  
Tình yêu tôi như chocolate; tan chảy trong tay em  
Chỉ cần nếu em nếm, rồi em sẽ hiểu  
Ủy mị. Nhưng hãy nhớ, anh ấy đã thể hiện ra mặt.*

Có lẽ đó là bài hát dở nhất từng được viết, nhưng khách khứa vẫn bu quanh Flow, ngây ngất vì âm nhạc và vẻ ngoài cao lớn đẹp trai của anh. Các cô gái đều hi vọng anh chú ý đến họ và ứng tác một bài hát dành tặng họ ngay tại trận, và các cậu trai đều nghĩ nếu họ chơi với Flow, họ chắc chắn sẽ gặp may mắn đêm nay.

Serena muốn nhét một đồng dolla vào hộp đàn của Flow, nhưng cô chắc chắn đã làm tan nát trái tim anh rồi - cô không cần phải bồi thêm cú chót làm gì.

“Đi thôi,” cô thì thầm với Aaron, lúi vào đám đông và giật mạnh tay cậu. “Đi ra ngoài nhé.”

Blair không ngạc nhiên khi Chuck Bass gặp nó đứng ngoài hàng hiên, cúi kính nhai ô liu, hút thuốc, uống rượu Veuve Clicquot và co ro vì lạnh. Đang sắp giao thừa, và nó vốn biết Chuck, hẳn đang tìm ai đó để cho hẳn “sướng” trong lúc pháo hoa bắt đầu.

“Chúc mừng năm mới, Blair.” Chuck bước tới và hôn vào môi nó. Có một hột ô liu trong miệng Blair, nhưng hẳn dường như chẳng bận tâm.

Blair lúi lại và nhổ nó xuống sàn. “Tốt hơn là thế.”

Chuck vòng tay quanh người nó và rồi từ từ luồn tay xuống dưới lưng và xuống hông nó. “Cậu biết cách nào tốt nhất để ‘rung chuông năm mới’ <sup>u</sup> không?”

Nó đẩy ra và chỉ qua cánh cửa kính đằng chỗ Kati và Isabel đang đứng trên một cái bàn nhỏ nắm tay nhau, đếm ngược đến năm mới.

“Có hai đứa luôn luôn yêu cậu toàn phần kia,” Blair tuyên bố, cố gắng giữ bộ mặt nghiêm túc. “Nếu cậu muốn ‘rung chuông năm mới’ với ai đó,

sao không hỏi bọn nó đi?”

Chuck nhe răng cười. “Thật thế à?”

Nó gật đầu. “Đi đi, tớ...” Nhưng trước khi nó nói hết câu thì Chuck đã xông vào trở lại và ôm lấy hai cô gái thành một nhóm.

“Bốn! Ba! Hai!”

---

<sup>[1]</sup>Tức quan hệ tình dục.

# V và D có màn trình diễn riêng của mình

Lúc 11 giờ 45, những người chạy bộ đã bắt đầu vòng chậm lại quanh công viên. Vanessa chạy bên cạnh họ với máy quay trong tay, cố gắng bắt được sự pha trộn của sự quyết tâm, nỗi đau và niềm vui trên gương mặt họ. Họ đang ở ngoài trời, đang chạy và trời thì lạnh cóng! Đã hết một năm cũ và bắt đầu một năm mới - có thể là khởi đầu một kỷ nguyên mới ấy chứ!

Cho dù họ đang di chuyển khá chậm nên cô có thể dễ đi theo, Vanessa đã bỏ lại túi thiết bị quay lại trong tuyết và đôi giày lính làm chân cô rộp lên, vì thế cô quyết định quay đầu lại điểm xuất phát, dự tính cô sẽ gặp họ ở lúc về đích.

Dan và Ken Mogul vẫn đang đợi cô trên ghế.

“Tôi được đề cử vài lần,” Ken nói. “Nhưng tôi chưa giành giải được lần nào. Có thể làm việc với Vanessa sẽ thay đổi được điều đó.” Anh ta giữ cái giọng độc thoại liên tục từ lúc Dan ngồi xuống bên cạnh.

Dan chẳng bận tâm. Cuốn sổ tay mở đặt trong lòng và cậu nhìn đắm đắm vào ánh đèn đường vàng nhạt hắt xuống tuyết, tìm kiếm những từ chính xác để mô tả cách những bông tuyết rơi trong ánh đèn, chậm rãi như thể chúng không rơi mà đang nổi lửng lơ.

Bỗng nhiên, Vanessa xuất hiện trong ánh đèn, má cô đỏ bừng lên vì chạy và đôi mắt nâu to của cô sáng rực. Cô mỉm cười khi thấy bóng dáng kỳ dị của Dan và một người đàn ông lớn tuổi hơn mặc cái áo trượt tuyết có mũ trùm đầu sang trọng đang cùng ngồi trên một cái ghế công viên. Tuyết rơi phải đến hơn một phân trên vai áo họ. Đôi mắt nâu ưu tư của Dan chăm chăm nhìn cô dưới cái mũ len trắng che kín. Cậu trông không có vẻ cáu giận. Chúa ơi, cô thật mừng vì thấy cậu.

“Mọi người ngồi đây bao lâu rồi?”

Người đàn ông mặc áo trượt tuyết đứng dậy. “Đủ lâu để xem bạn chắc chắn là điều tuyệt vời kế tiếp cho phim ảnh.”

Vanessa cười to. Vậy là người đàn ông này có thật ư?

Anh ta bước tới và đưa cô cái card. *Ken Mogul. nhà làm phim*, trên card viết vậy. “Tôi sắp đi Brazil quay một phóng sự về vài đứa trẻ làm gái điếm ở Rio,” Ken giải thích. “Nhưng tôi hi vọng bạn sẽ gọi tôi và chúng ta có thể bắt tay làm vài thứ. Thực sự là tôi có thể sử dụng bạn.”

Vanessa bước lại cái túi và nhét máy quay vào đó. Cô luôn ngưỡng mộ tác phẩm của Ken Mogul, nhưng cô không chắc rằng cô muốn được “sử dụng” bởi một đạo diễn nào đó, dù anh ta nổi tiếng đến đâu. Cô muốn tự làm hơn.

“Bạn sẽ gọi tôi chứ?” Ken hỏi thúc.

“Xin lỗi chút,” cô nghe thấy Dan nói nhỏ phía sau họ.

Ken quay lại. “Cậu này đã đợi nói chuyện với cô cũng lâu như tôi đấy. Cậu là ai, chàng trai?”

Dan đứng dậy, để quyển sổ rơi xuống tuyết. Cậu bước lại Vanessa, vòng tay ôm lấy cô. “Bạn trai cô ấy,” cậu nói với Ken Mogul qua vai cô. Và rồi cậu hôn cô say đắm nhất có thể, sợ rằng nếu cậu làm quá hiền sẽ khiến cô không đón nhận cậu nghiêm túc. Cậu là bạn trai của cô ấy cơ mà! Và cậu điên lên với cô, và tự hào về cô, và tự hào với chính mình vì đã hôn cô và chấm dứt chuyện điên dại cái kinh này hoàn toàn từ giờ trở đi.

Vanessa hôn đáp lại cậu say sưa. Ken Mogul ngẩn ra. Bộ phim cô bé đang làm còn hay hơn nhiều bất kỳ bộ phim nào anh từng thực hiện. Bên cạnh đó thì dù sao cô cũng chưa có vẻ sẵn sàng nói chuyện về sự nghiệp của cô ngay lúc này. Cô đang mãi hôn Dan, bạn trai cô.

Khi họ hôn nhau, pháo hoa bắt đầu sáng rực trên bầu trời. Đó là một kiểu sáo rỗng có thể làm hỏng một bộ phim hay bài thơ, nhưng cách này tốt hơn một bộ phim và tốt hơn một bài thơ. Nó là điều có thực.



# J không màng tới ngôi sao rock nổi tiếng

Ở nốt nhạc cuối bài hát, Flow mở mắt ra và thấy Serena đã đi khỏi. Đồng hồ đánh chuông nửa đêm và mọi người bắt đầu ôm hôn nhau và thổi những cái súng giấy, hoàn toàn bỏ qua anh, một điều lần đầu tiên xảy ra với anh.

Vài người vứt những tờ một trăm dollar vào hộp đàn. Anh nhặt chúng ra và vứt xuống sàn trước khi nhét cây đàn vào trong và đóng hộp lại. Rồi anh lao ra thang máy trước khi cửa đóng lại, thò cái hộp vào giữa hai cánh cửa cho đến khi chúng mở ra trở lại.

Một cô bé thấp, tóc xoăn có bộ ngực nổi bật đang tựa lưng vào thành sau của thang máy.

“Chào.” Flow nở nụ cười thẹn thùng nổi tiếng của mình khi anh bước vào.

Cô bé không nói gì. Cô trông như đang khóc.

“Em có về phố dưới không?” Flow hỏi. “Anh có một cái xe đò ngoài kia. Có thể anh sẽ mua cho em một cái gì uống nhé.”

Jenny vẫn nhìn xuống sàn. Flow, Nate, họ đều như nhau cả. Chỉ vì anh ta nổi tiếng và hấp dẫn thì không có nghĩa là nó phải nói chuyện với anh ta, phải không nào?

Không, chắc chắn là không.

Cửa thang máy mở ra. “Biến đi,” nó đáp lại.

Nó bước qua cánh cửa xoay của tòa nhà và bước ra ngoài vỉa hè để gọi taxi. Đêm nay là giao thừa và thành phố là cả một bữa đại tiệc, nhưng Jenny sẽ về nhà theo lời khuyên của bố lần này và thu mình trên giường với một cuốn sách tốt.

Ngay khi Serena và Aaron ra đến ngoài, pháo hoa đã nổ rục rở trên bầu trời xung quanh họ. Trời lạnh cóng, và chỉ có vài người ở ngoài hàng hiên sân thượng. Ai cũng ở trong rót champagne lên đầu người khác và ngoáy móng điên cuồng khi DJ cho nhạc to hơn cả lúc trước.

Khi ngắm cảnh tượng ngoạn mục, Serena có cảm giác đó trở lại - cảm giác mà cô rất thích - cô không chắc về điều sắp xảy ra, nhưng cô biết sẽ là điều tốt lành. Có thể là điều tuyệt vời nhất nữa.

“Nhìn này.” Cô chỉ những tia lấp lánh từ một bông pháo hoa màu xanh khổng lồ bắt đầu phóng lên trên bầu trời và rồi nổ bung ra thành những chùm pháo hoa nhỏ soi bóng trên sông Đông.

Aaron châm một điếu thuốc thảo mộc. Cậu chỉ mặc có một cái phong, nhưng cậu không cảm thấy lạnh. “Tớ vốn không thích pháo hoa,” cậu nói, nhả khói lên trời. “Tớ nghĩ chúng âm ỉ, xấu cho môi trường và tốn tiền nữa.”

“Nhưng giờ cậu thích chúng mà, phải không?” Serena hỏi, quay sang nhìn cậu. Cô đã mượn được một cái áo khoác da cừu của ai đó trên một cái ghế nhưng cô vẫn đi chân trần, và cô với Aaron thật sự có chiều cao bằng nhau.

Aaron gật đầu. “Mình yêu cậu.”

“Mình cũng vậy,” Serena thở mạnh. Toàn thân cô run lên, và cô không biết thế là do lạnh hay do họ sắp hôn nhau.

Aaron nắm tay cô. “Cậu có đủ ấm không?”

“Có.”

Đôi môi đỏ thắm của cậu nhếch lên ở hai mép. “Hãy đừng hôn trước khi pháo hoa hết, được không?”

“Được,” Serena nói, vẻ ngạc nhiên. Và không có gì cô thích hơn là được ngạc nhiên. Ngoài quảng trường Thời Đại, một màn pháo hoa mới lại vừa bắt đầu. “Mặc dù mình không thể đợi được nữa.”

Giờ thì con chim hút mật đã tìm thấy một bông hoa mà nó muốn kết bạn lâu dài, mọi thứ nó muốn là đậu lại.

“Tại sao các cậu không hôn luôn đi? Các cậu có thể luôn hôn được ai đó nữa sau đây,” một cô gái thốt lên phía sau họ.

Đó là Blair, đang đứng cách đó vài mét, quần trong cái áo khoác Marc Jacobs màu xanh da trời nhưng vẫn run lập cập vì rét.

“Chúc mừng năm mới.” Nó bước tới và hôn Aaron lên má.

Aaron hôn nó. Một cái ôm ấm áp, bình yên và thân thiết như anh em. “Chúc mừng năm mới, em gái.”

Blair buông cậu ra để ôm lấy Serena.

“Chúc mừng năm mới!” hai cô gái gào lên, áp mặt vào tóc nhau. Thật điên rồ khi nghĩ rằng đã có lúc trong năm họ muốn giết nhau. Giờ thì họ không biết phải làm gì nếu không có người kia.

“Được rồi.” Blair lùi ra. “Giờ thì hai cậu có thể hôn nhau.”

Để lại hai người quyết định có nên hôn luôn hay là không, nó bước về phía cuối hàng hiên và nhìn ra sông Hudson và cảng New York. Nó nhìn pháo hoa nổ bung phía trên tượng Nữ thần Tự do và rơi xuống làn nước đen sâu thẳm.

Điều thứ hai trong cảnh kết của kịch bản của nó sẽ kết thúc bằng một nụ hôn. Giờ mọi thứ nó phải bỏ đi là cảnh kết.

Đây không thực sự là kết thúc, giờ nó quyết định. Không có một sự kết thúc nào cả. Những câu chuyện hay nhất thì không bao giờ như vậy. Có thể nó chỉ cắt cảnh sang sáng hôm sau. Audrey sẽ có một cuộc trao đổi vui vẻ nho nhỏ với người phục vụ chỗ nàng mua café, rồi bước ra cửa và đi vào phố, để mặc cho mọi người phải phỏng đoán.

*Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.*

## Xin chào các cậu!

Được rồi, vậy là tớ đã đạt được mong ước về một lễ đón Năm mới đổi đời. Tớ nghĩ chỉ những người mà đã tới bữa tiệc điên rồ đó mới có. Ý tớ là, bao nhiêu người trong số các bạn thực sự tin **Flow** sẽ xuất hiện? Tội nghiệp cho anh ấy, bữa tiệc thậm chí còn vui hơn *sau khi* anh ta đi khỏi.

### E-mail của bạn

**H:** GNC ơi,

Tớ nghe nói cả bữa tiệc được chi bằng tiền ma túy của **S**. Tớ không đến, nhưng làm sao cô ấy có được DJ đó vậy?

--thế giới ngầm

**Đ:** thế giới ngầm thân mến,

**S** có đủ tiền để không cần tiền ma túy để tổ chức tiệc. Thêm vào đây thì nếu bạn không có đó, tại sao bạn còn phải nói chuyện về bữa tiệc?

--GNC

**H:** GNC thân mến,

Tớ nghĩ tớ đã nhảy với cậu đêm giao thừa. Có phải cậu có mái tóc vàng dài và thân hình tuyệt đẹp?

--CliffS

**Đ:** Chào CliffS,

Có thể. Đó là tất cả những gì tớ có thể nói.

--GNC

Ngó nghiêng

Buổi sáng, ngày đầu năm mới: **C** ngủ ôm **K** và **I** trên một cái sofa ở sảnh khách sạn **Tribeca Star** . Chắc họ chưa từng làm chuyện đó ở trong phòng khách sạn của gia đình cậu ta. **N** hút hít với đám bạn ở công viên **Union Square** . Không cách nào kết thúc buổi tối tốt hơn cách bạn hãy bắt đầu nó. **V** và **D** nắm tay nhau trong hiệu **Strand** . Chỉ có hai người bọn họ có thể có cảm hứng nhờ một hiệu sách. **S** và **A** ăn sáng ở **Florent** , trông mệt như những rất hạnh phúc. **B** đang mua một cốc café không lồ ở một quán trên đại lộ **Madison Avenue** trước khi hối hả đi vào tòa nhà của mình. Và **J** đốt những cái tranh trong một thùng rác sắt tây trên đại lộ **West End Avenue** trong khi thử tập cách hút thuốc. Giờ cô đã phát ớn khi phải nhìn lại quá khứ.

Vài câu hỏi sót lại

**B** liệu sẽ mất *cái đó*? Và nếu có, thì với ai?

**N** có hối lỗi không, cho dù chúng mình vẫn yêu cậu ấy nếu cậu ta không yêu lại?

**S** sẽ trầm xuống và gắn bó với **A** lâu hơn một ngày chứ?

**D** sẽ sẵn sàng để làm *chuyện ấy* với **V** khi cậu là một tác giả được đăng báo?

**J** sẽ tìm thấy tình yêu đích thực?

Ai trong số chúng mình sẽ qua khỏi cơn chóng mặt đúng lúc để hoàn thành đơn xin học gửi trường đại học?

Quan trọng hơn, ai trong số chúng mình sẽ được vào đâu đó?

Điều đó không có nghĩa là tớ quá lo lắng. Học kỳ tới sẽ là một bữa tiệc sau một bữa khác, và tớ đang lên kế hoạch thưởng thức cho mình đây.

Đợi đến lần tới nhé.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

1 Nông nghiệp hữu cơ: Là hệ thống kỹ thuật nuôi trồng hướng đến sự bền vững, tăng cường độ phì nhiêu của đất và sự đa dạng sinh học. Nông nghiệp hữu cơ cấm sử dụng thuốc trừ sâu bệnh tổng hợp, thuốc kháng sinh, phân bón tổng hợp, sinh vật biến đổi gen, hoóc-môn tăng trưởng mà phấn đấu cho sự bền vững, tăng cường độ phì của đất và sự đa dạng sinh học (Chú thích của biên tập - BT).

2. Biodynamic: Nông nghiệp sinh thái (hay còn gọi nông nghiệp năng lượng sinh học) là hệ thống hiện đại đầu tiên của nông nghiệp tập trung hoàn toàn vào phương pháp hữu cơ. Sự phát triển của nó bắt đầu vào năm 1924 với một loạt tám bài giảng về nông nghiệp của Rudolf Steiner. Những bài giảng, thuyết trình đầu tiên được biết đến như những gì sau này gọi là nông nghiệp hữu cơ, đã được tổ chức để đáp ứng yêu cầu của những người nông dân nhận thấy việc sử dụng phân bón hóa học dẫn đến điều kiện đất bị suy thoái và suy giảm sức khỏe và chất lượng cây trồng, vật nuôi (BT).

3. Vi lượng đồng căn hay vi lượng đồng căn liệu pháp là phương pháp y học điều trị bệnh nhân bị mắc một bệnh nào đó bằng cách sử dụng những chế phẩm được pha loãng mà những chế phẩm này cũng gây ra các triệu chứng cho một người bình thường giống như là triệu chứng của chính căn bệnh cần chữa gây ra. Những bằng chứng khoa học cho rằng vi lượng đồng căn chỉ là một giả dược nhằm làm yên lòng bệnh nhân chứ nó không có tác dụng chữa trị (BT).

4. Giáo sư người Nhật Geoge Ohsawa (1893 - 1966) được coi là người sáng lập ra những nguyên tắc và phong cách sống Thực dưỡng. Điểm hội tụ của triết lý và thực hành nằm chính yếu ở thực phẩm và cách ăn uống. Theo Ohsawa, nếu chúng ta được nuôi dưỡng bằng thực phẩm phù hợp, dựa trên nền tảng quy luật của vũ trụ, các cơ quan trong cơ thể sẽ hoạt động điều hòa, không những sức khỏe được phục hồi và kháng kiên trở lại, mà còn khiến cho trí phán đoán của con người trở nên sáng suốt, có khả năng nhận thức được chân lý, có nghĩa là, thể tính trật tự của vũ trụ và nhân sinh. Phương pháp Ohsawa bắt đầu xuất hiện và phổ biến tại Việt Nam từ trước năm 1975 tại miền Nam, với tên gọi phổ biến là Gạo lứt muối mè (xuất phát từ việc sử dụng gạo lứt làm nền tảng của phương pháp này) (BT).

5. Ayurveda là hệ thống y học Hindu truyền thống có nguồn gốc từ tiểu lục địa Ấn Độ. Việc

thực hành Ayurveda bao gồm việc sử dụng các loại thuốc thảo dược, bổ sung khoáng chất hoặc kim loại (rasa Shastra), kỹ thuật phẫu thuật, thuốc phiện, và áp dụng bằng cách mát xa dầu (BT). 6. Liệu pháp Bowen là phương pháp trị liệu toàn diện và đa chiều để giảm đau và chữa lành bệnh tật, do Tom Bowen (1916-1982) khởi xướng. Phương pháp chủ yếu là xoa bóp cơ bắp để cân bằng cơ thể và cảm xúc (BT). 7. Reiki: (trong tiếng Nhật nghĩa là Linh khí) là sự tiếp nhận, hòa hợp và bổ sung nguồn năng lượng vô tận của vũ trụ cho con người. Reiki bắt nguồn từ Tây Tạng khoảng 2.500 năm về trước, sau một thời gian dài bị lãng quên, rồi được bác sĩ người Nhật tên là Mikao Usui phát hiện lại vào đầu thế kỷ thứ 19. Đây là phương pháp chữa bệnh thông qua việc sử dụng năng lượng (BT). 8. Bệnh u lympho không Hodgkin (Non-Hodgkin's lymphoma), còn được gọi là ung thư hạch không Hodgkin, là ung thư bắt nguồn từ hệ thống bạch huyết, lây lan bệnh khắp cơ thể (BT). 9. Vitamin B17/latrile còn có tên là Amygdalin. Latrile có chứa enzyme tên là Emulsin có thể phân hủy thành xyanua. Vitamin B17 được coi là chất chữa trị ung thư rất tốt (BT). 10. Jackie Onassis (1929 – 1994), tên đầy đủ là Jacqueline Kennedy Onassis là vợ của Tổng thống thứ 35 của Hoa Kỳ John F. Kennedy, và Đệ nhất Phu nhân Hoa Kỳ từ năm 1961 đến 1963. Kết hôn lần hai với tỉ phú Aristotle Onassis. Bà thường được gọi một cách thân mật là Jackie, Jackie Bouvier, Jackie Kennedy, Jackie Onassis và, đôi khi, Jackie O (BT). 11. Permaculture – là một hệ thống thiết kế Nông nghiệp hay Xã hội, tập trung vào việc mô phỏng hay trực tiếp sử dụng các mẫu hình và các đặc trưng tuân theo trong Hệ thống sinh thái tự nhiên (Wikipedia). 12. Giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm là một giáo phái Tin Lành thuộc phong trào Phục lâm (Seventh-day Adventist Church). Niềm tin chủ yếu của họ là Chúa Giêsu sẽ tái lâm bất chợt và tín đồ phải nghỉ ngơi vào ngày thứ Bảy (BT). 13. Buttermilk: Theo cách làm truyền thống, buttermilk được tạo ra trong quá trình sản xuất bơ. Nó là lượng chất lỏng sau khi vớt phần bơ đặc ra (BT). 14. Mát xa shiatsu là kỹ thuật mát xa của Nhật Bản, kết hợp giữa kỹ thuật xoa bóp cổ truyền Trung Quốc và các nguyên lý y học phương Tây (BT). 15. Chứng nhận Demeter: Từ năm 1927, Demeter là tổ chức chứng nhận cho những sản phẩm

Biodynamic tại Đức. 16. Beta carotene: Dạng tiền chất của vitamin A. 17. Resveratrol là một Phytoalexin, chất chống oxy hóa không thuộc nhóm Flarononid (BT). 18. Reiki là một trong những phương pháp dưỡng sinh và trị bệnh được bác sĩ người Nhật Mikao Usui sáng lập vào cuối thế kỷ 19 (BT). 19. Dosha: Có ba nguyên tố sinh học luôn luôn biến đổi trong cơ thể. Theo y học Ayurvedic, cơ thể chỉ khỏe mạnh khi có sự cân bằng của ba nguyên tố sinh học hay dosha là Vata, Pitta và Kapha (BT). 20. Người thuộc Pitta là Dosha lửa (BT). 21. Luật nhân quả. 22. Anh giáo: là truyền thống thuộc Cơ đốc giáo do vua Henri VIII (1491 – 1547) của Anh chủ xướng năm 1534 để lập một giáo hội riêng cho nước Anh (BT). 23. Phẫu thuật ngoại cảm hay còn gọi là phẫu thuật tâm linh bắt nguồn từ quần đảo Philippines, được thực hiện thông qua tâm trí và tinh thần của các thầy thuốc. Trong kiểu phẫu thuật này, người thầy thuốc sử dụng tâm trí để tập trung sức mạnh tâm linh thông qua bàn tay truyền vào cơ thể của bệnh nhân. Các thầy thuốc chữa bệnh thường ở trong trạng thái thiền định, sử dụng tâm trí để điều khiển đôi bàn tay của mình. Nhờ vào sức mạnh tâm linh, người thầy thuốc có thể phát hiện ra những phần cơ thể đang ủ bệnh hoặc bệnh đang phát triển và truyền năng lượng tâm linh vào những bộ phận đó. Cho đến nay, kiểu phẫu thuật này vẫn gây nhiều tranh cãi trên thế giới (BT). 24. RM (đồng Ringgit Malaysia). 25. Chứng song thị hay song ảnh (double vision): triệu chứng mà bệnh nhân nhìn thấy hai hình ảnh của một sự vật (BT). 26. Hippocrates (460 - 377 TCN) được xem là người sáng lập ra nền y học hiện đại và cũng được xem là thầy thuốc vĩ đại nhất trong thời đại của ông (BT). 27. Thủy liệu pháp là phương pháp cổ truyền chữa lành vết thương an toàn, không gây đau đớn và không đòi hỏi gì hơn là cho chỗ đau vào nước. Phương pháp này đã được sử dụng từ thời Ai Cập cổ đại (BT). 28. Kinesiology là một khoa học đa ngành, bao gồm nghiên cứu trong các lĩnh vực giải phẫu học, cơ chế sinh học, sinh lý học, hành vi tâm thần vận động, và các yếu tố xã hội và văn hóa (BT). 29. Liệu pháp oxy là các bài tập làm tăng huyết áp và chuyển hóa đường, giúp cho cơ thể tăng oxy tiêu diệt tế bào ung thư, tăng chỉ số PI (perfusion index – chỉ số đánh giá có tính tương đối của mạch đập) để phục hồi tế bào lành, và để phòng



ngừa tế bào thiếu oxy và máu dễ bị bệnh ung thư (BT). 30. Colloidal Silver là dung dịch được sản xuất từ bạc nguyên chất (từ 99,9% đến 99,99% bạc) và nước tinh khiết. Hoàn toàn không có tạp chất gì trong Keo Bạc (không muối, không chất xúc tác...). Khi một tế bào ung thư hấp thu Keo Bạc, vi khuẩn trong nó có nhiều khả năng sẽ bị tiêu diệt và như thế tế bào này sẽ có điều kiện để hoạt động bình thường trở lại. Tuy nhiên, chức năng chính của thuốc Keo Bạc là để hỗ trợ việc tiêu diệt các loại vi khuẩn trong máu (BT). 31. Chụp quang tuyến vú (Mammography) là phương pháp sử dụng liều thấp tia X, độ tương phản cao kết hợp với máy tính để thu được hình ảnh chi tiết của vú (BT). 32. Hội chứng loạn sản tủy (Myelodysplastic Syndromes - MDS) là bệnh trong đó tủy xương không sản xuất ra đủ các tế bào máu khỏe mạnh (BT). 33. Vipassana, nghĩa là thấy sự việc đúng như thật, là một trong những phương pháp thiền cổ xưa nhất tại Ấn Độ. Truyền thống thiền này được truyền dạy tại Ấn Độ hơn 2.500 năm trước đây như là một liệu thuốc chữa trị bệnh chung của nhân loại (BT). 34. Phương pháp chiropractic là phương pháp chữa các bệnh thuộc hệ vận động như: đau cột sống, đau dây thần kinh, đau vai... Thường được áp dụng nhiều với bệnh thoái hóa đĩa đệm, lồi đĩa đệm cột sống cổ và cột sống thắt lưng. Thực chất đây là phương pháp nắn chỉnh cột sống bằng tay dựa vào cơ chế sinh - cơ học của đĩa đệm (BT).

# Table of Contents

[Xin chào các cậu!](#)

[Hoa khôì dạ vũ](#)

[Ngôi sao nhạc rock khiến mọi thứ rộn ràng](#)

[D muốn giữ mình cho hôn nhân](#)

[J hối tiếc vì đã đi dự tiệc](#)

[Anh quá tàn nhẫn khi tử tế](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[Cả những bạn gái nổi tiếng cũng có kỳ nghỉ giữa năm học](#)

[Tình yêu, chuyện ấy và Frankenstein](#)

[N không thể gạt nổi mộng của B ra khỏi đầu](#)

[Có thể các chàng giống như quần áo](#)

[Một câu trả lời khác thường cho một câu hỏi bình thường](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[Barneys làm nên cá tính](#)

[D thử viết về sex theo cách mới](#)

[V khám phá Bí mật của Victoria](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[B kẹt trong giờ học môn kinh tế, vễ bọn con trai như ruồi](#)

[D sẵn sàng hay chưa](#)

[V ở đúng nơi nhưng sai thời điểm](#)

[La isla bonita](#)

[Ai thật sự muốn biết bí mật của Victoria?](#)

[Nghệ thuật của J loạn lên và N đi mất](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[S và B để con trai được là con trai](#)

[Đường link tiết lộ](#)

[N làm một cuộc tái hợp nho nhỏ](#)

[Mẹ B bay bổng với niềm ngạc nhiên](#)

B quyết định đánh mất một lần và tất cả  
Thật tệ khi bạn không thể tìm thấy quần áo của mình  
Xin chào các cậu!  
Bị nhốt trong tháp  
V tìm cách xin lỗi  
Audrey đến trường đại học  
S có mọi thứ sẵn sàng  
Những nghệ sĩ đau khổ đột nhiên gặp thời  
Xin chào các cậu!  
J làm một cú phá lệ  
N vẫn mang trái tim B trên tay áo  
A tìm thấy trò vui  
Chỉ có ở New York  
Điều cô ấy muốn không phải điều cô ấy có  
Dạ khúc cho S  
V và D có màn trình diễn riêng của mình  
J không màng tới ngôi sao rock nổi tiếng  
Xin chào các cậu!